Сотвореннє

Докази з св. Письма про твореннє речей видимих і невидимих, показуючи розвій Божого плану від Льоґоса аж до викінчення небесної царської родини і привернення чоловіка.

Написав:

Й. Ф. Рутерфорд

Автор

Гарфи Божої
Потіха для Жидів
Мільйони Тепер Живучих Ніколи не Помруть
Де Знаходяться Померлі?
Визволеннє
і. т. д.

Видання 2, 505, 000

Creation, - Ukrainian

Видавці

International Bible Students Association
Watch Tower Bible & Tract Society
Brooklyn, New York, U. S. A.
London, Toronto, Strathfield, Capo Town, Berne, Magdeburg.

ЯК СВІДОЦТВО ДЛЯ ІМЕНІ

БОГА ВСЕДЕРЖАТЕЛЯ

ДАТЕЛЯ ВСЯКОГО ДОБРА І ДОСКОНАЛОСТІ

ця книжка є присвячена

„Господь создав небеса і нап'яв їх; Він розпросторив землю з усім, що вона родить, та що дає дихання людям на ній і дух ходячим по ній. " — Ісаії 42: 5.

Copyrighted 1927 by

J. F. Rutherford

Made in U. S. A.

Передмова

З великою приємністю видавці випускають у світ нову книжку з під пера Судді Рутерфорда. Протягом минувших п'ять років його книжки, видані в тридцяти різних мовах, розійшлися в числі поверх двадцять сім мільйонів примірників. Правдоподібно, що жадного іншого писателя у світі книжки не були поширені до такої міри. Ця книжка є видана в тій цілі, щоби допомогти людям прийти до кращого вирозуміння плану великого Творця. Отже яко свідоцтво для імені Єгови, і з тою надією, що вона принесе дійсну користь людству, випускаємо її у світ.

ВСТУПНЕ СЛОВО

Єгова є Сотворитель неба і землі. Від Нього походять усі добрі і довершенні річи. Його ім'я було зневажене, але приходить час і Його сотворіння пізнають Його краще. Ця книжка є видана в тій цілі, щоби допомогти людям прийти до яснішого зрозуміння великого Творця і Його доброти до людей. Знання Бога і Його відношення до сотворіння піднесе ученика по над буденні річи сього лукавого світа і дасть йому видіння благословеньств, що мають сплинути з Божої ласки. Мир, добробут, життя і щастя є вже як би в обсязі чоловіка. Однак пізнання правди про ці так вельми бажані речі залежить від кожної одиниці.

Автор

Сотворення

СОТВОРЕННЄ

ГОЛОВА 1.

Духові Істоти

ВЖЕ самий краєвид і окруження Палестини застановляє подорожного до урочистого думання. Переходячи горби Юдеї, осінньої пори, можна скоро завважити чистішу атмосферу як де інде, як і надзвичайно ясний небо звід. У ночі зірки видаються так численні, що здається наче небо переповнене ними. Мабуть астрономи не розминулись далеко із правдою, коли обчисляють на тридцять тисяч мільйонів цих небесних тіл у нашім всесвіті. Розуміється, що людський ум не може в повні зрозуміти сього числа, але коли уважно застановимося, то з певністю астрономи не помилилися. Приглядаючися цим численним світлам на небі, мимоволі приходить питання, хто зробив ті міріади чудних зьвізд, котрі кидають своє легке світло на стежку утомленого паломника?

З спевностию, що ти читачу є розумний чоловік і тому шукаєш розумної відповіді на твоє питання. Без сумніву що ти чув про теорію еволюції, але тому, що її відповідь не годиться здоровим розсудком, тому ти понехав її яко негідну до застановлення ся. Чиж є се мудра відповідь, що ті численні звізди повстали самі із себе, або так собі виринули припадково? Ні ! Їх істнованнє це голосне свідоцтво,

що десь існує більший по над них Сотворитель, котрий уложив їх розумно у просторі.

Знаючи, що маєш щире і чесне бажаннє довідатися про ці вельми чудові річи, питаємо: Хтож дав бажаннє твоїй думці? Хто дав силу твому розумі шукати інформації? Якщо є розумний Сотворитель, що сотворив ці численні небесні тіла і тебе, то чи не дасть Він розумної відповіди на твоє питання? Тож якщо маємо записки, котрі дають правдиву історію про початок цих видимих речей, тоді ті записки мусять бути в гармонії з собою і великим Творцем.

Всі книжки написані людьми не дають вдоволяючої відповіди тому, що в них находиться лише висказана опінія упавшого чоловіка. Вони не є сталі ані згідні самі з собою ані також з Творцем, котрий посідає без граничну силу і мудрість. Одинока книжка котра відповідає на питання розумно і гармонійно, є Біблія. Вона не перечить собі коли її зрозуміти. Її наука походить від того, що посідає совершенну мудрість, силу, справедливість і любов. Вона одна відповідає на твої питання, і її відповідь годиться із здоровим розсудком. Вона є слово самого Творця.

Біблія учить, що ім'я Творця, котрий сотворив усе своєю силою, є Бог. Він ще має шині іменна, про котрі говорить Біблія, і всі вони мають глибоке значіння для його сотворінь. Досліджуючи пильно св. писаннє, ученик скоро подивляє її чудовий скарб мудрості. Він є присилуваний заключити, що лише найвисший ум предвічного Бога міг диктувати слова цієї книги. Вона не лише доказує істнованнє ве-

ликого Бога, і що Він є автором життя, але вона відкриває також Його чудовий плян після котрого Він виконує свою волю для остаточного добра всіх сотворінь і для слави імені Його.

Коли побожний ученик пильно застановиться над словом Божим, його ум зачинає постепенно бачити широке видіннє Божого плану і тоді мимоволі вириваються з його уст слова: „О, глибино богацтва і премудрості і розуму Божого! " Якщо упавший чоловік перше робить план а опісля будує, то оскільки більше можна сподіватися, що всемогучий Творець всієї вселенної установив свій план од почину. Біблія учить, що Бог має такий план і що з бігом часу події точно виповняються після Його постановлення.

За виповненєм цього Божого плану слідить щиро шукаючий знання, „щоб мудрий вислухав і став ще мудрішим, а розумний щоб знайшов мудрі ради" (Прип. Сол. 1: 5). „Коли премудрість ввійде в серце тобі, а знання над усе душі твоїй любіше буде, тоді обачність оберігатиме тебе, й розум буде на сторожі у тебе, щоб від стежок тебе, ледачих урятувати й від чоловіка кривоязикого. ” Прип. Сол. 2: 10-12.

Як же можу научитися мудрості? питає де хто. Св. Письмо відповідає: „Почин мудрості — Господень страх". (Прип. Сол. 1: 7; Псал. 111: 10) Всі, що шукають пильно зрозуміти Божу тайну, таких Він нагороджує, бо „Довірність Господа для тих, що Його бояться, а заповіт його на те, щоб звістити їм. "—Псал. 25: 14.

Мати віру в Бога значить, дістати правдиве

знання фактів о Бозі і опісля сполягати здовірєм на Нього. Щоби отримати благословенъства від Бога, треба конечно вірити, що Він існує і нагороджує тих, що шукають Його. (Жид. 11: 6) Ніхто не може мати віри без знання. Отже, щоби чоловік міг мати знання, Бог дав йому здібність до розсудку. Самий Бог накликує до чоловіка, щоби він розсуджував над великими правдами, відкриті у св. Письмі. (Ісаії 1: 18) Чинячи се, ви знайдете, що розсудок і писаннє є в цілковитій гармонії.

Тепер вернемося до питання: Хто сотворив зірки? Слово Боже відповідає: „І сотворив Бог два світила великі: світло велике правити днем, і світло менше правити ніччю, і зорі. " (1 Мойс. 1: 16) Та Він не лише сотворив їх, але „Він перелічує безліч зьвізд і кожну ім'ям називає." (Псал. 147: 4) Божество і його силу можна бачити і розуміти через зроблені Ним річи. (Рим. 1: 20) Обсервація цих чудових тіл у просторі з конечности заставляє чоловіка до твердого думання.

ПОЧАТОК СОТВОРЕННЯ

Напевно мусів бути колись час, що Бог був самий. Також і мусів бути час початку його творення. І хотяй Біблія не зазначує нам дати, коли Він зробив початок, зате ясно учить хто і що були початком Божого творива. Не є се конечним для чоловіка знати скільки мільйонів літ уплило від початку творення. Що чоловік вдійсности бажає дізнатись, то це є о факті початку Божого творива. Ми знаємо, що коли предвічний Бог, Сотворитель вселеної, дав за-

писану історію, тоді можемо бути певні, що ці інформації є правдиві.

Біблія, що є слово Боже, містить у собі абсолютну правду і нема найменшої причини підозрівати її о фальш. Люди, котрих Він уживав до писання Біблії, були порушені Його безграничною силою і мудрістю так, що записки в ній маємо правдиві і добрі. „Діла руки його правда, і право суддє; всі заповіді його вірні установлені на віки вічні в правді і правоті виповнені. " (Пс. 11: 7, 8) „Ти бо над ім'я твоє возвеличив слово твоє" (Псал. 138: 2) Предвічний Бог ніколи не зміняєся і то, що Він виповів своїми устами є правдою раз на всегда. „Допоможи мені по слову твоєму, щоб жити мені, недай осоромитися в надії моїй. " (Псал. 119: 116) Слово Боже є абсолютний авторитет правдивої інформації про сотворіння, і ученик може в повні сполягати на її твердження.

Біблія учить, що довго перед сотвореннєм землі, коли ще не було моря, ні джерел, нім повстали гори і горби, ба навіть перед сотвореннєм сонця, місяця і зьвізд, Бог зачав свою роботу творення; і що початком діла рук його був возлюблений Його син, знаний у св. Письмі Логос. Слово Логос є титул наданий тому першому синови і це ім'я містить у собі глибоке значіннє. Коли Бог надає якому сотворінню ім'я або титул, то в цім імені є велике значінню. Ім'я Логос значить представитель або той, що промовляє в ім'я великого Творця. Сей титул Логос, є часто переложений на **СЛОВО** тому, що Логос висказував прикази Єгови.

Як бачимо, то уподобалось Богу промовля-

ти через свого сина Логоса, щоби Його веліннє було передане і другим розумним сотворінням. (Жид. 1: 2) Для того це є властиво називати цього сильного і любого сина Єгови Словом Божим. Про нього є так написано: „У почині був Логос, і Логос був з Богом і Логос був богом. Сей був у почині з Богом. " (Йоан 1: 1, 2. Даяглот) Сей Логос, промовляючи яко уповажнений представитель великого Бога Єгови, так сказав про почин сотворення:

„Господь мав мене перед розпочатком путей своїх, перш ніж що сотворив, з правіків; од вічности мене помазав, від починy, перед настанем землі. Я родилась, як ще не було безодень, як ще ніде джерела водою не дзюрчали. Родилась як ще з землі не воздвигались гори, перше ніж горби повстали; як іще він не сотворив нї землі, ні степу, ні грудок тих, що з них зліпивсь круг земний. Як розпростирав він небо, була я там, як він закруглюв в кружило безодні, як хмари в горі згущав, як замикав джерела безодні (над земної), як давав морю приказ, щоб води не переступали границь його, як він підвалини землі закладав. " — Прип. Сол. 8: 22-29.

Сей возлюбленний син, початок Божого творива, був великою радістю для Бога; тому Отець, його Сотворитель, мав його за порадника, і всі творива були зроблені через нього. „Все Ним сталося; і без нього не сталося ніщо, що сталося. " — Йоан 1: 3.

В назначенім Богом часі, той Логос був перенесений із неба на землю і стався чоловіком. „Слово сталося тілом і пробувало між нами" (Йоан 1: 14). Тоді Бог дав йому ім'я Ісус, що оз-

начує спаситель. (Маттея 1: 21) Коли Він розпочинав свою місію на землі він був помазаний св. духом; і від тоді був званий Христос, тому, що слово Христос значить помазанець. (Мат. 1: 16) Той Ісус Христос через три і пів роки, підчас своєї місії на землі, представляв Єгову вірно, для того Бог дав Йому ще один титул, „Вірний і Правдивий" — Одкр. 19: 11.

В Одкриттю 3: 14 є сказано також, що Логос був початком сотворення Божого. Опісля Він стався живим чинником, через котрого Бог виконував всі свої прочі діла; і був у позиції великого довір'я. Апостол про нього так пише:

„Котрий єсть образ невидимого Бога, первородень усякого творива. Бо ним сотворене все, що на небесах і на землі, видиме й невидиме, чи престоли, чи панства, чи князівства, чи власті, — все Ним і для нього сотворене. Він єсть перш усього, і все в ньому стоїть" Колосян 1: 15-17.

Нема найменшого сумніву, що Логос був тим довірним чинником через котрого Бог все творив. (Еф. 3: 9) Це значить, що Бог по сотворенню Логоса, вже самий впрост ніщо не творив, лише посередньо через свого сина, Логоса.

Тут маємо уповажнений доказ, що зірки видимі і невидимі були сотворені Богом Єговою, через свого чинного агента, Логоса, котрий всегда був вірним представителем Його.

Бог є дух. (Йоан 4: 24) Це значить, що Він є невидимий для людського ока. Слово „дух", переложене на нашу мову походить із кореня

грецького слова вітер. Вітер є невидимий для чоловіка, хотяй є сильний. Бог є також невидимий хотяй всесильний. „Один що має безсмерттє, і живе в світлі неприступному, котрого не бачив ніхто з людей ані бачити не може; Йому ж честь і держава вічна". — 1 Тим. 6: 16.

Бог не є духове сотворіння, а радше духовенство. Логос є духове сотворіння, котрий був сотворений великим Духом Єговою. Лоґос все пробував з Єговою і був Його радостию. Тепер Він є знаний ім'ям Ісус Христос, котрий, після св. писання, є духовою істотою.

Ніяке сотворіння не може жити без форми або організму тіла. Кожне духове єство мусить мати тіло відповідне до обставин. Написано: „Є тіла душевні (земські) і є тіла духові. " (1 Кор. 15: 44). Земське тіло складається з м'яса, крови і кості. Духове тіло не має цього. (Луки 24: 39; 1 Кор. 15: 50). Чоловік не може описати форми ані складників духового тіла, тому, що „ще не явилось" як виглядає духове єство. — 1 Йоан 3: 2.

Зірки символічно представляють духові єства. (4 Мойс. 24: 17; Йов 38: 7; Псал. 148: 3; Ісаії 14: 13; Дан. 12: 3; Одкр. 2: 28) Як зірки, котрі ми бачимо, кидають свої лучі світла і цим відбивають славу великого Творця, так духові сотворіння, в небесних дворах, своєю красотою і мудростию відбивають славу Єгови.

Між многими духовими істотами, сотвореними Єговою, через Логоса, був сотворений люцифер. Його ім'я значить, „Несучий світло" або досвітная зоря. (Ісаії 14: 12) Про нього так написано: „Тебе помазав я, щоб, наче херувим,

розпростирав охоронні крила; тебе поставив я наче на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. " (Езек. 28: 14) Огнисті каміння символічно є уособлення інших духових сотворінь в небі. (Жидів 1: 7; Псальма 104: 4). Знов на іншим степені були сотворені Єговою, через Логоса, Херувими. Св. Письмо показує, що херувими займають почесне місце довір'я і, що Єгова пробуває по серед херувимів. 1 Самуїлова 4: 4; 2 Самуїл 6: 2; Псал. 99: 1.

Серафими знов інший степень духових істот, сотворені Єговою, через Логоса. Ці сотворіння відзначаються світлістю і також відбивають славу Єгови. " Ісаії 6: 2-4.

Архангел є титул духового сотворіння і означує „першої рангі. " (1 Сол. 4: 16) Сей титул або ім'я архангел відноситься часом до Логоса, коли він виконував в деяких часах службу для Єгови. Логос також часом носить титул Михаїл, що значить „Хто яко Бог. " Юди 9. Дан. 10: 13; Одкр. 12: 7) Сей титул належить до головного посланця Єгови, котрого Він висилав зголовним припорученнєм в особливих случаях. — На доказ цього, читаємо як написано: „Аж ось Михаїл, найвизначніший князь, прийшов мені до помочі. " Сей особливішій титул відноситься до великого і возлюбленого Сина Божого. — Даниїла 12: 1.

Ангели це знов інші небесні істоти сотворені Богом, через Логоса. Св. Письмо говорить про них: „Ангели твої в тебе послами, слуги твої огонь пожираючий. " (Псальма 104: 4) Ангели це посланці, котрих Бог висилає з особлившою задачею до виконання. Ці посланці

всегда радуються виконувати волю Божу. Вони є духові істоти і для того є невидимі. Час від часу їм було дозволено являтись людям у матеріальних тілах для виконування певної місії, а потім зникали. Много випадків є занотовано в Біблії, де ангели являлись в людських тілах, в ціли щоби виконати певне припоручення дане їм Єговою.

Коли Авраам сидів у дверях свого шатра, на рівнині Мамриї у полудневій часті Палестини, нечайно перед ним стало три мужі. Сі мужі були ангели, а один із визначніших між ними був Логос. Вони явилися Авраамові у людськім тілі, щоби сповістити йому вельме важну вість. — 1 Мойс. 18: 2-20.

І знов коли Авраам, будучи послушним Богу, приносив в жертву свого сина Ісаака, тоді ангел закликав до нього з неба. (1 Мойс. 22: 11). Це показує, що ангели є посланці Бога Єгови, котрі розносять Його вість або приказ і часто бувають присутні хотяй невидимі задля цього, що мають духові тіла. Небо означає се, що є високе і взнесле і котре є невидиме для людського ока. Ангели є висший степень життя і сильніші від чоловіка. Сей ангел був більшим і вищим як Авраам, а рівнож невидимим для Авраама; сей ангел котрий до нього говорив був посланцем великого Бога.

Ці духові сотворіння, Божі посланці, часто являються в інших формах чим людських. Мойсей бачив горючого корча, котрий не спалювався, і коли він приглядався цьому явищу явивсь йому ангел Господень в огнистому поломі із серед куща тернового. Побачив, що

кущ горить огнем, горить і не згоряє. І каже Мойсей до себе: Зайду лишень збоку та подивлюсь на цю велику появу, чом не згорить купина. І побачив Господь, що зайшов збоку дивитись, і кликне його серед колючого куща і рече: Мойсею, Мойсею! " 2 Мойсея 3: 2-4.

Ангели бували невидимими проводарями для людей. Бог, приказуючи Мойсееві вести Ізраїля через пущу до Ханаан землі, сказав: „Це я посилаю мого ангела перед тобою, щоб оберігав тебе в дорозі і привів тебе до того міста, що на готовив я про тебе. ” — 2 Мойс. 23: 20.

Ці духові істоти, ангели, були часто висилані Богом за воєнних посланців; вони мали виконувати прикази проти ворогів Божого народу. Коли Йозея мав увести Ізраїля у землю Ханаан, Бог післав свого ангела котрий став на чолі армій Йозея.

„Як же стояв Йозея під Єрихоном, зняв він раз очі та й бачить, що стоїть навпроти його чоловік із голим мечем у руці. І приступив до нього Ісус і питає: Чи ти наш чи з ворогів наших? А той відказав: Ні, я гетьман війська Господнього, і прийшов тепер сюди. І впав Йозея на лице своє та й поклонивсь йому; тоді питає в його: Пане, що ж повелиш ти слузі свойому? Рече тоді гетьман війська Господнього до Йозея: Іззуй обуву твою з ніг твоїх бо місце, де стоїш, святе. І вчинив так Йозуя. " — Книга Ісуса Навина 5: 13-15.

В небі є величезне число цих духових сотворінь, ангелів. „Тисячі і знов тисячі ангелів; Господь між ними. " (Псальма 68: 17) Господь Бог часом висилає їх як хоронителі слуг своїх. „І

Яков те ж верстав путь свою, і зустріли його ангели Божі. Каже ж тоді Яков, зустрівши їх: Це Божий полк, урочище те Маганаїм. — 1 Мойсея 32: 1, 2.

Ангели часом є названі силою Бога Єгови. Вони є зорганізовані в різні відділи, як на приклад в легіони і т. п. Коли Логос, опісля Ісус, був на землі і мав бути убитий ворогами, Він сказав до своїх учеників так: „Або думаєш, що не мігби нині вблагати Отця мого, й поставив би мені більше дванадцяти легіонів ангелів? " — Мат. 26: 53.

Бог сотворив ці духові істоти для своєї цілі і слави. Нема найменшого сумніву, що вони є надзвичайно красні і славні, чого не можна описати людськими словами. Коли вони об'являлися в людській формі вони все були надзвичайно гарні, тож о скільки більше вони є красші у своїх духових тілах. Даниїл пророк, описуючи про них, так пише:

„І підвів мої очі і побачив: от один муж одягнутий в льняну одежу, а стан його підперезаний золотом із Уфазу. Тіло в нього наче топаз, а вид у нього, неначе блискавка, очі в нього неначе горючі свічники, руки ж у нього й ноги його на вид неначе лискуча мідь, а голос мови його, ніби голос багатьох людей. " Дан. 10: 5, 6.

Того ранку, коли Ісус воскрес, декотрі вірні послідувателі Його пішли до гробу, щоби намастити тіло Ісуса. Як же вони зближались, „І ось трус великий стався, ангел бо Господень зійшов з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей, і сів на нїм. Був же вид його як блис-

кавиця, й одежа його біла як сніг. " — Маттея 28: 2, 3.

Колиж ці менші ангели є так красні і славні то скількож краснійший і славнійший був Логос! Про нього так написано: „Ти красотою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх, тому благословив тебе Бог по віки. " (Псал. 45: 2) По вознесенню Ісуса на небо, Саул з Тарсус мав видіння в чім він побачив славу Ісусову, але ясність така була сильна, що він упав і осліп; бо світло було ясніше над сонце в полуднє. — Діян. Ап. 9: 3-8.

Про ширшу славу і красу Його дальше описує св. Письмо так: „Любий мій—білий і рум'яний, красший за десять тисяч інших; голова в його—чисте золото; кучері хвилясті, а чорні як ворон; очі в Його—чисті, мов голуби, що припотоках водних, наче в молоці скупані, седять щасливі. Щоки Його — цвітник пахучий, грядочки принадного зілля; губи—мов ті лілії, що капле з їх мирра; Руці його—мов з золота уточені, в хризоліти оправлені; тіло його—наче слоновая кість у сапфірах; нозі стовпи мармурові поставлені на золотих підніжках; вид же його, як Ливан; величен як кедри; уста його — це самі солодощі, а ввесь він — любощі. От, хто мій милий, от хто друг мій, дочки ви Єрусалимські. " Пісня Пісень 5: 10-16.

Довгі віки перед розпочатєм будування землі, великий Бог Єгова мав чудову і сильну організацію, котра складалась із сил духових сотворінь, з цих пригарних ангелів, архангелів, серафимів, херувимів, люцифера і Логоса. Сі два, нарешті згадані, були знані як „ранні зорі. "

Можемо бути певні, що великий Творець не сотворив їх надармо, для безчинності; тому можемо заключити, що всі вони мають важну задачу до виконання. Коли їх сотворено, вони були всі святі, всі були віддані цілковито на службу Єгови. Ці славні сотворіння, в гармонії Божій, становлять небо.

Найвисший по над усіма творивами є великий Єгова Бог; всі ті святі творива славили і радувалися перед предвічним Богом. „Співайте Богу, величайте ім'я Його! Зробіть дорогу тому хто проходить крізь пустині—Господь ім'я Його—радуйтеся перед ним!... Котрий сидить на небесах, небесах одвічних; ось він гримить голосом своїм, голосом сильним. " (Псальма 68: 4, 33) Всі до тепер небесні жителі були послушні, всі співдїлали з Богом і славили Його. Св. Письмо каже що Бог сидить на небесах небесних і вони співають пісні на славу імені Його.

До цього часу ще не було нашої землі і розуміється не могло бути чоловіка. Без сумніву, що Бог об'явив своїм небесним сотворінням про Його замір, що Він постановив сотворити чоловіка, котрий мавби бути царем на землі. І ось остаточно прийшов час закладати основи землі. Ця церемонія, заложення углевого каміння під величавий дім для будучого царя, принесла велику радість для всіх сотворінь у небі. Обі досвітні зорі співали дует і всі сини Божі викликували з радості. — Йова 38: 7.

Напевно можемо припускати, що до того часу вже були сотворені мільярди зьвізд і планет котрі функціонували і рефлектували славу свого Творця. Але землі ще тоді не було. То-

ді, так сказати, ранок сотворіння землі засірів коли церемонія відбувалась в небі, підчас котрої ці славні сотворіння віддавали честь великому і всемогучому Творцю.

До цього часу в небі не було жадного гріху, котрий би плямив мир, красоту і радість. Ми знаємо це тому, що всі творива Єгови були сотворені довершено. (5 Мойс. 32: 4) Св. Письмо не згадує ніц щоби щось, до цього часу, плямило чистоту цих духових сотворінь. Велика сила цих небесних істот, під проводом Логоса і інших визначних сотворінь, жили в гармонії і прославляли Творця, котрий ніколи починy не мав. Тому вони вельми радувалися довідавшись, що Бог замірив сотворити ще один степень життя на образ і подобіє Бога Єгови, що значить, що воно буде посідати силу, мудрість, справедливість і любов, і буде царем місця де мав замешкати.

ГОЛОВА 2

Земля

КУЛЯ земська є одна з найбільших планет в орбіті Юпітера, котрий в розмірі є много раз більший від нашої землі. Земля є третою планетою від сонця і яко планета належить до сонячної системи. Вона кружить навколо сонця еліптичним орбітом і рівночасно обертається на своїх бігунах. Сонце освічує той бік землі, котрим боком вона є звернена до нього. Віддаль землі від сонця виносить около девять-десять три міліони (93, 000, 000) миль.

Промір землі виносить сім тисяч дев'ятьсот і сімнадцять (7, 917) миль, підчас коли промір Юпітера виносить на вісімдесят шість тисяч двісті і п'ятдесят дев'ять (86, 259) миль. Вона безперестанно є в русі і регулярно кружить у межах свого орбіту, і так зазначує нам рік як раз за триста шістдесят і п'ять днів, п'ять годин, сорок — вісім мінут і сорок шість секунд. Оборот землі є так точно урегульований, що досліди астрономів протягом двох тисяч років показують, що менше чим одна тисячна часть секунди є різниці в тім часі.

Земля висить на ні чім. На її поверхности знаходяться великі гори, величезні океани вод, широкі простори піль, і то, що чоловік збуду вав на ній. Вона містить у собі всілякий дорогий металь, який є знаний до тепер чоловіку. Земля видає незчисленні ріжно-родні рослини,

дерева, дуже прекрасні цвіти, і також розма їту поживу.

Хто ж зробив ту чудову планету і помістив її в просторі? Так звані учені прибирають мі-ну мудрості і стараються пояснити, що ці всі чудові діла зробила природа. Але чому нам тратити час над опінію упавшого чоловіка, коли маємо певний і рішучий доказ про котрий не може бути найменшого сумніву? Земля є діло рук Великого Творця, Бога. Він зазначив це через своїх слуг пророків так:

„Господня земля і вся повнота її, округ землі і хто живе на йому. " (Псал. 24: 1) „Північний вітер розпускає Він в порожню, повісив землю на ні чім. ” (Йов 26: 7) „Благослови Господа, душе моя! Господи, Боже мій, дивно ти великий, ти зодягнувся величчєм і красотою. . . . Він утвердив землю на підвалинах її, вона не захитається по віки. Безоднями покрив її, як одежою, води стояли по над горами. " — Псальма 104: 1, 5, 6.

Час Творення

Нігде у св. Письмі нема назначено в котрім часі земля була сотворена. Люде висказували ріжні погляди, але погляди не є доказами. Бог у кількох словах говорить про початок сотворення так: „У початку сотворив Бог небо та землю. Земля ж була пуста і пустошня, і темрява лежала над безоднею; і дух Божий ширяв понад водами” — 1 Мойс. 1: 1, 2.

Підчас коли земля була на біло-горячою масою, тоді не могло бути океанів на ній. Формація або склад землі безперечно твердить, що

колись нинішні скали підлягали під сильну гарячість. Та підчас тої горячости, на плин розтоплених мінералів, вода не могла в однім місци довго позаставати. За для тої причини історія про сотворення у Мойсейові книжці мусить відноситися до часу, коли вже земля приготовлялась для піддержання життя на ній.

Колиж той період творення зачався? Писання ділить цю роботу творення на сім великих днів або періодів. Хотяй Бог міг був зробити цю роботу у сімох звичайних днях по двадцять чотири години, якщо Він цього був бажав, то однак маємо певні докази, що Він так не зробив, а що вираз „день" у св. Письмі значить період часу, котрий обнимає много століть. Отже треба пам'ятати, що творчий день або період не відноситься до нашого 24-годинного дня. Якщо Господь поділив час творення на сім періодів, тоді це буде зовсім на місци заключити, що ці творчі дні або періоди були рівно задовгі собі.

Пізніше Бог дав чоловікові закон у котрім Він зазначив тиждень із сімох днів і кожний день по двадцять чотири години. Знаємо, що кожний день у тижні є рівний, отже і кожний творчий день або період мусів також бути рівний. Св. Письмо як рівнож факти безперечно твердять, що семий день або епоха творення, згадана у першій книзі Мойсея, обнимає сім тисяч років нашого часу.

Якщо приймо се, що кожний з тих днів сотворення були однаково задовгі, тоді будемо мусіли прийти до заключення, що окрес часу, котрий уплинув од початку творення аж до кінця,

тривав сорок дев'ять тисяч літ. Як довго перед тим Бог приготовлював землю не є нам знано, для причини що це не було волею Божою щоби чоловік це знав. Але що ми хочемо знати це є початок відносно плану для підтримання життя на землі.

Мойсей, під кермою і впливом духа Єгови, написав історію про початок творення, і розуміється ця книжка є словом Божим, бо Бог написав її через свого духа і своїх слуг. Отвореннє книжки зачинається таким реченням: „У початку сотворив Бог небо і землю. " Це є уявна і далекосягла висказана думка. В тім реченню лежить конець усякого спору. Великий Майстер у почині сотворив небо і землю; але в котрім часі та робота розпочалась, нема зазначено і нам неконечно знати. Бог об'являє свої тайни після своєї волі. Дальше св. Письмо говорить, що „земля була пуста і без форми. " (Анг. пер.) Вираз „пуста і без форми" значить, що на ній іще не було тоді жадного життя. Вона була темна, тобто не було світла на ній. І ось звідси датується початок творчого періоду або семиденного творчого тижня.

Теорія о Сотворінню Землі

Можна сподіватися, що людська теорія о сотворінню землі буде дещо відмінна від історії св. Письма. Однак, розумна теорія, і котра є поперта Словом Божим, заслужує на безстороннє застановленнєся. Теорії, що не є в гармонії з наукою св. Письма, не є гідні на увагу. Здається, що Бог Єгова зазначив у своїм плані, що світло мало зачати освічувати Його вели-

ку роботу, відносно спасення роду людського, від 1874 року по Христі. В тім році проф. Ісаак Н. Вейл написав книжку під назвою „Системa Перстенів Землі. ” В тій книжці говориться о перстеннях, котрі складалися з водної пари і інших складників матерії і окружали нашу землю, і збігом часу падали на ню в різних інтервалах часу. Нім приступимо до розбирання сього предмету на підставі св. Письма, то перше подаємо зсумованні думки теорії проф. Вейла, а саме:

Що земля з початком своєї формації була розтопленою масою, котра кружила скорим оборотом у просторі; що сила великої горячости виганяла з серця землі пару в гору як водяну так і металічну; що внутрішня горячість землі спричиняла нагромадження великої скількости цієї пари в облаках, головно над рівником; що в тій горячій парі були всі інші на — червоно — розтоплені мінерали приналежні до землі; що з часом, коли земля остигала, тоді найтяжчі складники тої пари формувалися в перстені і ці кружили ближче землі, а легший зміст складників також формувався в перстені, але ці були віддалені від землі після їх ваги; що ці перстені були відділені; що оборот цих перстенів був скорший над рівником а повільнійший над бігунами; що ці перстені сформовані з водяної пари мали в собі велику скількість карбону; що вони постепенно остигали і кружили чим раз повільніше ближче землі, аж остаточно падали на землю; і що сі, що були тяжщі і ближче землі, падали скорше, а легші і дальші падали пізніше; однак

кожний перстень мусів у своїм часі впасти на землю.

Проф. Вейл дальше виводить теорію, що хотяй всі ці перстені мали у собі значну скількість карбону і мінералів, що були вигнані силою великої горячости, то останний перстень складався головно з води; і що сонячне світло проникало через той останній перстень і тому температура землі, як в околиці бігуна так і рівника, була рівна, і через це обставини на землі були відповідні для розвою звірячого і рослинного життя навіть близько бігунів; що сі перстені робили скорший оборот навкола землі, чим куля земська на своїх восях; і що останній перстень упав аж по сотворенню чоловіка, що принесло потоп за часів Ноя. Тут наводимо проф. Вейла слова, котрі він написав у свої книжці „Система Перстенів. " Він так пише:

„Підчас цієї віковічної горячої доби, вся вода була віддалена від кипячої і палаючої поверхности землі. Рівнож тодішна атмосфера, вельми занечищена всілякім матеріалом, кружила так, як це кружить нинішнє повітря. Ся мінеральна матерія з бігом часу збиралась над рівником в облаках, і густіла і збивалась у форму перстеня, і крутилася навколо землі. Довгий період часу взяло нім всі перстені близькі і далекі поспадали на землю.

„Останній або верхній перстень з води, що був в облаках, упав по великім перевороті і по довгім періоді часу по упадку першого моря. Найнижче у воздусі море води містило в собі значну більшість металічних і мінеральних

складників чим інші перстені тому, що тяжша мрака чим раз спадала ближче до землі підчас свого остудження.

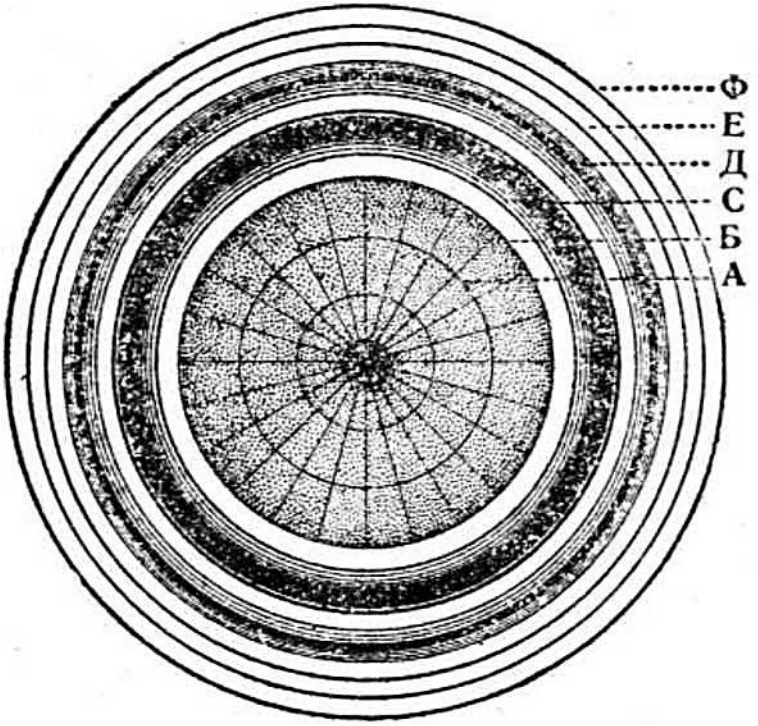

„Ся ілюстрація показує нам, як виглядала початкова земля з її системою перстенів. Буква А представляє землю; Б, представляє тодішню атмосферу землі; С, представляє густий карбон і інші мінерали в стані пари; Д, представляє легший карбон і гідро — карбон; Е і Ф представляють леди і сніги. Із тих найдальше віддалених перстенів упав сніг на бігуни, що остудило райську температуру землі і з чого пізніше повстав потоп.

„Усі такі зміни забирали довгі періоди часу. Постепенно остигаюча матерія у формі перстеня відступалась від рівника в напрямі бігунів, і задля того тодішній вид землі, з її окруженими перстенями, був подібний до нинішнього виду на планетах Юпітера і Сатурна.

„Довгий протяг часу упливало, аж доки другий або наступаючий перстень міг видобутися на осторонь в атмосферу з між інших перстенів і міг упасти на землю. Однак кождий перстень коли видістався на рідку атмосферу то дальше кружив, як пас навколо землі, але вже з меншою скоростю, і постепенно розтягався в напрямі бігунів і накривав собою землю. Дим або неспаленний карбон, що підносився в гору, мішався з парою і з того повстали чорно-темні паси проміж ясними, як це бачимо тепер на інших планетах.

„По цім, як уже перстень такої пари видубувся на осторонь у воздух, тоді правдоподібно він накривав собою землю і нарешті спадав на бігунах і таким способом очищував атмосферу. По цім другий видубувався на повітря, і так сі перстені надали один по другім.

„Треба зазначити, що то очевидне опізненняся нашого місяця мабуть було спричинене через постепенне віддалення цієї сателіти від землі і задля ослаблення атракції кулі земської, підчас спадання перстенів на ню. Отже звільненнє скорости цих рухомих перстенів зрушило їх з позиції і для того вони мусіли спадати на землю. Це опізнення місяця є наче свідком, що колись істнувала система перстенів навкола нашої землі.

„Металічні поклади архейської доби є так поміщені в землі, що є неможливо вияснити їх положеннє старою теорію, тобто, що ті поклади повстали через постепенне змивання скалів водою, але зато красно згаджується з поглядами нової теорії.

„Знов поклади сілюрської доби, а особливо порядок їх розложення, цілковито побивають теорію, що ніби ці верстви мали повстати з попередніх існуючих покладів. Отже ясним є, що підчас сілюрської доби існувала система перстенів навколо землі. З відси рівнож можна заключити, що перші води не впали на землю аж в передодню життя на землі". — Система Перстенів Землі. Сторана 72-74.

Справді дуже сильний аргумент наводить професор Вейл і доказує, що всі планети були формувані одним незмінним універсальним законом; і зогляду на се, що ми бачимо, що подібні перстені кружать навкола Сатурна і рівнож бачимо, що подібні перстені формуються навкола Ураноса, для того мусимо заключити, що наша земля мусіла також розвиватися і переходити через подібний процес, і що на ню падали один по другім водні перстені. Проф. дальше говорить так:

„Я вірю, що повстання і розвинення усіх планет були регульовані одним і незмінним законом; бо якщо одна планета була окружена перстенями, то рівнож і її сестри-планети, будучи в подібних обставинах і під впливом такої самої сили динаміки і статики і будучи в процесі розвою, мусіли бути колись окружені перстенями протягом певного часу свого роз-

вою. Треба пам'ятати, що я не ігнорую тут фактом, що різні обставини спричиняють розмаїті наслідки тої правлячої сили, але що той великий принцип планітарного розвою муситься осягнути підчас процесу розвою на всіх планетах.

„Загальним правилом є, що перстені формуються у великій горячости, і що подовгаста форма кулі настає, яко наслідок скорого обороту на своїх восях. Ці правила є чисті наслідки долаючих сил і вони існують в цілій сонячній системі і відносяться, як до кипящого вогнем і димом сонця так і до найдальших планет вселеної. Отже якщо це універсальне право істнує на наших сусідніх планетах, то можемо бути певні, що і наша земля також переходила ці величезні зміни через роботу цих перстенів. В дійсності, ми навіть можемо читати геологічну історію нашої землі, коли уважно застановимося над перстенями інших планет сонячної системи.

„Це мусить бути ясним тепер, що ці появленні черги, т. є парові перстені на Сатурні і Юпітері є важні і гідні до застановленняся. Новочасна наука установила безперечний принцип, що оборот перстенів над бігунами є значно вільнійший чим над рівником, і також, що ці перстені кружили близько собі споріднених породів.

„Якщоб ці перстені могли збільшити скорість
свого обороту, тоді вони розширилися і кружилиб у більшім циклі. Тобто, вони би від ступали від бігунів, а посувалися в напрямі рівника. З другої знов сторони, якщоби ці пер-

стені на рівнику звільнили свою скорість, тоді вони ставали б менші і посувалися б в напрямі бігунів. Отже чи можливо, щоби хоч одна планета могла посідати такі перстені, у всесвіті незмінного закону, якщо би таке право не існувало як універсальний принцип? І чи можливо, щоб земля, хотяй є під впливом сього універсального закону, не переходила через такий самим планетарний процес розвою?

„Я не можу тільки сумніватися, що сей процес є універсальним, оскільки не сумніваюся, що яблуко з сатурської або юпітерської яблуні впало б до низу, (а не до гори); і коли ми бачимо, що окрім сього універсального права, щодо розвою перстенів, навіть початкові обставини на землі вимагали такої роботи, тоді не можемо і на хвилину сумніватися щодо правдивости поданої тут думки. Якщо закон гравітації є універсальний, то і формація перстенів є також універсальна. Напевно, що невідомі обставини можуть змінити ділання сього закону, але і рівнож обставини можуть змінити ділання універсального закону гравітації; однак хто з людей сумнівається щодо існування сього закону, навіть по серед всіх модифікаційних чинностей?

„З відси мусимо зрозуміти факт, що се, що перстені на бігунах Юпітера і Сатурна кружать повільніше чим сі, що на рівнику, то це є доказом, що вони посунулися від рівників у напрямі бігунів, із бігом часу всі вони впадуть там! Тут ми знов змушені признати, що початкова форма цих рухомих планетарних перстенів була з першу округла, і що вони з першу знахо-

лилися в околиці рівника протягом певного часу і історичного розвою. Рівнож робимо великим натиск на припущення, що протягом незнаного інтервалу часу, ці перстені видіставались на повсрхність планет і в величезній масі і реветі спадали на землю.

„Отже йдучи визначеними слідами неомильного голосу закону і приглядаючись величезним світам навколо нас, можемо ясно читати історію їх розвою і зрозуміти, що зробило наш світ таким, яким ми бачимо його нині. Протягом незнаних віків такі перстені кружили навколо нашу землю, і збігом часу сходили і падали на її поверхність коло бігунів. " — Система "Перстенів Землі. " Стр. 42-44.

Виводи проф. Вейла про колисьну систему перстенів навколо нашої землі є гідні застановленняся. Такі думки є поперті об'явленою правдою Слова Божого. Бог навіть запрошує своїх сотворінь до розсуджування різних справ з Ним, і тому знаходимо в Його слові все, що є розумне, якщо відповідно пристосовуємо Його Слово з фактами.

Творчі Періоди.

Бог поділив роботу приготовлення на творчі періоди, котрі Він назвав „дні", і поставив їх в порядковім числі від одного до сім. Однак, здається, що писання ясно учать, що матеріял з котрого складаєть ця земля і її форма повстали довго перед тим, нім розпочалися ці епохи або творчі дни. Довго перед розпочатєм цих творчих днів розтоплена маса викідала великі скількости мінерального змісту у парові фор-

мі, з котрої то пари повставали перстені навкола землі.

Ці великі маси горячої пари були обтяженні карбонем, що спричиняло „густу темряву" навкола землі. Без сумніву, що та темрява сягала много миль поза землю. В пророцтві Йова є подана інформація щодо початку творчих періодів, і то пророцтво згадується з Мойсейовою історією про сотвореннє. Йов каже: „Хто запер, мовби воротьми море, як воно ринуло, та неначе з матерного лона вийшло, як я зробив йому хмари одежою, а мраку пеленами його, та вказав йому границі, поставив засови і ворота. " — Йова 38: 8-10.

Ся густа темрява навколо землі становила повисше згадану „мраку пеленами" і ці слова є в гармонії з історією в першій книзі Мойсея, де він говорить, що тоді „темрява лежала над безоднею. " В тім часі світло ще не могло проникнути до землі, бо земля була окружена численними перстенями, котрі складалися з карбонічної мраки або пари і іншого мінерального змісту і для того та темрява була неначе покривалом землі.

„І рече Бог, нехай настане світло! І настало світло. " (1 Мойс. 1: 3 Анг. пер.) Сей Божий приказ мусів відноситися до світла, що світило з котрогось небесного тіла (н. п. сонця), котре освічувало ті перстені зверху, але ще не доходило до землі. Світло співіснує з Єговою. Про це так написано у Слові Божім: „І це обітниця, котру ми чули від Нього і звіщаємо вам, бо Бог світло, і ніякої у ньому темряви. " (1 Йоана 1: 5) „Благослови Господа,

душе моя! Господи Боже мій, дивно ти великий, ти зодягнувся велеччиєм і красотою; ти світлом, як шатою покривався, розп'яв небеса, як плахту наметну. " — Псальма 104: 1, 2.

Сонце було сотворене много літ перед тим, нім земля дістала форму, тому що сонце є центром атракції сонячної системи. Сонячне світло розходилося на всі сторони, але не освічувало ще землі задля густої „мраки пелинів", що покривала тоді землю. Бог потребує лише висказати свою волю і вона виконується. Коли прийшов час, щоб світло світило на покривало землі, Бог сказав: „Настань світло! І настало світло. І бачив Бог світло, що воно було добре; та й розлучив світло із темрявою. І назвав світло день, а темряву назвав ніч. І був вечір і був ранок; день перший. " — 1 Мойс. 1: 3-5. Анґ. пер.

Можливо, що декотрі перстені поспадали на землю іще перед настаниєм першого творчого дня, але маємо надто ясні докази, що много із них падали пізніше. З початком першого творчого дня або періоду писано, що „темрява лежала над глибиною і дух Божий ширяв понад водами. "

Що треба розуміти під словом „глибінь" а що під виразом „по над водами"? Без сумніву, що ті слова відносяться до водів, що були на землі і до водів, що були в облаках, в горі, у стані пари. До такого заключення мусимо прийти на підставі слів першої книги Мойсея. Слово „глибінь" мусіло відноситися до водів над землею, що позаставали в горі завдяки свого скорого обороту в орбіті навколо землі; але

скоро їх рух обороту ставав повільніший, тоді ті перстені спадали на землю. Найлегші перстені кружили висше від землі і були ближче сонця.

І ось прийшов час, що дух Господа Бога ширяв, або іншими словами сказати, Його сила ділала після Його найвищої волі. Слово „ширяв" значить, що Його дух ділав над водами, і що світло освічувало лице цієї великої глибини, або покривала, що накривало тоді землю. Се значить, що Бог спричиняв лучі світла котрі освічували лице поверховної води, або великої глибини, що була над землею. Бог признав, що сотворене Ним світло було добре, і це світло Він назвав день, а темряву назвав ночію. Це був початок розділювання дня від ночі. І так далеко як св. Письмо відкриває, то це становило роботу першого творчого дня або періоду. „І був вечір, і був ранок; день первий. " Покищо не маємо жадних доказів, щоб в тім творчім дню якебудь світло освічувало поверхність землі.

Твердь.

Той великий небозвід, що ми бачимо наче склепіння в горі, у св. Письмі є названий „твердь" (атмосфера). Це є величезна воздушна просторонь у котрій міститься атмосфера і етер навкола землі. Протягом другого творчого дня або періоду приготовлявся сей великий простір тверді і також розділювалися води. Та твердь або небозвід Бог назвав небом тому, що він є високо над землею. „І рече Бог; Нехай проміж водами повстане

твердь, і розлучає води з водами! І сталося тако. І сотворив Бог твердь; і розлучив Бог воду, що була під твердею, із водою, що була понад твердею. І назвав Бог твердь небо. І був вечер і був ранок; день другий. " — 1 Мойсея 1: 6-8.

Усі перстені, що повстали з мраки, котра накривала землю, містили в собі велику кількість води, карбону і мінералів. Ці перстені кружили навкола землі зі значною скорістю коло рівника, але з часом розтягалися в напрямі бігунів і цим способом цілком накривали собою землю. Чим ці перстені зближалися ближше бігунів, тим їх скорість ставала вільніша, і тоді задля їх власного тягару і стриманої скорости, вони мусіли спадати на землю. З упадком кождого перстеня, велика маса води і ріжнороднній мінеральний плин спадали на землю, коло бігунів, і звідтам з великою силою і ревотом гнали в напрямі рівника.

Отже, як бачимо, то тоді вода була на землі і вода була над землею, в горі. Божий пророк попирає це заключення, і під впливом св. духа говорить так: „Глибінь кличе до глибині при шумі поводі твоєї; всі фалі твої і пруди твої ринули понад мене. " (Псал. 42: 7) „Безоднями покрив її, як одежою, води стояли по над горами. " (Псал. 104: 6; Припов. 8: 27, 28; Йов 38: 9-11) Через спадання водних перстенів або накривала, на землі формувалися океани, і сі великі тіла води були відділені від глибини або воли, що була над землею, через фірмамент або твердь. Однак не твердь трималa ці води в горі або в воздусі; але ця глибінь над землею була тримана там силою свого скоро-

го обороту у своїм орбіті так, як літак може бути у воздусі лише підчас лету, але зараз спадає на долину, наколи перестає летіти в перед.

Той фірмамент або твердь служив лише за роздільну лінію між водами на землі а глибиною в горі, що була над землею. Ми розуміємо, що порядок формації був менше більше такий: Перше формувалась земля; опісля твердь або воздух; і в горі богато перстенів, котрі посідали в собі тяжкий карбон і інші мінерали, а легші перстені містили в собі гідрокарбон і були дальше від землі, а найвищі перстені складалися головно з води. Сей фірмамент над землею Бог назвав небо.

Появлення Суходолу

Це сталося в третім дні або епосі, що суха земля показалась з води. Люде винаходили різні теорії, щоби пояснити процес появлення суходолу, а саме, що земля вийшла через сильний натиск води, так що одна часть втискалась до низу а друга виходила до гори, або що вода впадала в отвори гарячої скали і витворена пара спричиняла великі здвигнення суші. Однак не робить різниці як ця робота була виконана, Господь Бог сказав, що все було зроблено після Його волі, і на цім кінчить ся всякий спір. Бог зібрав води з землі в одно місце і так появилась суш. Про це так написано: „І Бог сказав: Зберись водо, що попід небом, в одно місце, і появися суходоле. І сталося тако. І назвав Бог суходіл земля а згромадження вод назвав море. І бачив Бог, що добре. ”—1 Мойсея 1: 9, 10.

В цім місці писання перший раз називає зібрані води на землі „море". Отже, як бачимо то св. Письмо виразно учить, що тоді була глибінь над землею, тобто горішнє море, котре цілковито було відділене від води на землі, і ті горішні води св. Письмо називає „безоднею" (або „глибінь" в Анг. переводі); а долішні води називає море або океан.

І так робота приготовлення йшла вперед. Суха земля не показалась уся нараз, але постепенно, і безсумніву, що той процес появлення суходолу забрав більшу часть третього творчого дня. В тім дню земля видала траву і зілля, і кожна рослина видала насіння по своєму роду. Одно насіння не розвивало іншого роду насіння, але кожне насіння видавало свій власний рід, і у своїм часі то насінне розвило інший рід трави і зілля. „І рече Бог Нехай проростить земля биллє-травне, зело з насіннями і дерево плодовите, плодюще по родові своєму, щоб його насіння було в йому. І бачив Бог, що добре. І був вечір і був ранок; день третій. " — 1 Мойсея 1: 11-13.

Задля покривала або перстенів, що покривали тоді землю, обставини на землі були дуже спріяючі для розвою різних рослин і дерев. Здається, що рослини тодішнього часу росли дуже скоро і до дуже великої міри. Декотрі ґеольоґі заявляють, що із цих великанських рослин і дерев повстали пізніше поклади камінного вугля, тобто, то що ці рослини і мох були покриті піском і глиною і з бігом часу із сього матеріалу повстали поклади вугля. Знов інші виводять теорію більше розумну, а

саме, що розтоплена маса підчас формування землі викидала із себе до гори велику кількість пари змішаної з карбоном, з котрої то пари формувалися перстені або покривало навкола землі; і що ці перстені упадали на землю в різних інтервалах і в сей спосіб велика кількість нагромаджувалося карбону, і з того пізніше повстали поклади вугля, котре нині знаходиться в різних глибинах землі.

Вуголь є карбон. Отже виходить, що дим і газ, що виходили з землі, посідали в собі карбон, і коли пізніше вони спадали на землю, тоді з того карбону формувалося вугля. Таке припущення є більше розсудне чим се, що той карбон мусів перше переходити в рослину а опісля ця рослина переходила на вугля. І справді велика кількість карбону знаходиться в дуже старих покладах землі, що свідчить, що той карбон існував довго перед тим, нім на землі появились рослини.

„Всі геологи признають, що якщо вуголь є продуктом ростини, тоді і графіт (камін, якого уживають до олівців) також походить з рослин, і що звірячий організм допоміг сьому процесі. Однак таке заключення спричиняє ще більшу трудність, бо не організм будує карбон, а навпаки, карбон будує організм. Тут знову геологи мають трудність пояснити це питання, без помочи теорії про перстені. Цілий фундамент, на котрім упералась теорія геологів щодо походження вугля з рослин, щезає у першім вогні, і ціла їх будівля валиться в одну велику руїну.

„Тут ми змушені знов пригнати, що графіт

походить із першого карбону; і що той карбон існував і був зложений намулою в землі довго перед існуванням рослин. Після сього вікового плану був збудований світ. Від покладів карбону, що був замкнений між слоями металю а граніту, аж до торфу у мочарах, то карбон всегда був головною породою, а рослини були лише його вступчим продуктом. " Система Перстенів Землі. Стор. 398.

Рівнож можемо заключити, що із того самого джерела походить петролєя і олива. Усі ці елементи колись були у вогненній скалі, занім внутрішня сила землі вигнала їх на двір; і рівнож можемо припускати, що вуголь і олива були сформовані в землі із тої самої матерії, котра спадала з перстенями, довго перед тим, занім появилась яка будь рослина на землі.

„Відносно нарушеного тут питання, ми знаємо, що наша земля в досвіті геологічного розвою, була розпаленою кулею або палаючою вогнем масою; і для того без різниці як ми її назвемо, чито кипячою посудиною Великого Хеміка, чи палаючим вогнем сонце, або і мигаючою звіздою, то це все буде одно у великім плані творення світа. Вогонь мав контролю динаміки. Рівнож знаємо, що у тім горячім стані планети, карбон і водень були два вільні елементи, котрі постійно шукали комбінації або сполучення; і хиба що вони переходили через море вільного кисня в дорозі на облаки, вони взносилися до гори як оливний продукт молодої землі і наповняв облаки—легкий карбон, тяжкий карбон, асфальт і графітовий карбон; і також знаємо, що це все ста-

лося довго, довго перед появленнємся риб.

„Знаємо також, що тодішний океан води був у стані горячої пари, і брав участь у цім плані розвою світа, і все був чинним і пильним, щоби збагатити оливні продукти планети. Рівнож знаємо, що стан лучення і розкладу матерії у початкових обставинах не ріжнився від стану в інших обставинах хиба що до якості; отже якщо розклад органічної матерії навіть у малій кількості витворює нафту і в оливу через сполучення лише зародку карбону і водня, то оскільки більше витворювалося нафти і оливи коли ввесь карбон і водень розтопленої кулі земської сполучувалися через мільйони років, і в обставинах тисячу раз відповідніших до сполучування. Отже не в тім трудність питання чи розтоплена маса могла продукувати склад оливи, а радше се, чи вона могла оминути продукувати її. Як не на місци булоб заперечити правдивість реторти хеміка, так і не на місці перечити правдивість розтопленої землі, бо в обох случаях ці самі елєменти трактуються в той самий спосіб, лише що хеміст робить на малу скалю.

„Одну з великіх лекцій, що ми вчимося коло реторти хеміка є, що треба великої горячости і присутности пари, щоби витворити правдиво олійний гидро-карбон навіть тоді, коли достарчити потрібну органічну матерію. Отже розтоплена куля достарчувала сильну горячість і всі потрібні елементи, що химіста може лише лихо наслідувати, підчас коли природа постійно виконує це на мільйонах розтоплених кулях. Якщож геолог схоче заперечити загаль-

ному принципі, тоді він мусів би заперечити існування водня і карбону, як універсальні елементи, що є неможливим заперечити на наші планеті; і для того він і на хвилину не може льогічио або розумно спротивитися моїм виводам, а саме, що вся петролєя була сформована в часі загального вогня, коли наша земля світила, як зоря. "-—Система Перстенів Землі, стор. 389, 399.

Як бачимо, то на підставі сього авторітету не можна заключати, що ці поклади вугля і джерела оливи, були сформовані з рослин або звірят, але що ці елементи знаходилися в розтоплених скалах, і були нагромаджені там великим Сотворителем. Горішна пара формувалась у перстені навкола землі, і з бігом часу вони спадали на землю і розпливалися по всій землі з чого пізнійше повставали поклади вугля і жсрела петролєї, що тепер знаходиться в розмаїтих глибинах землі. Отже на підставі сього можна заключити, що не в третім дні або епосі ці всі річи були сформовані, але що це все було уложене там довго перед тим часом.

Світила на Фірманенті

Св. Письмо, описуючи про четвертий день або епоху, говорить так: „І рече Бог: Повстаньте світила, на тверді небесній розлучати день із ночію, і бувайте знаменнями на ознаку впливочасу і днів і років. І бувши світилами на тверді небесній, світити на землі. І сталось так. І сотворив Бог два світила великі: світило велике правити днем, і світило менше правити ніччю і зорі. І поставив їх Бог на тверді небе-

сній світити на землю. І правити днем і ніччю і розлучати світло із темрявою. І бачив Бог, що добре. І був вечір і був ранок; день четвертий. "— 1 Мойсея 1: 14-19.

Якщож це правда, що на Божий приказ світло або лучі сонця показалися першого творчого дня, то як тоді погодити думку подану в іншім місці, що сонця не можна було бачити аж до четвертого творчого дня? На це відповідаємо, що ніде нема доказу у св. Письмі або де інде, щоби сонце світило прямо на землю у четвертім творчім дні або епосі; і, еслиби це було можливим для чоловіка бути тоді на землі, щоби він міг був бачити сонце, місяць і звізди в тім творчім дні. Сонце, місяць і звізди мусіли бути сотворені много літ перед тим, нім настав сей четвертий творчий день, бо земля, як уже повисше було згадано, належить до сонячної системи.

Сонце не світило прямо на землю в четвертім дні, а противно, маємо сильні докази, що навіть у шостім дні, коли вже Адам був сотворений, то іще тоді сонце не світило прямо на землю. Для того ніхто з людей не міг бачити сонця аж до Нойового часу. Однак це не побиває факту, що сонячні лучі освічували тоді поверхність „глибини", бо писання показують, що сонце тоді появилося на фірманенті.

Завважмо, що протягом першого творчого дня „дух Божий ширяв по над водами... і настало світло. " Без сумніву, що то згадане світло походило під сонця і освічувало то велике тіло води, котре св. Письмо називає „глибінь", що покривала навколо землю. Друго-

го дня Бог сотворив фірмамент або „твердь", і аж в четвертім дні світло сонячних лучей перший раз дісталося на той фірмамент.

Мойсейова історія про сотвореннє зазначує, що Бог так сказав: „Нехай повстане світло на тверді небесній розлучати день із ніччю. " Се перший раз у св. Письмі згадується, щоб сонячне світило освічувало небозвід, для того мусимо заключити, що то світло появилося перший раз на небосклоні; і що це сталося аж четвертого творчого дня. Це значить, що світло від сонця, місяця і звізд проникало через глибінь води, що була над фірмаментом, і цим способом освічувало фірмамент і розділювало день од ночі.

Дальше історія описує, що Бог сотворив два великих світила правити днем і ночію. Це не значить, що Він зробив ці світила в тім самім часі, але що вони були зроблені перед тим, і що тепер прийшов час для одного правити днем а для другого правити ніччю. Але сонце не було видиме тоді із землі. Його лучі освічували фірмамент і рівночасно проникали через чистіші перстені і доходили аж до землі, однак самого сонця іще не було видно, бо воно не світило прямо на землю.

Один з найбільших доказів, що ані Адам, ані жадний інший чоловік не міг бачити сонця аж по потопі є той, що дуга перший раз показалась аж по виході Ноя з ковчегу. (1 Мойсея 9: 9-13) Тоді перший раз лучі сонячного світла освітили падаючий дощ і з сього повстала дуга. За Адамового життя дощ ніколи не падав з гори, лише роса виходила з землі і скроплю-

вала суходіл. (1 Мойсея 2: 5, 6) Дощ не міг падати на землю аж поки то водяне покривало ке впало з гори на землю; ані не могло бути потопу, про котрий згадує св. Письмо, якщоби не існували тоді такі перстені або покривало. Рівнож не могло бути і дуги поки не впав останній перстень.

Отже маємо не збитий доказ, що сонячні лучі зачали освічувати фірмамент або воздушний простір аж зпочатком четвертого творчого дня. Від тоді різнорідні рослини вельми рушилися до життя, бо сонячне світло вже тоді освічувало фірмамент (повітря) і через це настали сприяючі обставини для розвою буйних рослин на землі. До сього часу, як про це учить св. Письмо, жадне живе сотворіння не появилося на землі.

Живі Сотворіння.

А тепер отворився п'ятий творчий день або період часу. Водяні перстені становили покривало навколо землі, а сонце освічувало і огрівало своїми лучами воздух, і з сього витворилися відповідні обставини для розвою звірячого життя. Дух або невидима сила Всемогущого Бога тепер ділала на водах в гармонії з Його установленим законом, і наслідки із сього були, що повстало множество рухавшихся живих сотворінь, як н. п. риби і інші живі сотворіння, і птахи, що літали понад землею.

„І рече Бог: Заграйте, води, душами живими, і полинь, птацтво над землею попід небесною твердю. І сотворив Бог чудища великі і усяку живу душу повзючу, що заграла ними

вода, по родові їх, і всяке птаство пернате. І бачив Бог, що добре. І благословив їх Бог, і глаголе: Плодіться і множіться і сповняйте воду в морах, і птаство нехай множиться на землі. І був вечір і був ранок; день п'ятий. " 1 Мойсея 1: 20-23.

Протягом сього пятого творчого періоду або дня Бог приказав множитися множиствам створінням у воді, китам, гаді і таким створінням, що могли жити на землі або у воді, і рибі морській. Геологи віднайшли в різних частях землі величезні поклади крейди у котрій знаходилася велика кількість риб'ячих лушпинь, і для того назвали це місце „цвинтар риб. " Це є доказом, що спочатком п'ятого творчого дня на бігуни падали перстені, і великі маси снігу і леду плили ревотом в напрямі рівника і нищили множество цих живих створінь. По цім знову наступав час творення інших створінь.

Шостий День Творення.

З отвореннєм шостого творчого дня або періоду, суходіл вже тоді був розділений від води близько через двадцять тисяч літ. Поверхність землі вже була зимна в тім часі. Земля родила траву, зілля і овоч; і це все разом з відповідним кліматом становило відповідні обставини для звірячого життя на землі. Св. Письмо говорить про сей творчий період так: „І рече Бог: Виведи, земле душу по роду їх, четверонога і повзюче і дикого звір'я, породові їх. І бачив Бог, що добре. " — 1 Мойсея 1: 24, 25.

Звірі земні не все були такі самі. Колись на

землі жили великі мамути, що часом були вісімдесять столів довгі. Докази сього знаходимо в скелетах викопаних з різних глибокостей землі. Велике число цих мамутів бродили тут і там по землі. Декотрі знаходяться замерзлі в ледах і снігах, а інші знов скелети з мамутів були викопані із землі і каменя в тропічних околицях.

На підставі цих свідоцтв можна зовсім розумно заключити, що кожний вік або період кінчився великою катастрофою, що була спричинена через обламання і падання одного із перстенів на бігунах і з відтам сунулась велика маса снігу, води і леду, що нищило життя звірят і рослин, а земля оставалась пустинею. Та з бігом часу інші звірята і рослини виростали і забирали їх місця на землі. Отже бачимо, що різнорідні звірята появлялися у цім творчім дні. Протягом цих періодів клімат землі був парний тому, що зверху було накривало, але сей парний клімат був знищений через леди і сніги, як це ми бачимо на підставі фізичних фактів. Про цю справу професор Вейл пише у своїм листі до одного американського редактора наукового журнала так:

„До Редактора Наукового Американця: "

„З великім заінтересованням я читав твоє видання з 12. квітня в котрім говориться про недавній винахід тіла мамута, через др. Герца у ледовій околиці Східної Сибірі. Се, як здається мені, має більше значіння для геологів чим „Камінь Розети. " У цім бачимо сильні докази, що колисьні ледові епохи і всі потопи,

які були на землі, були спричинені через постепенний упадок колишньої пари на землю, що висіла навколо нашої землі неначе хмари, які бачимо нині окружають планети Юпітер і Сатурн.

„Позволь мені навести тут думку для моїх братів геологів, що остання водна пара навколо землі мусила кружляти так, як це кружить накривало навкола Юпітера аж до нинішнього геологічного часу. Це накривало з пари мусить колись упасти на планету і то головно в околиці бігунів, задля меншого відпертя а більшого притягу, і спевностею його упадок буде так великий, як був упадок космо-телюрських снігів. Отже така світова криша або накривало зрівнювало клімат на землі, коло бігунів, і завдяки свому рівному клімату, мамути і інші подібні звірята північного світа, мали пасовиська. Якщо ж це так, тоді спевностю можемо заключити, що упадок сього покривала або криши нищило всяке життя на землі.

„Здається, що др. Герца мамут, як і много інших віднайдених мамутів, що були заховані у леді, з нестравленою поживою в жолудку, доказує, що він був нагло захоплений великим навалом снігу. В цім случаю непожута трава у роті говорить неомильну історію про наглу смерть у сніговім гробі. Якщо це правда, тоді можемо легко оминути непрактичне заключення, що ніби земля мусила остигнути, щоби покритися снігом, а радше, що сніг упав на землю і спричинив зимно.

„Протягом сього вогняного віку море води вознеслося до гори в облаки разом із незмі-

римою скількостію мінерального і металічного змісту; і якщо ми признаємо, що та пара формувалась у перстені і в пізнійших віках верталася назад на землю, і що декотрі перстені позаставали в горі аж до віку чоловіка, тоді можемо пояснити много речей, що дотепер були неясні і замотані.

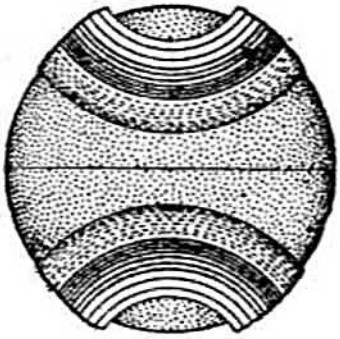

Повисший малюнок представляє землю по упадку її перстенів, окрім останнього покривала, що зближалося над бігунами і висить наче хмара. По над тропічними і умірковаными підсонями, пара сталась так тонкою, що часом ясні хмари можна було бачити з декотрих місць. Сонце світило через цю тонку пару в повітрі, і можна було бачити його, однак не виразно, як воно неначе побідник над своїм ворогом мракою і парою побідоносно освічувало небеса.

„У 1874 р. я видав ці думки у формі книжечки, з надією, що думаючі люде сього двадцятого століття будуть шукати і розуміти то, що я називаю „Теорія Перстенів. "

Ісаак Н. Вейл

Колиж ми уважно застановимося, що кожний із цих творчих днів або періодів був по сім тисяч років довгі, тоді можемо ясно зро-

зуміти чому одного рода звірята появлялись і опісля зникали, а по них наступали інші в тім самім творчім дні. Прийшов час і Бог сотворив четвероногa по роду їх і все, що повзається по землі, включаючи всі інші домашні звірята, з котрих декотрі роди живуть аж до тепер на землі. Кожний рід приходив у своїм часі після Божого розпорядження, кожний з них мав певну роботу до виконання, і всі були потрібні для Єгови в роботі творення або приготовлення землі.

Здається що більше чим сорок тисяч років уплило від коли Бог зачав роботу творення, як про це описує у 1 Мойсея 1: 2. Протягом того періоду часу вогняна куля землі викинула велику кількість мінерального змісту у формі пари, з чого пізніше формувалися перстені навколо землі, котрі з часом розвинулися і покривали собою землю.

В точно назначенім протязі часу, як раз після Божого плану, ці перстені (з виїмком можливо одного) падали на землю і складали в її серці золото, срібло і інші дорогоцінні металі, великі поклади залізної руди, вугля, смоли і інші вартісні породи; суходіл показався; рослини приходили, і один рід по другім пропадали, щоби зробити дорогу для інших родів. Опісля прийшли риби і птахи і звірята по родові їх. Рівнож одна катастрофа приходила по другій, і це продовжувалося аж поки земля цілком остигла і могла родити і підтримувати життя рослин і звірят.

Протягом цих всіх творчих періодів Бог ділав через свого возлюбленого Сина, Лього-

са, котрий був всегда вірним і правдивим до Предвічного Бога. Великі сили ангелів сповняли службу припоручену їм, і були посланцями для могучого Чоловіко-Творця. Про одно із цих великіх духових істот так писано: „Ти ходив серед огнистого, каміння. " (Книга Езекиїла 28: 14) Знов в іншім місці писано так: „ Ангели твої в тебе послами, слуги твої-огонь пожираючий. " — Псалом 104: 4.

Ці духові єства приглядалися роботі вогня на землі і бачили постепенні наслідки її. Мабуть ся розпалена планета або куля вогня не тривожила їх. Кожда істота виконувала свою задачу приписану її великім Богом Єговою для приготовлення землі. Кожна із цих небесних істот з великою цікавостю і радостю приглядалися кожному кроку в цім розвою творення або приготовленя землі, тому що вони мусили знати, що та куля приготовлялась яко дім для іще несотвореного тоді створіння.

Чому ж тоді земля була сотворена? Чому по цім великім кошті і енергії її приведено до існування? Чому великий Бог Єгова через ті многі століття робив такі зусилля, щоб привести землю до стану, в якім вона знаходилася при кінці шостого творчого дня? Чому Він положив фундамент землі і чому розвинув її? Якщо ж це все Він зробив для якогось сотворіння, тоді мусимо признати, що Його любов до сотворінь є велика. Кожний читач цих слів вельми цікавиться, яка є правдива відповідь на питання: Чому Бог сотворив землю? Отже нехай Слово Боже дасть відповідь.

ГОЛОВА 3

Чоловік

БОГ ЄГОВА є самий своїм Дорадником. Він наперед формує плани і опісля точно виконує їх. Про Його задуми, які Йому подобались об'явити чоловікові, можна довідатися в Його Слові. В Його слові є написано: „Задуми вдаються аж по добрій раді. " (Приповісти Соломона 20: 18) Він у всіх своїх ділах має певну і ясну вимірену ціль. Він ужив більше чим сорок тисяч років для сотворення землі. Він знає почин, розвій і бачить наперед кінець кожного свого діла. (Діяння Апостолів 15: 18) Так і від самого почину Він має ясну і визначену ціль у сотворенню землі. Всі Його заміри є виконані через Його Слово, що є дорадником Йому. Ми можемо бути певні, що Він виконував усі свої плини точно так, як се Він установив їх у почині.

Написано так: „Спогадайте давні давна, від початку віків, що я Бог, і нема іншого Бога, нема мені рівні. Я прорікаю заздалека наперед те, що колись буде, й від давнезних давен говорю про те, що ще не сталось; задуми мої спевняться, та й усе, що хочу я вчиню . . . _ Я бо сказав — і доведу це до кінця; призначив — і здійсню. " (Ісаії 46: 9-11) „Так і слово моє, що виходить із уст у мене, — до мене не вертається впорожні, але чинить те, що мені вгодно,

і довершує те, чого я послав його. " — Ісаії 55: 11.

Бог з почину постановив у своїм лляні, що земля ніколи не буде знищена. Писано бо: „Земля стоїть собі вовіки. " (Еккл. 1: 4) Отже, якщо земля мусить стояти вовіки, то виходить, що Бог мав намір зробити її пожиточною на всегда. Про це Бог ясно говорить у своїм Слові. Читаємо: „Так бо говорить Господь, сотворитель небес, — він Бог що создав землю й приспособив її і Він утвердив її, та й не надармо сотворив її; Він приспособив її, щоб на ній жили: Я — Господь, а іншого нема. " — Ісаії 45: 18.

Він не лише сформував землю у форму кулі і повісив її в просторі, але Він ужив много енергії, щоб з неї зробити відповідне місце для мешкання Його сотворінь. Він сотворив землю, щоб жили на ній, і спевностю, що Його заміри не вийдуть на дармо. Замешкати на якомусь місци значить жити там і остатися там. Якщо же земля мусить істнувати вовіки, і мусить бути замешкана на все після волі Творця, то виходить, що на ній мусить жити якесь розумне сотвориннє, щоб могло покористуватися її плодами.

Цим сотворіннєм є чоловік, а його Сотворителем є Господь Бог. Отже навчити людей, що чоловік повстав сам з себе, є не лише зневагою проти Єгови, але і зухвалим гріхом. (Псальма 100: 3) Якщо ж теорія еволюції є зневагою проти здорового розсудку чоловіка то тим більше є образою Єгови і тому ми відкидаємо її тут яко негідну брати під розвагу або дискусію.

Вірити в Бога значить прийняти всі Його[9] слова за правду, інакше ми зовсім не віримо Йому. Якщож ми віримо Йому, тоді Він допровадить нас до всякої правди.

Процес Творення

Много століть перед спотворенням чоловіка Бог положив основи землі. Чи котре будь з Його духових сотворінь знало в тім часі, що на ній мав бути сотворений чоловік, то сього нема відкрито в Слові Божім. Однак можемо бути певні, що вони були повідомлені, що якесь розумне сотворіння колись буде господарем землі. Задля тої причини настав час великої радості в дворах Єгови підчас закладання основ землі. Його два сини, Льогос і Люцифер, прилучилися до співу хвалення; і значіння цієї пісні і чудова мелодія її злучила всі сини Божі і вони співали з радості в честь і на славу Божу. (Йова 38: 6, 7) На підставі сього писання робимо припущення, що великий Творець поінформував своїх небесних синів, що ця планета, котру Він в той час зачав приготовляти, колись, в будуччині, буде мати над собою господаря, розумне сотворіння, і тому свідомість сього факту наповняла радісною піснею небесні двори.

Ось і нарешті прийшов час на сотворенне тої розумної істоти, чоловіка. Спевностію, що Єгова мав розмову зі своїм Сином, Льогосом, о Його замірений цілі сотворити чоловіка. Писання говорить так: „І рече Бог: Сотворимо чоловіка в наш образ і подобу, і нехай панує над рибою морською, і над птаством небесним,

і над скотиною, і над усяким дикім звірем, і над усякім гадом, що лазить по землі. І сотворив Бог чоловіка в свій образ, в образ Божий сотворив його, як чоловіка і жінку сотворив їх. " — 1 Мойсея 1: 26, 27.

Образ і подоба згадані в цім писанню не могли відноситися до подоби або образу тілесного, тому що Бог є духовою Істотою, і жадний чоловік ніколи не бачив Його і не може бачити. Ніде нема згадано у св. Письмі, щоби чоловік був тілесно подібний до духової істоти. Противно, читаємо, що хто буде перемінений з людської істоти на духову, такий дістане інше тіло відповідне до життя в духовім світі. Так і св. Письмо говорить, що є тіла духові і є тіла людські. (1 Коринтян 15: 44) Також і це правда, що людські тіла не мають такої форми, як духові тіла. (1 Йоана 3: 2) В якій же тоді спосіб чоловік був сотворений на образ і подобу великого Єгови?

Мудрість, справедливість, любов і сила є чотири прикметі Бога Єгови, котрі є все існуючі в Йому і котрі все ділають гармонійно і рівноважно. Це можна доказати на підставі Його відкритого плану. Польові звірята ніколи не посідали ці чотири прикметі або вроджені чесноти. Зате бачимо навіть в недосконалім чоловікі трохи мудрості, трохи любові, трохи справедливости, і трохи сили. І сей факт, що ці прикмети в упавшім чоловіці є неповні, показує, що довершений чоловік мусів посідати їх у повний мірі і що вони ділали у нім рівноважно.

З тої то точки погляду чоловік був сотворе-

ний на образ і подобу Божу, саме, що він був наділений мудростію, справедливостію, любовю і силою. Окрім сього, Бог панує над усім творивом. Тож, коли Він дав панування чоловікові над землею, то до тої міри чоловік також був подібний до Єгови. На підставі наведеного тексту треба розуміти, що на землі лише чоловік є сотворений на подобу і образ Божий.

Єгова уложив план і представив нариси на збудованнє першого чоловіка. В цих планах показалась чудова мудрість Сотворителя. Він навіть назначив певне число костей на збудованя скелета, а саме: дві ста і шість. Він уложив досконалу систему циркуляції крови. Він зробив легкі для очищення крови, і для під тримання циркуляції її. Він зробив найбільше чудову електричну систему, що ми називаємо нерви. Не маємо на цілі пояснювати тут цілий план подрібно, лише звернути увагу, як кожна дрібна річ була виконана точно, бо навіть волося було обчислене на голові чоловіка. — Маттея. —10: 30.

Тоді Льогос забрався до виконування планів на збудованнє чоловіка точно після поданих Йому нарисів. Написано є, що чоловік є земний з землі. (1 Кор. 15: 47) Це правда, тому що він був сотворений з елементів, з котрих складається наша земля. В землі знаходиться кождий елемент, з котрих є сотворений чоловік, с. т. його організм. Про сей процес створення чоловіка є написано так: „І создав Господь Бог чоловіка з землі польової, і вдих-

нув йому в ніздрі живе дихання. І став чоловік душею живою. ” — 1 Мойсея 2: 7.

Звірята, сотворені перед созданнєм чоловіка, були також названі душами, а це тому, бо всяке твориво що дихає є душею. (1 Мойсея, 1: 20) Нема навіть жадного натяку або згадки в наведених стихах, що коли Бог сотворив чоловіка, тоді дав йому душу. Бог сформував тіло або організм, тоді в ніздрі (отвір в носі) того організму Він вдихнув дихання, о котре постарався для кожного сотворіння, і цим чином ставалась жива душа. Душа значить живе єство, що має дихання і чуття.

Якщо ж Бог є безсмертний і Він сотворив чоловіка на свій образ і подобу, то чи тоді мусимо заключити, що Він дав чоловікові безсмертну душу? Ні; таке заключеннє не є згідне ні з розсудком ані з писанням. Якщо би Бог **був** дав чоловікові душу, то спевностію, що в цім тексті булоб зазначено про се; і, якщо би та душа була безсмертна, тоді Бог ніколи не міг би знищити її за переступ свойого закона. Се значить, що Бог, давши раз життя, не мав би сили ніколи відобрати то життя від нікого; але таке заключеннє не можна погодити з Його неограниченою силою. Дальше, є також записано, що один Бог має безсмертність. (1 Тим. 6: 16) Бог є життє давцем, і має силу відобрати життя після Його вподоби. Писання показують, що Бог застеріг собі право відбирати життя від Його сотворіння; отже це є доказом, що чоловік є смертельником.

Але чи то дихання, котре Бог вдихнув у но-

здрі чоловіка, не є тою божественною безсмертною іскрою життя в чоловіці? Відповідь на це питання мусить бути дана: Ні, тому що св. Письмо ніде не показує, щоби Бог щось подібне робив; але, що Він зробив чоловіка з елементів землі, і коли дихання життя у війшло в його ніздрі, тоді чоловік стався рухомою живою душею. То живе дихання, що має чоловік, належить до Єгови, тому що все, що є, належить до Бога. Право до життя виходить від Бога. То дихання само в собі не має життя, а тим більше не є безсмертне. Воно лише підтримує циркуляцію крови, через що людське тіло тримається живим. Так і св. Письмо говорить, що життя є в крові. (5 Мойсея 12: 23) Чоловік є найвисшого степення із звірят на землі; і всі звірята, як і чоловік, мають таке саме дихання. — Еклизіаста 3: 19.

Людський досвід безперечно вчить, що чоловік умирає, і що якщо яке сотворіння вмирає, так це доказом, що воно не є несмертельним. Кожний, хто би був безсмертний, той не міг би вмерти, і тому не підлягавби силі смерті. Бог сотворив чоловіка яко найвисше і найкрасше єство на землі. Читаємо: „Що таке чоловік, щоб ти дбав про нього? Бо хоч ти зробив його трохи меншим проти ангелів, то увінчав зате славою і честю. Поставив його господарем над ділами рук твоїх, усе положив єси під ноги його. " Псальма 8: 4-6) Бог був задоволений роботою в сотворінню чоловіка і тому потвердив словами: „вельми добре. " Чоловік стався сином великого Бога Єгови, і Бог любив його, і чоловік жив серед щасливих обставин.

Дім

Бог приготовив на землі довершену площу Еден. І справді мусіло це бути чудово прикрасне місце. Чоловік, котрий був господарем землі, був сотворений довершений і його дім був довершений, бо всі діла Єгови є довершені. (5 Мойсея 32: 4) Як за велика була площа Еден, то про це св. Письмо не говорить, але з опису обставин можна догадатися, що то було досить просторе місце. З різних свідоцтв можна заключити, що околиця Еден знаходилась в тій части землі, що тепер її знають, як гористий край Арменії.

На східній части Едену Бог насадив город, що був дійсний рай. Дерева родили ріжпородні прекрасні цвіти, щоби вдоволити вид чоловіка і давати різні запахи для його нюху. Знов інші дерева родили різнорідний овоч, що був поживою для чоловіка. І різнорідні звірята були там, але вони не були дикі. Ті звірята були ласкаві і послушні. Вони знали Адама, їх царя, і він кожному надавав ім'я; і вони розуміли його і відповідали на його голос. Рівнож були там розмаїті птахи, птиці райські і птахи співу. Клімат був довершений, а тихий вітрець розносив запахи в повітрі і чудова мелодія пісень наповняла музикою воздух на честь і славу великого Бога.

Велика ріка виходила з того города і розділювалась на чотири части і поливала околицю. Ся струя води надавала ще більший вид красоти і слави того місця. У тім городі знаходилося богато чистого золота і дорогоцінних камінів, котрі чоловік міг уживати для своєї втіхи.

Писання в коротці описують про тамошні обставини так: „І насадив Бог сад у Едемі на востоці, тай осадив там чоловіка, що создав. І зростив Господь Бог усяке дерево із землі, принадне на погляд і смачне плодом своїм, і дерево жизняне посеред раю, і дерево пізнання добра і зла. І ріка виходила із Едену на поливаннє саду, потім розлучається на чотири течія. Ім'я первої Пизон; ця обтікає всю Гавила землю, де знаходиться золото. А золото в тій землі предобре. Там знаходять і бедола-смолу і камінь онікс. А друга річка зоветься Гигон; ся обтикає всю. Куш землю. А третя зветься Гиддикель; це та річка, що йде на схід сонця від Ассура. А четверта річка, це Ефрат. І взяв Господь чоловіка та й осадив його в Едемському саді порати його і доглядати. І заповів Господь Бог чоловікові, глаголючи: З усякого дерева, що дає знаття доброго і лихого з того не важитимешся їсти, ато вмреш певно того ж дня, як скуштуєш з його". — 1 Мойсея 2: 8-17.

Тоді сказав Бог: „Не добре чоловікові бути самому. " Бог хотів зробити чоловіка довершено щасливим. Коли Адам спав твердим сном, Бог сотворив йому жену. Коли пробудився Адам, то перед ним стояла довершена женщина, найкраща річ, яку коли бачив Адам. Розуміється, що він полюбив її на перший погляд. Від тоді вони зачали жити в повній розкоші в їх довершенім стані і славнім домі. Вони ходили і розмовляли разом, то знов підносили свій голос в честь великого Творця. Від того часу не було ані одного так щасливо-

го подружа, тому що не було ані одної довершеної пари окрім них.

Тепер Адам стався царем землі; і маючи красну королеву побіч себе і все, що лишень серце забажало, він жив розкішно у своїм славнім домі. Хтож то постарався о те все для чоловіка? Великий і всемогучий Бог Єгова із своєї доброти і любові постарався о ці всі річи для нього. Чоловік, будучи при сотворенню наділений чеснотою почитання, мусів покланятися своєму Творцю, або комусь іншому. Довершений чоловік і довершена жена жили в вповнім мирі і довершенім щастю.

Але на дорозі тої щасливої пари засів злобний ворог. Задля сього ворога, їх щастя тривало лише короткий час. У святім писанню можна добачити натяк, що вони тішилися своїм блаженним домом, тим чудовим окруженнєм і солодким товариством лишень всього два роки. По цім зачався смуток чоловіка, і від тоді людство терпить і стогне аж до нинішнього часу. Та ми мусимо зрозуміти причину того терпіння і смутку, щоби нам краще оцінити прикмети великого Творця.

Проба

Але чому Бог позволив сьому зрадливому ворогові перешкодити щастю сій довершеній парі і зловити їх у свої сіти? Треба пам'ятати, що Бог не зробив сього сотворіння ворогом. Колись люцифер був сином Божим, котрий разом з іншими синами Божими прилучував свій голос до співу небесного гімну, коли закладалися основи землі. Пізніше він був в Еде-

Мудрість цього світа

Carl Spitzweg

Хто зробив цю чудову планету і повісив її у просторі? Так звані учені прибирають міну мудрости і кажуть, що то все зробила природа. Але чому нам тратити час над опінею недосконалого чоловіка, коли ми маємо певне і виразне свідоцтво про котре не може бути найменшого сумніву? Земле це діло рук великою Сотворителя, Бога. . . . Писання ділить творчий тиждень на сім днів або періодів ... вираз.. "день" значить період часу котрий обнимає много століть Період часу від початку сотворений землі аж до окінчення її, запинав 49, 000 років. сторони 25, 26

Анатомія

Van Ryn Rembrandt

Бог сотворив чоловіка... В цім плані показалась чудова мудрість ... Він навіть назначив певне число костей на збудування скелета, а саме: Дві ста і шість. Він уложив досконалу систему для циркуляції крови. Він зробив легки для о ч и щ е н н я крови, і для під тримання циркукуляції її . . . . чудову електричну систему, що ми називаємо нерви. ... Кожна дрібна річ була уважно зроблена. сторона 59

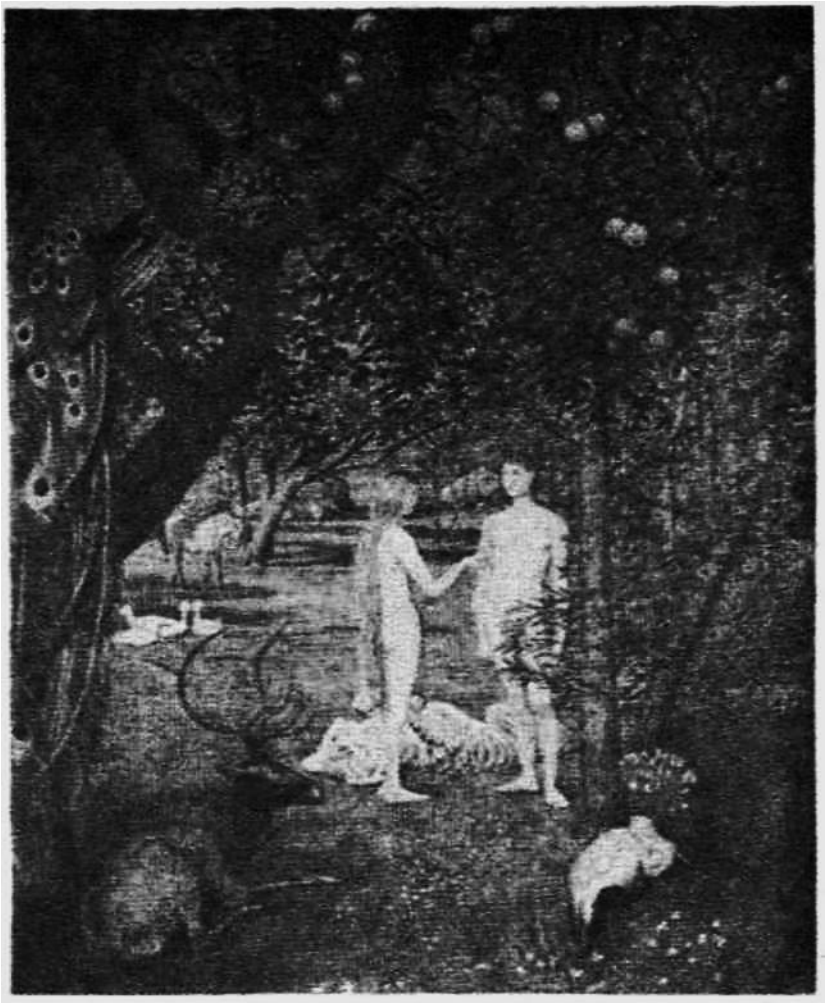

Спокуса. **Hans Thoma**

Але чому Бог позводив сьому зрадливому ворогові перешкодити щастю совершенній парі?... Розуміють ся, Єгова міг перешкодити виконати мого злі заміри... але совершонний чоловік мусів бути випробуваний: чи вів буде вірний Богу, або чи він відвернеться від Нього. Отже Єгова позволив Люциферові виконувати його злі заміри, і через це поставив чоловіка на пробу. сторони 69, 70

Каїн і Авель. **Ladislaus Hegedus**

Авель, довідавшіїся від своєї матері про то насіння, що має колись побідити ворога, виглядав того часу, коли Бог через то насіння буде благословити всіх тих, що служать йому. Він угодив Богу своєю вірою і ріс в ласці Господній з дня на день. Сатана слідив близько за поступованиєм цих обох синів Адама. Якщо один з них ріс в ласці Єгови, то це значило, що він був ворогом сатани; і тому він зробив старання, щоби його знищити. сторона 86

ні, Божому городі, там де мешкав чоловік. Бог дав йому почесне місце, позицію відвічальности, і назначив його сторожом чоловіка, і припоручив йому задачу до виконання в совершеннім Едені. — Езекиїла 28: 13, 14.

Будучи духовою істотою, люцифер був невидимим для чоловіка, однак він міг ужити способу, щоб порозумітися з Адамом і його женою. Між многими звірятами вуж був дуже хитре і здібне сотворіннє, і в тім часі він ходив просто так, як і інші звірята. Тоді він посідав красоту і славу. І тому люцифер ужив вужа, як свій знаряд, щоб звернути увагу Еви і порозумітися з нею. Св. Письмо показує, що тоді звірята могли передавати свої думки чоловікові і рівнож могли розуміти чоловіка. — 1 Мойсея 2: 20; 3: 1, 2.

Люцифер знав, що Бог обдарив Адама і Еву силою множитися; тобто, дав їм силу плодитися і приводити на світ свій рід. Він знав, що з бігом часу Адам сплодить дітей, і ці діти, коли виростуть, знову виховають свої діти, і так з часом уся земля буде наповнена розумним осотворіннєм, котрі будуть прославляти Бога Єгову. Тоді беззаконне і несправедливість увійшли в серце його.

Обов'язки люцифера були виразно визначені через закон Божий, але він понехав їх і задумав перехитрити Бога і чинити свою власну волю. Ось як він роздумував собі: „Чому мені не бути подібним до Всевишнього Бога? Він має державу над небесами і землею. Я є назначений дозорцем чоловіка, над наймудрійшим сотворіннєм на землі, і чомуж мені не ма-

ти участи у славі Божій? " Тож наслідки його мислення були такі, що він постановив своє бажаннє виконати в діло, через установлення свого власного престолу на високім місці і цим чином статися рівним Всевишньому Богу. (Ісаії 14: 13, 14) В цім то власне часі беззаконне увійшло в його серце і Єгова знайшов гріх у нім. Від тої хвилі він став ворогувати проти Бога і стався хитрим і закритим ворогом чоловіка. Чоловік саме тоді переживав щасливі хвилі в прекраснім Едені і не був свідомий о злім і закритім замірі в умі люцифера.

Розуміється, Єгова міг перешкодити Люциферові виконати його злі заміри, але Він дав йому вільну волю. Довершений чоловік мусів бути випробуваний, чи він буде вірний Богу або чи він відвернеться від Нього. Якщо би Адам був дійсно любив Бога, він був би відпер всі спокуси, котрі відтягали його від вірности до Сотворителя, і якщоби в сій пробі він був остався лояльним і вірним, він бувби доказав гідність свого становиська, яке він займав, і з часом бувби достойним отримати вічне життя. Чоловік мусів стати на пробу і це не була жадна несправедливість зі сторони Сотворителя поставити його на таку пробу або суд. Отже Єгова позволив люциферові виконати його злі заміри, і через це поставив чоловіка на пробу.

Бог дав закон Адамові перед тим нім Він сотворив Еву, його жену. Без сумніву, що Адам мусів повідомити Еву о цім законі, бо вона знала значіннє його і навіть висловилася так коли справа була представлена перед нею. Розуміється, що і люцифер знав про закон да-

ний чоловікові, і тому він хотів скористати з нагоди, щоб йому виконати свої злі заміри. Він обдумав план, що йому буде легше переконати Еву щодо правдивості його позиції, чим Адама; і, якщо він перемовить Еву на свою сторону, тоді справа булаб на пів виграна, тому що вона помоглаби намовити Адама прилучитися до сього вчинку, радше чим бути розлучений від неї. Люцифер також знав, що Адам був дуже привязаний до Еви, і що вона мала великий вплив над ним.

Уживши вужа за свій знаряд, люцифер підійшов до Еви і затягнув її в розмову. Після писання, зміст їх розмови можна переказати такими словами: ’Справді маєте тут чудовий дім з різними деревами, прекрасними овочами і квітами. Але чомусь ви не їсте овочів зі всіх дерев, чи не тому, що Бог заказав вам не їсти? ’

Ева відповіла: „З усякого дерева райського їсти мемо, з плоду дерева, що серед раю, рече Бог, не їжте з його, ані дотиркати метесь до нього ато помрете. ” — 1 Мойсея 3: 1, 2.

Тоді люцифер зачав переконувати Еву, що він, люцифер, був її правдивим приятелем і приятелем її чоловіка; і що Бог був їх ворогом, бо задля самолюбних цілий Він тримав їх в незнаню о многих чудових річах, про котрі вони повинні були знати. Він своїми аргументами переконував Еву щодо якості заказаного дерева, про котре вона згадувала, що воно родило добрий і здоровий овоч, і що той овоч був красний і навіть вельми пожаданий для всіх тих, що хочуть статися мудрими. Ось його слова до неї: „Ні бо, не помрете. А се

Бог знає, що скоро попоїсте з нього, відкриються вам очі, і будети як боги, знаючі добре і лукаве. "— 1 Мойсея 3: 3, 4.

Ева піддалася під зводничий вплив, взяла овоч і їла його. Тоді вона сказала Адамові, що вона зробила, і він також їв. Їх учинок був отвертий переступ ясного закона Божого, і через це Адам і Ева сталися добровільними переступниками закона Божого. Від тої хвилі Адам стався злим чоловіком і Ева сталась злою жоною. Зараз сумлінне зачало не покоїти їх і вони сховалися. Вони були виставлені на пробу, але вони піддалися під грішний вплив того, котрий самий повинен був поступити іншою дорогою, і їх учинок був доказом невірносте до Бога, їх Творця.

Що ж тепер треба було зробити з ними? Бог є справедливий, що значить, що Він все робить правду. Позволити його сотворінню жити на землі і бути царем на ній булоб не намісці, тому що Його закон ставбися маловажний і втративши силу. Окрім сього, якщо чоловік знаходиться в совершенних обставинах і не слухає Бога, то тим більше він вчинивби це у всяких інших обставинах і був би спонукав другі сотворіння до гріха. Отже задля власного добра чоловіка і щоби підтримати повагу закона, він мусів бути покараний після вимог закона. Справедливість вимагала, щоби закон був виконаний. Адам і Ева призналися, що вони переступили закон Божий, хотяй обидва знали, що вимоги закона були такі: „ато вмреш певно того дня, як коштуєш із його. " Задля їх переступу, Бог мусів дати вирок засуду і то

в гармонії Його закону. Отже Єгова дав вирок засуду в сій розправі, зміст котрого звучить так: „А жінці рече: Наготую тобі муки в гонінних твоїх; мучившись родитимеш діти, а до мужа твого поривати ме тебе, він же панувати ме над тобою. І чоловікові рече: Що послухав єси жени твоєї та попоїв з того дерева, що заповідав я сього єдиного не їсти, проклята земля задля тебе; в печалі і тузі харчуватимешся з неї по всі дні живота твого. Тернину да осет родити ме вона тобі, і їстимеш польове зело. У поту лиця твого їстимеш хліб твій, аж покіль вернешся в землю, що з неї й узято тебе. Земля бо єси і землею візьмешся. І вислав його Господь Бог із саду Едену порати землю, що з неї й узятий. І вигнав чоловіка. І поставив на востоці за садом Едемом херовимів з полум'яними голими мечами обертасами стерегти дорогу до животового дерева. " — 1 Мойсея 3: 15, 18, 22, 23.

Закон Божий і Його вирок присуду є доказом, що чоловік не був сотворений безсмертною душею і що Бог не дав йому безсмерної душі. Його закон говорить так: „В той день, як попоїси із його умираючи вмреш" (1 Мойсея 2: 17). Бог видав засуд проти чоловіка як раз в гармонії з цим законом. І справді не могло бути інакше, тому що Бог не може перечити собі. Бог, яко найвищий суддя, дав присуд, що чоловік, будучи зроблений з землі, мусів йти в землю і землею статися. (1 Мойсея 3: 18) Це значить, що чоловік, будучи з землі, мусів перетворитися в мертву матерію з котрої був сотворений.

Знов Слово Боже відкриває нам факт, що лише Еден околиця була совершенна, а решта часть землі була в недокінченім стані. Про землю у вироці читаємо так: „Проклята земля ради тебе. ’ Це значить, що Бог лишив землю в недокінченім стані. Але чому ж ради чоловіка? Тому що він мусів йти на ту несовершенну землю котра родила тоді терне і будяки, і з неї в поті чола діставати потрібну поживу для себе. Праця все була великим благословеньством для чоловіка. Лінивий чоловік не є благословеньством ні собі ані іншим людям. Отже можемо сміло сказати, що Бог з ласки і доброти, постарався о працю для чоловіка.

Бог вислав чоловіка з Едену на ту несовершенну землю і дав йому роботу до виконання на протяг дев'ятисот і тридцять років. В протязі того часу чоловік мав досить відповідну хвилю подумати над страшною помилкою, яку він зробив в раю. Протягом того часу смерть постепенно виконувала свою роботу, і при кінци того періоду Адам умер. Розуміється, що Бог міг погубити Адама зараз по вигнанню, але Він сього не зробив; бо в Божім лляні було назначено, що постепенно смерть Адама мала принести благословеньство для цілого роду і остаточно прославити ім'я Боже.

Посеред раю в Едені було дерево, котре Бог назвав „дерево жизняне. " Сотворіннє, котрому би Бог позволив їсти з того дерева овоч, могло вічно жити, ніколи не вмирати. Сила життя, однак, не була в овочі того дерева. То дерево було лише символом життя, і Божий за-

кон був і є, що, якщо хтось укажеться гідним їсти овоч з сього дерева, такий зможе вічно жити і ніколи не вмре. Якщо би Адам був указався вірним у своїй пробі, тоді без сумніву що у відповіднім часі Бог бувби позволив йому їсти овоч із сього дерева; і цим Бог бувби признав його за вірного і правдивого, і яко такий він був би мав право до вічного життя на землі.

Божий закон ділання ніколи не змінюється. Про Його закон читаємо: „Хто побідить, тому дам поживати від дерева життя, що посередині раю Божого. " (Одкриттє 2: 7) Це право значить, що хто будь з роду людського схоче отримати життя вічне в яких будь обставинах, то він перше мусить бути виставлений на пробу, і мусить побідити в тій пробі, цим доказати свою вірність і лояльність; і тоді виграв-ши побіду, буде міг наслідити вічне життя. Це є дальшим доказом, що то дерево життя посеред раю є символом життя для всіх тих, хто є послушні Богу, і що ніхто окрім послушних не дістане вічного життя.

Людський організм є його тіло. Ум є думаючою частію того організму через що сотвориннє розсуджує і приходить до заключення. Знов воля це є сила сотворіння, через що воно рішає чи воно має робити або не робити певну річ. До Еви прийшла спокуса у трьох формах, а саме: проба тіла, проба ума, і проба волі. Вона бачила що заказане дерево родило добрий овоч до іди, і вона розсуджувала собі так: Той овоч є добрий для мойого тіла

або організму. Я вжию моєї сили для задоволення і добра мойого тіла.

Вона бачила, що той овоч був прекрасний і принадний для виду її ока, і вона чулась розчарована поверховним виглядом його. Вона приглядалась тій красоті овочу і забажала його, і тоді сказала до себе: Я скуштую сього найкращого овочу'. Вона також бачила то дерево так вельми бажане, що давало овоч мудрости. Це заапелювало до її гордости і до почуття високого оцінення себе, і вона забажала стати мудрою, навіть перед назначеним Богом часом. Вона постановила вжити свою волю проти волі Божої. Нарешті сказала: 'Я буду їсти овоч і стану мудрійшою над усі сотворіння, а навіть так мудра, як самий Бог. '

На всіх трьох точках Ева була спокушена і на кожній точці піддалась і впала. Вона так високо думала про себе, що вона подала овоч свойому мужеві, і він також їв. Він не хотів бути розлучений від неї. Він знав, що то, що вона зробила, відлучить її від Бога, але він радше піддався бажанню свого тіла і цим виповів послушеньство Богу, і тому він також їв овоч. Він бачив, що Ева була хороша, і це за апелювало до його ока; він бажав мати її і бути з нею; і тому був поконаний на сій точці. Він знав що воля Божа була, щоб він не їв. Він знав, що якщо він виконає свою волю то це буде проти волі Божої і цим самим він образить Єгову. Безперечно, що Бог був би позволив колись їсти йому з сього дерева. Але Адам, щоби виконати свою самолюбну во-

лю, піддався спокусі, і на всіх трьох точках упав.

У пізнішім часі Слово Боже відкрило нам, чому Бог позволив на ці три методі спокуси, і чому Він не перешкоджав сатані спокутувати в сей підступний спосіб кожного чоловіка, котрий навіть уважав себе в гармонії з Богом. В Його Слові є написано: „Все бо, що в світі, — хотіння тіла і хотіння очей, і гордощі світові, — не з Отця а зо світа. І світ перейде, і хотіння його; хтож чинить волю Божу, пробуває по вік. " (1 Йоана 2: 16, 17) Це є дальший доказ, що якщо хто з людей отримає коли небудь вічне життя, то він перше мусить бути поставлений на пробу, і в сій пробі він мусить доказати свою вірність і лояльність до Єгови.

Адам і Ева були вигнані з їх райського дому. Вони вийшли з відтам з ганьбою і соромом і засуджені на смерть. Господь поставив сторожа при вході до раю, щоб заборонити їм увійти назад до Едену. Вони добровільно поломали закон Божий, і тепер вони зачали відбувати свою кару, котра була наложена на них законом. Коли вони були в домі Едену, їх пожива була довершена, але поза Еденом росли будяки і терне, і дерева, що родили трійливий овоч. З відси вони тепер мусили з великим трудом і працею живити себе, і та пожива постійно затроювала їх, підневолювала їх, і нарешті вони мусили вмерти. Справді це був сумний день для них, коли вони лишали город Еден, і опісля той сумний день вже все був з ними. Їх довга подорож смутку зачалась. При кіньці дев'ятисот і тридцять років, у смутку і в

грісі, Адам пішов до гробу, і земля покрила його.

Знов інша часть вироку звучить так: „А жінці рече: Наготую тобі муки в гонінніях твоїх; мучившись родити меш діти, а до мужа твого поривати ме тебе, він же панувати ме над тобою. "(1 Мойсея 3: 15) Шість тисяч років терпіння жінок при народженню дітей є надто достаточним свідоцтвом, що той присуд був виконаний. Господь Бог мав добру ціль у цім присуді і колись воно вийде на користь і благословеньство чоловіка. У законі Божім було також зазначено, що жінка мусить бути піддана чоловікові. І всім праві Бог також мав добру ціль. Але тому що сей закон був часто нарушсний, для того много родин переносили великі терпіня і часто їх родинне життя було розбите.

Звичайно буває, що за добру лекцію треба і дорого заплатити. Так і Бог постарався о важну лекцію для наукі і добра його сотворінь. Коли прийде властивий час, тоді всі люди мусять пізнати, що Бог Єгова робить усе після порядку. Вони навчаться, що чоловік є головою жени, що Ісус Христос є головою Його церкви, і що Єгова є головою Христа і всевишнім Богом понад усіма. Сатана ворог приложив усіх старань, щоби поломати сей закон майже у кожнім домі. Він часто робив чоловіка звірячим і дикім паном над жоною, і тоді вже було легко намовити жену думати, що вона не повинна бути піддана мужеві. Наслідки сього були невдоволеннє і смуток.

Коли Бог сотворив Адама і Еву, Він сказав до них так: „Плодіться і намножуйтесь, спов-

няйте землю. " Цими словами Бог виразно висказав свою волю, що Адам і Ева мали розмножувати свій рід, і що земля сотворена для роду людського. Коли Адам і Ева лишали Еден, то до того часу вони ще не вживали Богом даної власті родити дітей. Це вже аж у пізнішім часі, що вони породили синів і доньок. (1 Мойсея 4: 1, 2) Яких же дітей можна сподіватися від недосконалих і засуджених на смерть родичів? Треба пам'ятати, що Адам вже тоді не мав права до життя і тому не міг передати його своїм дітям, і окрім того він вже був засуджений на смерть, і тому в таких обставинах він не міг сплодити довершених дітей.

Адам і Ева були тепер грішниками, і задля тої причини їх діти мусили родитися в грісі. Пізніше Божий пророк записав то правило Єгови такими словами: „Ось бо я в беззаконню родився, і в грісі почала мене мати моя. " (Псальма 51: 5) Щодо цієї точкі знов інший Божий свідок під впливом св. духа писав: „Тим же то, як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так і смерть у всіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили. " (Римлян 5: 12) Ці писання зазначують закон Єгови і пояснюють, чому всі діти родяться несовершенними і без права до життя, і чому з бігом часу слабнуть і вмирають.

Усі ці клопоти повстали через гріх. І що ж є гріх? Гріх є переступ Божого права. (1 Йоана 3: 4) Отже всяке беззаконне є гріх. Бути беззаконником значить бути невірним Богу. Люцифер знав закон Божий і поламав його. Адам також знав Божий закон і він також пе-

реступив його. Плата або кара за гріх є смерть. (Римлян 6: 23) Сього права не можна оминути ані змінити, бо Бог є незмінний. — Малахія 3: 6.

Диявол

Люцифер був першою духовою істотою, що поповнив гріх. Адам був перший чоловік, що згрішив. Через його беззаконність гріх увійшов у світ. Але чи і люцифер мусить бути покараний карою смерти за його переступ Божого закону? Так, Бог видав суд і він мусить умерти по вічні віки. (Езекиїл 28: 15-18; Жидів 2: 14) Кара за його перступ Божого закона буде виконана в назначенім Богом часі. Бог має відповідний час на все, що Він робить.

Ім'я люцифер значить світлонос, або рання зоря. По цім, як він згрішив, Бог його назвав змієм, сатаною, вужем і дияволом. (Одкриття 20: 1-3) Коли Єгова надає якомусь сотворінню ім'я, то це ім'я має велике значіннє. І так змій значить пожираючий; сатана значить противник або ворог; вуж значить зводитель; а диявол значить обмовник. Ці імена указують, що диявол є крайно злобний характер, і що він пустився на зовсім противну дорогу від того часу, як він поповнив злочин в Едені.

Від того часу аж до тепер він був постійним ворогом і завзятим противником Бога, і рівнож був ворогом і противником кожного, хто старався бути послушним заповідям Божим. Отже, якщо проти когось виступав сатана, то дотакоі міри той чоловік був виставлений на пробу. Зі Слова Господнього можна довідатися, що Єгова замірив дати своїм сотворінням

нагоду йти слідами диявола або бути послушним Йому, і це пояснює, чому виконаннє засуду проти сатани є відложене на так довгий час.

Промінь Надії

Знов інша часть вироку, котрий дав Єгова, звучить так: „І положу вороговане між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно рощавлювати ме тобі голову, ти ж упивати мешся йому в п'яту. " (1 Мойсея 3: 14) В цих наведених словах з писання знаходиться двояке значіннє. Вуж, що тоді ходив просто, тепер був засуджений повзатися на животі по землі, і мав бути зненавиджений і нищений чоловіком. Вуж також був ужитий люцифером, і тому стався символом обманьства і представляв диявола. „Насіннє" вужа, згадане тут, відноситься до тих сотворінь, що добровільно сталися знарядом і представителями диявола. — Йоана 8: 40-44.

Жінка є символом Божої організації так званої Сион, з котрої вийшло „насінне обітниці. " Тим обіцяним насінням є Христос, Божий помазанник. (Галат 3: 16, 27, 29) В цім засуді є зазначено, що по цім настане ворожнеча між „насінням вужа" і „насінням жени". Від тоді диявол і його ангели і його ведимі представителі отверто з дикостію противилися кожному, хто щиро старався служити Господу і йти слідами Ісуса Христа. Боротьба все провадилася між помазанниками Господніми з одної сторони, а диявол і його ангели з другої. — Ефесян 6: 12.

У сій часті присуду можна бачити ясну обітницю, що „насінне жени'' вийде побідосним

у боротьбі, і що воно розщавить голову вужеві. З того слідує, що то насінне мусить розвинутися і дозріти, і що аж до того часу Бог позволив ворогові сатані виконувати свою нікчемну роботу до крайності. Це сатана і зробив. Але Бог сказав, що сатана програє в боротьбі, що у властивім часі зістане розтертий під ногами Помазанника, Христа. (Римлян 16: 20) Сей факт, що голова ворога має бути розтерта, і що це має бути зроблене через „насінне жени", кидає промінь світла надії на стежку чоловіка, і показує, що людство зазнає ще красного часу в будучинні.

Тому що кращі обставини мусять прийти через „насінне жени", Божий знаряд, для того то насінне мусить бути приведене до цілковитої гармонії з Богом. Щоби це зробити, с. т., щоби завести кращі обставини між людьми, Бог Єгова мусів зачати „нове сотворіннє". Кільканадцять з Адамових синів мали сильну віру в ту промінь надії, хотяй, дуже часто, вони не розуміли правдивого значіння її. Але нині дослідники Божого лляну, котрі з вдячностю і з побожністю ідуть за вказівками розвиваючогося Божого плану, радуються в сій проміні надії, котра була так неясна при вирече нню засуду проти чоловіка много століть тому назад.

Вже від першого дня Бог знав наперед кожну точку свого плану відносно чоловіка. Його чиста і несамолюбна любов приготовила нариси того плану, що мали бути виповнені в назначенім часі. Той план є зроблений в цілі привернення чоловіка, через його знаряд, нове

сотворіннє. Бог все руководився своєю мудростю, як в постепенним відкриттю плану так і в виповненню свого плану. Коли ж той план буде викінчений, тоді на нім відіб'ється Божа слава, його мудрість, його справедливість, його любов і його незмірна сила. Маючи віру спішім же тепер, щоб нам довідатися більше о Його чудових ділах, тому що хто вчиться той знайде дорогу, котра веде до життя і щастя. Йоана 3: 17.

ГОЛОВА 4

Дегенерація

ДЕГЕНЕРАЦІЯ значить постепенний процес упадання чоловіка, чим раз у гірший стан, через що він доходить до цілковитого упадку і виродження. Деградація людства зачалась з днем вигнання чоловіка з Едену, і буде продовжатися аж дійде до свого вершка.

Довершений чоловік посідає довершений ум і тіло, і також має право до життя. Зараз по вигнанню з Едену, Адам посідав через довгий час здоровий умисл і організм; але будучи засуджений на смерть, вирок мусів статися право сильним, і тому смерть зачала виконувати свою роботу. Та хотяй чоловік оказався непослушним взглядом свого Сотворителя, через що він стратив всяку приязнь із Ним, то однак Бог був ласкавий до нього. Напримір, Адам і його жона були голі; і Бог дав їм одежі. Про це читаємо: „І поробив Господь чоловікові й жінці його одежу із шкір тай зодяг їх. " (1 Мойсея 3: 20) Хотяй дехто припускає, що ті шкіри були із звірят, то однак таке заключення не мусить бути правдивим, і не є так важним, як се, що Він приодів їх.

У тих часах не треба було одежі, щоби охоронити тіло від бурів або непогоди. Тоді не було бурів на землі, ані не було прикрої студені. Температура по всій землі була майже

рівна завдяки перстенів, що покривали кулю земську. Ця одежа мабуть була дана їм для того, щоби вони накрили свою наготу перед очима одно другого, і перед очима їх дітей, що мали народитися їм. Однак, яка б то причина не була, то бачимо, що діло зодягнення чоловіка було порушене любовю зі сторони великого Творця.

Св. Письмо дуже коротко описує історію про народження дітей Адама і його жени. Воно навіть не згадує усіх імен їх дітей. Найперше подає ім'я Каіна і ім'я Авеля. Але спевностію, що і другі діти були народжені в тім часі с. т., сини і доньки, котрі разом жили з Авельом і Каїном. Безперечно що обидва сі сини, Каїн і Авель, були також головами родини. Св. Письмо виразно зазначує, що Каїн мав жену, і розуміється що його жона мусила бути Адамовою донькою, отже і сестрою Каїна. (1 Мойсея 4: 17) Ім'я Каїн значить „набутий". Ева даючи таке ім'я синові мабуть мала на думці то обіцяне Богом насінне, котре мало розтерти голову вужеві, і тому думала, що Каїн був тим набутим насінням, котре остаточно мало винести побіду над вужем.

Каїн був рільником. Він мусів тяжко боротися з тернем і будяками, щоби здобути поживу для себе і для других членів родини. Мабуть його родичі розповідали йому про їхнє давне життя в раю, і се, як Бог постарався для них о працю в поті чола, через що вони мали здобувати собі поживу. Така боротьба з тернем і будуками витворила в Каїні духа злоби і огірчення. Окрім сього, Каїн наслідив лихе успо-

соблення від своїх родичів; бо його родичі були злі, тому що вони переступили Божий закон. Отже із сього бачимо, що Каїн був похмурий, прикрий і злобного серця.

Авель, другий син Адама, був пастухом. Його ім'я значить кормитель. Він помагав родичам отримувати дім і правдоподібно мав також свою власну родину. Він також довідався від своїх родичів про їхнє давне життя в Еден раю. Родичі розповідали йому про їх колишній прекрасний і довершений дім і се, як вони були вигнані з відтам за їх непослушеньство до Бога. Вони також оповіли йому про сю славну обіцяну надію, що колись вони зможуть повернути назад до Божої ласки і будуть тішитися наново Його благословеньствами.

Протягом дня Авель пас по широких полях вівці, тобто, стеріг їх від нападу диких звірів. В ночи він також дбав о їх охорону і безпеченьство тримаючи стадо в загороді; а у вільних хвилях він роздумував над цим, що він чув від своїх родичів про Бога і про чудові діла рук Сотворителя, які він бачив навкола себе. Він правдоподібно роздумував над цим, як великий Сотворитель дав життя його отцеві і матері, і також, як Він дав життя його стадові овець; і якщо він, Авель, мав приємність дбати і охоронювати життя німого сотворіння, то оскільки більше великий Бог дбає за всіх тих, що є послушні і служать Йому. Він чтив Бога Єгову в своїм серці, і Його віра в Господа росла чим раз сильніша і тому він бажав чинити волю Єгови.

Авель довідавшись від своєї матери про то

насінне, що має колись побідити ворога, виглядав того часу, коли Бог через нього буде благословити всіх тих, що служать Йому. Він угодив Богу своєю сильною вірою, і ріс в ласці Господній з дня на день.

Сатана приглядався близько поступованню цих обох синів Адама. Якщо один з них ріс в ласці Єгови, то це значить, що він був ворогом сатани; і тому він зробив старання щоби знищити його.

Збігом часу ці два сини, Каїн і Авель, приносили жертву Господу Богу. Похмурний і злобний Каїн приніс овоч своєї праці в жертву. Будучи самолюбним, він роздумував над цим, як тяжко він мусів працювати між терннєм і будяками, щоби знищити їх і принести той овоч, котрий він мусів тепер жертвувати Господу і то без жадної корнети для себе. Він думав, що він робить велику ласку і прислугу Господу Богу через свою жертву, хотяй Господь непотрибував її. Будучи первородним сином Адама, він вважав себе за возлюбленого Єгови. Він був гордий і жорстокий, прикрий і підлий; а це все засіяв в його серце диявол.

В тім самім часі приніс жертву свою Господу смирний і побожний чоловік, Авель. Сей знов роздумував, що то все, що він посідав, він отримав яко дар від Бога, і тому тепер він забажав оказати свою вдячність принісши найліпший овоч, який він мав, в жертву Господу. Він заколов найкращого агниця зі свого стада, і приніс м'ясо разом із товщею, що представляло його найкращі зусилля, горя-

чу ревність, його любов, і його цілковите і не самолюбне віддання ся на службу Єгови і справедливости. Це була дійсна втрата для нього віддати найкраще звірятко, але він уважав своє найліпше за дрібну річ в дарунку для Господа Бога. Про це написано так: „І поглянув Господь на Авеля і на дар його; на Каїна ж і на його жертву не споглянув. І взлився Каїн і змарнів. " — 1 Мойсея 4: 4, 5.

Авель мав віру і любов до Бога. Каїн не мав віри і був самолюбний і прикрий. Авель задля своєї віри був зачислений за праведного в очах Божих. Каїн же мав лихе серце і для того був докорений. „Вірою приніс Авель луччу жертву Богу ніж Каїн, через котру свідчено йому, що він праведний, як свідкував про дари його Бог, нею він, і вмерши, ще говорить. " — Жидів 11: 4.

Коли Каїн побачив, що Бог не любується в самолюбній офірі, його серце обгорнув гнів і тому змінилося його лице. Із цієї нагоди скористав сатана. Він спонукав Каїна до заздрости, і насунув йому думки, що його брат Авель став ся небезпечним для нього; що Авель станеться більше визначним в родині, і для того він, Каїн, повинен осунути свого брата з дороги. Самолюбний і жорстокий Каїн тепер зачав шукати нагоди; і коли він побачив свого брата самітного у полю, вбив його. Щоби заховати свій злочин, він зачав говорити лож, брехати. (1 Мойсея 4: 8-11) Каїн тепер стався слугою сатани, і як його пан, стався брехуном і убивцею. (Йоана 8: 44) Диявол думав, що через смерть праведного Авеля він не лише осунить свого

ворога, але цим він стримає і інших людей від служіння Богу Єгові.

Рік за роком минав і на світ приходило много людей, обидвох полів. Між іншими народився Ябаль, що стався батьком пастухів, і тих, що мешкають в шатрах. По цім прийшов Юбаль, котрий зорганізував музикантів і навчив їх грати на гарфі і органі. Пізніше, історія згадує про Тубаль-Каїна, котрий був учителем штуки виробу з міди і заліза. Енос був правнуком Адама, і коли сей зачав свою діяльність, то вже в тім часі було на світі досить поважне число людей; але всі вони були під впливом сатани. В цім часі люди зачали практикувати гипокрицтво, через се, що називали себе іменем Господним, але в правді і факті висміювали і хулили Його святе ім'я.

Коли Адам полишив город Еден, то ще тоді він був фізично здоровий, тобто не відчував жадної слабості. І хотяй був засуджений на смерть, то однак через довгий протяг часу він був повний енергії і сили. Однак він постепенно умирав, бо мусів заплатити кару за свій поповнений злочин. Коли Адам був 130 років життя, він сплодив другого сина на своє подобіє і дав йому ім'я Сет, котрий зайняв порожне місце Авля, що був замордований Каїном. Опісля народилися другі сини і доньки.. Адам доживши 200 років віку мав много потомків і правнуків, що були дорослі в силі і повні енергії. Самий Адам був ще досить енергійний, бо навіть в такім пізнім віці він мав силу плодити діти. По народженню Сета, Адам ще жив 800

років і сплодив много синів і доньок. Доживши віку 930 років, Адам умер.

Сила і енергія чоловіка і його витривалість у борбі з елементами землі є показана в цім, як задовгий час він може жити в такім стані. На примір, після історі св. Письма, то Сет жив 912 років. Енос, правнук Адама умер, доживши 905 років. Кенена, син Еноса жив 910 років. Магалалель жив 890 років. Яред, коли мав 162 роки віку, сплодив Еноха. І по цім він ще жив 800 років, і умер доживши 962 років віку. Енох любив Бога і служив Йому. Він жив лише 365 років, і коли він ще був сильний і повний життя, Бог забрав його зі світа, і так схоронив його від болів смерти. Його син Матуселя жив 969 років.

Але треба тут зазначити, що ні Адам ані жадний чоловік з його покоління не дожив повних тисячу років. Чому? Відповідаємо, тому що Бог дав закон Адамові, у котрім було написано: „Ато вмреш того дня, як скоштуєш із його", (1 Мойсея 2: 17) Ці слова є доказом, що Адам мусив постепенно вмирати, і що при кінці „дня" він мусів цілковито закінчити своє життя. Всі інші повисше згадані одиниці були синами або внуками Адамовими. Всі вони породилися без права до життя; і тому всі мусили померти протягом одного дня (1, 000 років), тому що вони сталися наслідниками Адамового гріха.

„День" у св. Письмі представляє певний період часу. Наприклад, у сотворенню світа, можна вирахувати, що творчий день був сім тисяч років довгий. Знов день у сотворенню чоло-

віка після звичайної рахуби був одну тисячу (сонячних) років довгий. Про це Письмо говорить виразно: „Тільки ж одно це нехай не буде перед вами тайне любі, що один день у Господа, як тисяч літ, а тисяч літ, як один день. ” — 2 Петра 3: 8.

Енох народився аж в семім поколінню від Адама. Протягом цілого того періоду часу, більше чим 600 років тільки два мужі, Авель і Енох, показали правдиву віру і любов до Господа Бога і служили Йому. Диявол постарався, що Авель був замордований, а Еноха Бог забрав зі світа, щоб він не бачив смерти. Безперечно, що диявол був би знищив Еноха, якщо би Бог був не охоронив його. Окрім Еноха всі люди були під впливом сатани і тому були крайньо лихі. По смерті Еноха, зло росло чим раз гірше, і рік за роком люди ставали чим раз гірше здеґрадовані. По забранню Еноха аж до народження Ноя, нема жадного доказу, щоби в тім протязі часу жив який будь Богобоязний чоловік. Ім'я Нояга означує відпочинок або потіха, і також се, що протягом його життя зайде певна зміна, що буде для нього потіхою і збільшить його надію.

Жінки

Довершення жінка є найкращою істотою із усіх сотворінь на землі. Такою одинокою довершеною жінкою була Ева. Бог сотворив її довершеною. (5 Мойсея 32: 4) Коли вона лишила свій райській дім в Едені, тоді вона ще посідала ту чудову славу, красоту і форму. В такім то стані, підчас умирання на вигнанню,

Ева породила свої доньки і сини. Коли ці доньки і внучки повиростали до повного зросту, вони також посідали ту чудову жіночу красоту, котрої не можна описати людськими словами.

Многі поети і інші писателі широко вживали всі прикметники, щоби описати красоту жіночу а головно в часі коли Греція переживала вершок своєї сили і слави. Тож если жінки в пізнішім часі були так красні, то оскільки кращі були доньки і внучки Еви. Мусимо пам'ятати, що вони жили зараз по упадку з довершеного стану тілесної красоти. Однак за часів старовинної Греції рід людський був вже дуже здеградований, зіпсутий; а тим більше в теперішнім часі деградація людства стала ще більша чим коли будь в минулих часах.

Сей й но лише через порівняння можемо тепер приблизно зрозуміти натуральну красоту жінок, що жили на землі за часів Ноя. Але вони, як і їх мати Ева, були пусті. Вони були дуже склонні в покусі, а головно, якщо хто обіцяв задовольнити хотіння їх тіла, або хотіння їх очей, або то, що апелювало до їх гордости. Вони бажали похвали і слави. Будучи розкішними і повні похотей, вони відвернулися від Бога і справедливості, і тому були готові піддатися під чий будь вплив, щоби лише задовольнити свої самолюбні, тілесні хотіння і піднестися до слави в очах інших людей. Найбільше що захоплювало цих безбожних жінок, то це сильні мужчини, котрі облесними словами вихвалювали їх і задовольняли їх тілесні хотіння.

Жінка все була найкращим але і найнебезпечнійшим сотвореннєм на землі. Її красота

і потяг захоплювали мужчину, через що він часто бував засліплений до вищих і шляхетніших речей так, що навіть через її вплив він забував про Бога. Ось через такий то зводничий і чаруючий вплив Еви, Адам зайшов до в'язниці, до гробу. Добра і чесна жінка, котра є цілковито віддана на службу Єгови, є великим благословеньством для доброго чоловіка, тому що вона знає свої обов'язки і сповняє їх. Але якщо хто піддається під вплив амбітної і самолюбної жінки, такий виходить на шлях, котрий провадить до здеґрадування і смерти.

Велика більшість жінок за часів Ноя були самолюбні, розпусні і ходили за похотями тіла. Їх красота і чудова постава була чаруючим потягом для ока; а що вони були наповнені гордостію, для того мали велике бажання статися славними і шукали похвали від мужчин.

Диявол і Його Ангели

Сатана, диявол, той великий противник Бога і всякої справедливості, тепер знов постановив скористатись з нагоди. Від самого почину він уживав жінку за свій знаряд, щоби виконати злий план, а тепер він знову постановив ужити жінок для виконання своїх нікчемних цілей. Протягом сього цілого періоду, котрий тривав 1600 років від вигнання чоловіка з раю, було лише три мужі, що були лояльними Господу Богу. Одного з них сатана замордував, а другого Господь Бог забрав зі світа. Такі обставини були дуже сприяючі і сатана використав їх для довершення своїх планів.

В небесних дворах жило множество духо-

вих істот так звані ангели, котрі були синами Божими. Ці сотворіння приглядалися, як різні нариси Божого плану були виконані в сотворенню землі. Св. Письмо виразно учить, що ці духові істоти, ангели, за дозволом Єгови мали силу являтися в людських формах, або тілах. (1 Мойсея 18: 1-10; Суддів 13: 1-21) Сі „сини Божі" являлись у людських тілах, і були ще більше принадними для жінок, чим сини або внуки Адамові. Отже тепер сатана обдумав план, щоби запомочію жінок засилити землю людьми, над котрими він би міг мати цілковиту і абсолютну контролю. Повисші заключення є зовсім певні, коли застановитися уважно над описаними подіями у св. Письмі.

Сатана правдоподібно скликав перед себе множество небесних синів Божих, ангелів, і промовляючи до них, предложив їм свій план, кажучи: ’Протягом минувших 1600 років ви безперечно приглядалися драмі яка відбувалась між людьми на землі. Єгова припоручив мені становисько сторожа над чоловіком і дав мені силу смерти. Він присудив, що я мушу вмерти і то силою насіння жени. Але це лише порожне погрожування Єгови. Ви самі добре бачили, що протягом минувших 1600 років лише два чоловіки стали по стороні Єгови. Одному з них я спричинив смерть, а другого Єгова забрав, бо боявся, щоби я не зробив йому так само. Всі люди тепер на землі окрім одного Ноя признають мене за бога. Але прийде відповідна хвиля і я усуну Ноя з моєї дороги.

’Якщо ви, сини Божі, прилучитися до мене і дасте мені поміч, ми збудуємо найбільшу дер-

жаву в світі і наповнимо землю расою людей, що ніколи не будуть умирати. Ви маєте силу брати на себе людське тіло і статися далеко сильнішими чоловіками чим хто будь з Адамового покоління; і пригляньтеся, що зачудові красавиці доньки людські! У цілім нашім духовім світі нема ніц подібного, щоби ви могли задовольнити свої хотіння. Ви можете брати ці дівчата за жінки і зазнавати полових приємностей до схочу. Таким чином ми зможемо вивести расу сильнішу і ліпшу чим сини людські. Я буду вашим провідником і князем і ми збудуємо щонайсильнішу державу, яка ніколи вперед не існувала, і Бог не зможе перешкодити нашим планам. Протягом цілого періоду, від раю до тепер, показалось, що я не підлягаю силі Єгови. Отож я пропоную вам злучитися зі мною.

'Нехай той дурень Ной робить що хоче поки прийде відповідна хвиля знищити його. Ми перше покажемо йому, що ми годні вживати жінок людських після нашої вподоби. Сподіюсь, що незадовго всі людські сини злучуться з нами; а якщо хтось і не схоче, такого зараз усунемо з дороги. Цим робом моя сила буде не ограничена. Ви мабуть чули, що Бог заявив, що чоловік мусить умерти, і що ніхто з його покоління не буде жити більше чим тисячу років; але я певний, що покоління, котре вийде з вашого сполучення з цими жінками, буде жити і ніколи не вмирати! '

Таким облесним і зводиничим аргументом сатана спокусив многих синів Божих на духовім поземі, і многі згодилися на його предложен-

ня. Уживши своєї надприродної сили, вони появилися на землі у сильних людських тілах і ходили з місця на місце по землі, приглядаючись обставинам і так приготовляючись виконати план диявола. З обсервації вони пізнали, що жінки були вибагливі, похильні, і легкі до звершення. Тому вони показували свою силу і відвагу перед жінками, щоби таким способом звернути на себе увагу і захопити їх.

Жінка дуже скоро зацікавлюється сильним, активним і пристойним чоловіком. Ці великани були дійсними чоловіками. З між усіх синів людських не було нікого подібного їм. Жінки ставалися дуже легкою жертвою цих облесних великанів, і нема записано, щоби вони коли будь противилися або не хотіли ставати їх жінками. „Як почали люди намножуватися на землі та понароджувалось дочок у їх, тоді сини Божі, бачивши, що в синів чоловічих дочки хороші брали їх за жінок, хто котру вподобав. " — 1 Мойсея 6: 1, 2.

Писання ясно говорять, що ці сини Божі появлялись на землі яко великани у формі чоловіків, і що вони брали доньок людських за жінок своїх. Ці єства, будучи сильними, пристойними і вродливими, дуже притягали до себе жінок. Коли ж вони зполучувалися з якою жінкою, то з тої сполуки приходила на світ нова раса людей—великани: Писання описує про це такими словами: „І були тоді на землі велетні, та й впослі, як сини Божі горнулись до дочок чоловічих, а вони їм родили. Се

ті потужники, що з давніх давен бували високо вславлені. " — 1 Мойсея 6: 4.

Ці сини Божі, що брали на себе форму людську і женились з жінками і приводили на світ дітей, полишили свій перший стан, а саме, стан духового життя і через це сталися частію диявольської організації. Вони сталися його союзниками і його слугами-дияволами, а їх провідником був самий сатана, князь демонів. - Маттея 9: 34; 12: 24. Марка 3: 22; Йоана 12: 31; 14: 30; 1 Петра 3: 19, 20.

Ці демони, або великани в людських тілах разом з їх синами, скоро під неволили людей на землі. Вони псували рід людський, відвертали їх ум від Бога, і спокутували їх до найгіршого рода зла. Рівнож потомки цієї грішної злуки, і всі люди, як чоловіки так і жінки, що злучилися з ними, сталися крайньо лихими.

„Як же побачив Бог, що ледарство людське було велике на землі, а люди дбають повсякчасно тільки про лихе, так жалкував Бог, що сотворив чоловіка на землі та й журився тяжко. " (1 Мойсея 6: 5, 6) Таке було страшне зіпсуття, що написано, що Бог Єгова журився. Він сотворив чоловіка довершеним, помістив його в довершенім домі і дав силу і власть наповняти землю довершеними людьми. Але вони стали так здеградованими, що вся земля наповнилась насильством, і всі думки людські були лихі, зіпсутті.

Аж до того часу чоловік міг жити довше чим 900 років. Та тепер Бог заявив, що Він скоротить життя людське на 120 років. „І рече Господь: Не буде мій дух переважувати в лю-

дині до віку, бо вона тіло; так віку людського нехай буде сто і двадцять год. " (1 Мойсея 6: 3) Від того часу одна людська генерація могла жити лише 120 років. По смерти Ноя Мойсей жив 120 років і вмер, що є доказом, що Бог укоротив чоловікові вік на 120 років. (5 Мойсея 31: 2) „1 було Мойсейові сто двадцять літ віку, як вмер; очі його не потемніли, і сила його не поменьшала. "—5 Мойсея 34: 7.

Між всіма людьми на землі один Ной, що мав віру в Бога і остався лояльним Йому ломимо всієї опозиції. Він тримав себе чистим і віддільним від упавших ангелів, котрі сталися демонами у людських формах. Він уперся їх злому впливові, і помимо їх старання відобрати йому життя, він стояв сильно по стороні Бога Єгови. „Нояг же здобувся на ласку в Господа. Оцеж Ноягова і постань. Нояг був праведний чоловяга, без гріха між сучасниками своїми. Нояг ходив з Богом. І появив Ноя три сини: Сема, Хама і Яфета. " — 1 Мойсея 6: 8-10.

Всі люди на землі ставали чим раз гірші і гірші, і вся земля наповнилась насильством. Справедливий і люблячий Бог мав лише одного чоловіка на землі, що був Його свідком. Всі інші спротивилися Богу і стали підданими сатані, крайньо злобному ворогові Бога і справедливости. Отже Бог постановив знищити всякий зіпсутий елемент, а зачати рід людський на ново. „Земля ж попсувалась перед Богом, і сповнилась насильством земля. І споглянув Бог на землю, аж вона зіпсувалась: бо зопсу-

вало всяке тіло свою путь на землі. І рече Бог Ноягові: Кінець усякому тілу прийшов перед мене: бо землю сповнено насильством од них. Оцеж хочу їх викорінити з землі. " — 1 Мойсея 6: 11-13.

КОВЧЕГ

Ной був проповідником праведности. (2 Петра 2: 5) Під цим треба розуміти, що він відважно стояв по стороні Господа Бога і голосив про Божу справедливість. З повною силою і вірою в Господа він голосив, що Єгова засудив всіх грішників на знищення. З його проповіди ругались, кепкувались і хулили всемогущого Бога демони в людських формах, що були під провідництвом сатани. Можливо, що сатана думав що йому колись вдасться знищити Ноя стрілою або вогнем. І дуже можливо, що він навіть робив старання знищити його, однак ніщо не могло стримати Нояга від вірности до Господа Бога.

Нема нігде сказано, щоби самий сатана персонально матеріалізувався в людську форму; але що він кермував і контролював справами землі, підчас коли самий стався невидимий для людського ока. Окрім сього, св. Письмо в многих місцях показує, що з сатаною було много ангелів, котрі далися звести і полишили дорогу праведности і пристали до його організації, але не брали на себе людських форм, і ці не змінювали своїх начальств. Цих сатана поробив офіцерами або начальниками у своїй невидимій організації. Отже сатана мав невидиму і видиму організацію в тодішнім світі.

Вираз „світ" значить зорганізовані люди в поручительство під кормою невидимої власті. Небо є то невидима часть тої організації, підчас коли земля представляє видиму часть її. Завважмо, що сказав Бог до Ноя: „Вигублю всяке тіло разом з землею; і знову Він каже: „Все, що є на землі повиздихає. " (1 Мойсея 6: 13, 17) Слово земля є тут ужита символічно, і представляє не лише живі сотворіння на землі, але також видиму часть диявольської зорганізованої сили.

Тоді Бог приказав Ноягові збудувати ковчег. Він дав йому повні інструкції і план до збудования сього. У тім лляні було зазначено, що ковчег мав бути 450 стопнів довгий, 75 стопнів широкий і 45 стопнів високий. Сей ковчег був знарядом спасення для Ноя і всіх тих, котрих Нон забере до ковчегу. Будучи послушним Богу, він зачав будувати ковчег після даного йому Богом плину. Його робота в приготовлюванкю матеріалу для будования ковчегу, була його проповідь. Його робота говорила голосніше чим слова. Тому що його робота була під кермою справедливого Бога, отже його діло було оправдане; і через це він стався проповідником праведности для всіх тих, що обсервували його.

Розуміється, що окрім проповіди ділом, Нояг також проповідував людям і словом о Божих замірах. Отже ділом і словом Нояг докорив світу за його грішне поступования, як і доказав людям, що він має віру в Бога. Свою віру він доказав ділом, а своєю проповіддю він докорив Божим противникам. За

свою віру він отримав ласку від Бога, і спас себе і свою родину від погибелі. „Вірою, звістку прийнявши Ной проте, чого ніколи невидано, в страсі Божому збудував ковчег на спасеннє дому свого; котрим осудив світ, і стався наслідником праведности по вірі. " — Жидів 11: 7.

Як задовгий протяг часу взяло, щоби збудувати ковчег, про це св. Письмо ясно не говорить але спевностю, що менше чим 100 років. Ной був 500 років старий коли породив своїх синів, а був 600 років старий коли увійшов у ковчег. (1 Мойсея 5: 32; 7: 6) Протягом будовання ковчега, Нон, проповідник праведности, був предметом нападу і наруг всіх лиходіїв на землі, як і через дияволів у людських тілах і також невидимих демонів. Протягом шістнадцять сот літ під пануванням сатани і його впливом світ цілковито став здеградований. Що за сумний вид! Що за страшна деградація! Люди допустилися до найгіршого рода злочину і насильства і в своїй злобі ругались і докоряли Богу. Земля була наповнена лиходіями, котрі були відповідні лише на знищення. З поміж усіх людей на землі лише один чоловік і його родина мали віру в Бога, і з ласки Божої, стримали той навал зла і були порахо-вані за праведних в очах Божих.

Ной, задля його віри в Бога, був прийнятий під покрову Всевишнього і Бог відкрив йому свій замір. Він сказав до Ноя: „Я ж оце наведу потоп, воду на землю, щоб вигубити всяке тіло, що є в її живий дух попід небесами, і все, що є на землі, повиздихає. І поставлю за-

повіт (умову) з тобою: Ввійдеш у ковчег ти і синове твої і жона твоя і жони синів твоїх з тобою. І од усякого живого і усякого тіла по двоє од усіх уведеш у ковчег, щоб живими остались з тобою; самець і самиця будуть. Од усього птаства по роду, і од усякої скотини по роду, і од усього лазючого, що човгає по землі по роду їх; двоє од усякого ввійдуть у ковчег до тебе, щоб зостались живими. Ти ж возьми всякої харчі собі, щоб мали ви що їсти. " — 1 Мойсея 6: 17-20.

Будучи послушний Божим розказам, Ной запровадив звірята і птиці до ковчегу, котрий він тяжким трудом приготовляв через многі літа на цю дивну подію, котра тепер мала статися. Тоді Господь знову промовив до Ноя: „І рече Бог до Ноя: Увійди сам і ввесь дім твій у ковчег; бо тебе вбачив я праведним передомною в сьому роді. Ще бо сім день, і дощувати му на землю сорок день і сорок ночей, та й вигублю з лиця землі всяке живе, що сотворив. І вчинив Нояг усе, що заповідав йому Господь Бог. — 1 Мойсея 7: 1, 4, 5.

В очах лиходіїв, Ной виглядав дуже смішним. З своєю родиною та з великим стадом різного роду звірят і з множиством різних птиць, він замешкав у сій сильній будівлі, ковчезі, що мав незадовго плавати по фалях води; а ту ані одна крапля води ще не впала на нього. Ковчег стояв на отвертім полю. Протягом многих років Ноя проповідував людям о надходичім потопі, а однак ані одного намацаного доказу не дано нікому о його приході. Але Ной з повною вірою увійшов в

ковчег і чекав на Господа. І написано, що вподобалась Господу його віра. І ось наблизився час і незадовго всі побачуть чи вони добре зробили ідучи за дияволом, або чи Ноя поступив мудро, пішовши за вказівками Бога Єгови. Велика і критична проба прийшла! Кінець світа вже прийшов!

Потоп

Ріки плили своїм звичайним і тихим течією в напрямі моря. Джерела достарчали мірну потребу води для чоловіка, підчас коли тихі озера надавали чудовий вид для ока з їх пливучими кораблями по водах. Від коли запам'ятав чоловік, ці ріки ніколи не виливали понад свої береги, ані вода не впадала в них. До того часу ніхто з людей не бачив дощу, бо ніколи дощ не падав від коли чоловік жив на землі. Земля діставала свою вогкість з мраки, що падала і поливала суходіл. — 1 Мойсея 2: 6.

Для чого ж тоді мав би хтось сподіватися дощу? Однак Бог сказав, що потоп прийде і Його слово є правда; і Нояг повірив в Його Слово і ділав після своєї віри. Господь Бог знав як раз у котрім дню і годині Він отворить небесні отвори безодні. Він повідомив Ноя, що потоп прийде сім днів но його вході до ковчегу. Ной увійшов у ковчег і чекав. Шість днів перейшло і дощу не було. Аж на решті прийшов і сьомий день.

Підчас будовання корабля зло всегда розросталося. Ангели, котрі появилися в людських тілах, під проводом сатани, поповняли

невисказані злочинства, а їх потомки помагали їм в їх злих ділах. Одним словом, вони промишляли лише нікчемне. Викінчення ковчегу і вхід Ноя до нього був неначе сигналом для цих демонів у людських формах, і їх невільників, і тому вони ще гірше потонули в роспусту, зіпсуття і злочин. Диявол, і декотрі його ангели, без сумніву булиб підпалили і знищили ковчег і всіх тих, що знаходилися в ньому, але рука Господня стримала їх. Божий вірний свідок був у середині в ковчезі. Господь Бог все схороняє своїх вірних слуг. „Ангел Господень чатує кругом боявшихся його; і визволяє їх. " — Псальма 34: 7.

Аж тепер прийшов час у котрім Бог об'явить свою силу і прославить своє ім'я перед усім творивом. Св. Письмо учить, що ті злі ангели, що полишили свій духовий стан, і зіпсували рід людський, звернувши його на дорогу беззаконня, були свого часу сковані або увязнені. Можемо сміло заключити, що перед знищенням усякого тіла на лиці землі, Бог перше ув'язнив ці злі ангели. Отже ув'язнення взяло місце перед потопом. Коли це сталося, тоді люди побачили як нерозумно вони поступили йдучи за провідництвом сатани.

Диявол і його армія упералась оскільки могла, щоби впертися ув'язненню впавших ангелів, котрих він намовив брати людські тіла. Однак вони були безсильними проти могутности Бога Єгови. Писання показує, що святі ангели Божі боролися постороні праведности із силами темряви. (Книга Суддів 5: 20; Одкриття 12: 7) А що ці упавші ангели, що зіпсу-

вали рід людський, були увязнені, то про се св. Письмо говорить досить виразно. (1 Петра 3: 19, 20) Вони поповнили злочин через се, що вони полишили свій духовий стан і лучилися з людськими жінками. А тепер Бог стримав їх, кидаючи у в'язницю аж до часу суду, і тоді Він присудить їм останню кару.

З ув'язненням цих злих ангелів мусило наступити велике замішання в небі. Сатана, провідник своєї армії, боровся з одної сторони, а з другої знову воював Льоґос, вірний Наставник Бога Єгови. Льогосові помагали і служили величезна сила праведних і святих ангелів. У тій битві Господь Бог переміг; і лихі ангели були забрані до в'язниці, і цим робом об'явилась всемогутність Божа.

Про це читаємо: „Бо коли Бог ангелів, що згрішили не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темряви, і передав, щоб хоронено їх на суд. " (2 Петра 2: 4) „І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивши свої оселї, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив. " (Юди 6) А тепер прийшов час, і лихі люди мусили стрінути свою долю. Вони дійшли до певної міри гріху і тепер мусили згинути.

Уже минав сьомий день від коли Ной вступив до ковчегу. Сей сьомий день зазначив шість сот років його життя. У сьомім дню другого місяця година судьби злого світа вибила. Далеко на півночі почуто страшенний ревіт, неначи гори зрушилися зі своїх основ. Знов здалекого полудня також дався почути подібний шум у повітрі. Польові звіря і піднебе-

сні птиці почули страшне надходяче нещастя. Великий наплив води ринув з опівночі і полудня! „Порозверзались усі джерела великої безодні, хляби (вікна) небесні повідчинялись. " — 1 Мойсея 7: 11.

Через поля і доли ринула величезна маса води. З тріскотом і гуком нищила перед собою все невідпорна сила її, несучи на собі величезні дерева, розбиті будинки і велику масу землі і каміння. Із навалом води віяв студенний вітер від котрого замерзав шпіг у костяг сотворінь, котрі до тепер не знали що значить зимно. Перед напливом цієї води зникали великі міста, а їх будинки крушились на порох. Перестрашені люди втікали на гори, і з відтам приглядались як надходячий наплив води ніс смерть і знищення для всього, що було в його дорозі.

Із чим раз гіршим ревотом напливали води. І лило на землю через сорок день і сорок ночей з опівночі із полудня із верха. Чим раз висше і висше піднімались води аж покрили вершки гір. Нарешті фалі забрали з верхів гір останки людей і звірят. Тоді води дійшли до великого ковчега. Застогнала величезна будівля і заскрипіло в ній дерево. Сильна вода підняла ковчег з землі, котрий тепер одинокий пливав посеред нового моря. Вітряна буря чим раз збільшалась, і заколисалась і задрижала земля, а повідь чим раз збільшилась аж води цілковито покрили найвисші гори; і все, що дихало згинуло.

„І употужнювалась вода, І прибувала велико на землі, і носився ковчег по воді. І употужню-

валась вода на землі несказанно, і підняла всі високі гори, по під небесами. Прибула понад ними вода на п'ятнадцять локот, і підняла всі високі гори. І повиздихало всяке тіло, що двигалось по землі, і з птаства і з скотини, і з звіря, і з усякого лазючого повза по землі і всяка людина. Усе, в чого було диханнє і все, що було на сусі, повиздихало. І погинуло все живе, що було на земному лиці, погинуло, і людина і скотина і лазюче поповза, і птаство небесне, і вигублено все те на землі, і зоставсь Нояг один да те, що було з ним у ковчезі. І употужнювалась вода на землі сто і п'ятдесят день. " — 1 Мойсея 7: 18-24.

Бог прославив своє ім'я в умах Ноя і його родини і посеред ангелів в небі. Всі народи і язики, що походять від Ноя і його синів, мали нагоду знати про це величезне об'явлення сили Єгови. Однак не багато людей хотять вірити в потоп. Кожний чоловік, що жив по потопі, мав нагоду бачити докази великого потопу. Але тепер так, як і за часів Ноя, чий ум є відвернений від Господа, і хто не вірить в Нього Слово, такий заперечує, що був потоп, і є несвідомий о Божім замірі, котрий має бути не задовго виконаний.

„Не знають бо ті, що так хочуть, що небеса були з давнього часу, і земля із води, і в воді постала Словом Божим, для чого й тодішній світ водою затоплений погиб; нинішні ж небеса і земля тим самим словом заховані, і на огонь зберігаються про день суду й погибелі безбожних людей. — 2 Петра 3: 5-7.

Причина Потопу

Протягом многих століть люди вірували, що великий потоп, котрий знищив світ за Нойового часу, був спричинений дощем із хмар. Однак такого заключення не попирає св. Письмо ані фізичні факти. Великий потоп не міг бути спричинений через дощ, але був спричинений через обламання великої канопії або покривала з води, що через довший час кружила над землею. Упадок того перстення або покривала Бог так скермував, що він послужив Йому в Його цілі.

Перед потопом, за часів Ноя, куля земська була окружена покривалом з води, що була у формі перстенів. Окрім води, ці перстені містили в собі масу розтоплених мінералів, котрі були викинені до гори гарячістю землі, і були там затримані внутрішньою силою. Так звані премудрі учені казали нам, що в повітрі не може затриматися нічого, хиба то, що є легше від повітря. Але ця теорія є цілковито повалена через уживання літаків або воздушної флоти. Напримір, як може літак, котрий важить кільканадцять тонів, містить в собі тяжкий товар і пасажири, триматися в повітрі через довший час і летіти 100 або більше миль на годину? Відповідь є та: Літак є у великім гоні, і за вдяки цієї скорости, він може триматися в повітрі. Нехайже стане робити мотор, тоді літак перестає летіти і зараз падає до землі як мертве тіло. Так само ж енергія порушувала тими перстенями в просторі і тримала їх аж до Богом назначеного часу, і тоді вони попадали на землю.

Перстень, котрий знаходився найдальше від землі, містив у собі найбільше чистої води. Довго перед сотворенням чоловіка інші перстені, що були наладовані тяжким мінералом і вугляком, попадали на землю. Від сотворення чоловіка аж до потопу, останній перстень розтягнувся над рівниками і покрив собою всю землю від рівника аж до бігунів. Доказом сього заключення є рослини, і також звірята що віднаходяться тепер в околицях бігунів.

Ось не так давно віднайшли в ледах, коло бігунів, замерзлі звірята, котрі могли жити лише в тропічних або теплих сторонах. В зимній і замерзлій Сибірі знайшли захованого в леді антилопа, а в його жолудку зелену траву. Це доказує, що коли він пасся на зеленій траві, стрінула його нагла смерть, і що ця смерть була спричинена через студень. В устах мастодона (передпотопного слоня), що був закритий в ледах, знайшли зелену рослину. Це є дальшим доказом повисшого заключення. Отже, як бачимо, фізичні факти не перечуть собі, хотяй декотрі учені перечуть. Коли ж який учений і перечить Біблії, так він зараз знаходиться в досить прикрім положенню.

Канопія або водяний перстень, що окружав навколо землі, не допускав сонячного ані місячного світла на землю, і тому чоловік не міг бачити його аж по потопі. Про це свідчать навіть фізичні факти. Напримір дуга, що появилась по потопі, є безперечним доказом сього факту. Якщо би теплі лучі сонця були світили прямо на землю і огрівали її поверхню, то з сього булаб повстала струя повітря або

вітер. Тоді булаб зайшла зміна в температурі; а це разом зі струюю повітря булоб спричинило дощ. Та де сонце не світить і нема воздушної струї або вітру, там не може падати дощ. Такі обставини існували на землі, коли вона була окружена цими водними перстенями. „Господь Бог не повелів іще дощувати на землю, і не було ще там людей порати землю. Виходила ж імла з землі і напувала всю поверховину на суходолі. ’ — 1 Мойсея 2: 5, 6.

Якщо би був падав дощ, і віяв вітер, і була зміна в температурі, тоді мусили би бути пори зимна і тепла, тобто зими і літа, сіяння і жнива. Але перед потопом не було чогось подібного. Перший раз згадується про зиму і жнива аж по потопі. (1 Мойсея 8: 22) Ці канопії або перстені, що поспадали на землю перед сотворенням чоловіка, складалися головно з води; а з цих вод формувалися моря і ріки.

У св. Письмі згадується про велику глибінь, або „безодню" котра не відносилась до моря або якої будь води на землі. Докази св. Письма є далеко сильніші, що та „велика глибінь" або безодня відносилась до перстення води, що був над фірмаментом. Однак ця вода не була там тримана силою фірманенту, а лише внутрішньою силою. Той фірмамент розділював моря, або так сказати, він розділював води, що були над фірмаментом і води, що були під фірмаментом. (1 Мойсея 1: 6, 7) Це показує, що в горі була велика маса води у формі перстення, котрий кружив високо понад землею.

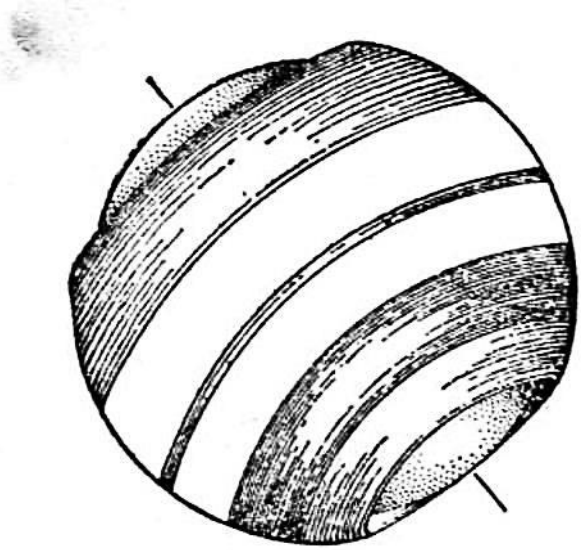

Сей бразець пояснює вид нашої землі, коли то осунеться остатній перстень з неї і вона позбудеться ледового віку. Тоді Едем земля знову зацвіте а чоловік зможе жити на ній без одежі як в теплім і природнім світі. Від непамятних часів люди дивилися на то водянне небо, і надавали йому відповідне ім'я. Напримір Євреї називали се небо „шамаїм", що значить водянне небо; Гіпдуси називали „Варуно" або небо з води. Латинці називали то небо „Кайлюм" і це також було водянне небо.

Останній перстінь, що кружив високо навкола землі, складався більше з чистої води, і тому допускав більше сонячного світла чим перстені, що поспадали попередньо. Отже аж тепер земля могла отримувати більше світла і теплоти від сонця. Тодішні обставини на землі були подібні до обставин нинішнього мрачного дня, що хотяй видкося па дворі то однак ніхто сонця не бачить. Ця канопія навкола землі затримувала теплоту і задля сього обставини були неначе в лазні. Сей останній перстінь був розтягнувся

по над цілою землею, і кружив у своїм орбіті скорим оборотом над рівником, а повільніше над бігуном.

Що та „велика безодня", згадана у св. Письмі, відноситься до водянного перстення, то про се нема найменшого сумніву. Ця історія була написана під керівництвом Єгови, і тому мусить бути правдивою. Про це написано так: „Хто запер мов би ворітьми море, як воно ринуло, та, неначе з матернього лона, вийшло, як я зробив йому хмари одежою, а мраку пеленами його, та вказав йому границі, поставив засови і ворота, і сказав: Ось покіль доходити будеш, а далій не перейдеш, і тут межа надутим филям твоїм? " — Йова 38: 8-11.

„Глибінь кличе до глибині при шумі поводі твоєї; всі хвилі твої і пруди твої ринули понад мене. " — Псальма 42: 7.

„Він утвердив землю на підвалинах її, вона не захитається по віки; безоднями покрив її; як одежою, води стояли понад горами. " — Псальма 104: 5, 6.

Подивляючи чудові діла рук Єгови, Льогос сказав: „Як розпростирав він небо, була я там. Як він закруглював кружило безодні, як хмари в горі згущав, як замикав-джерела безодні (надземної), як давав морю приказ, щоб води не переступали границь його, як він підвалени землі закладав. " — Приповісти 8: 27-29.

Коли прийшов час на знищення старого і злого світа, Бог запровадив Ноя і його родину, і звірята і птиці, котрі Він хотів охоронити, до ковчега. Коли вони були у безпечнім місці.

тоді Господь Бог отворив вікна небесні; або, так сказати, Він проламав велику глибінь над землею, щоби води могли впасти на землю. „Тогож дня порозверзались (пірвались) усі джерела великої безодні, і хляби (вікна) небесні повідчинялись і лило на землю сорок день і сорок ночей. " — 1 Мойсея 7: 11, 12.

Ці слова не могли відноситися до океанів або інших вод, що тоді були на землі, тому що вони не були „порозверзувані", тобто, не були розламані. Ці води ще нині існують, і се є доказом, що вони не були розламані. Дощ, що падає з хмар, мусить перше бути взятий з води що на землі і піднесений до гори, і так мусить бути згущений через струю повітря. Тоді лучі сонця і струя повітря (вітер) змінює температуру, і падає дощ. Отже без найменьшого сумніву можемо сказати, що „кляби небесні" відносяться до розірваних водів, що були над землею, тобто до того перстеня або канопії, що покривали землю.

Той водяний перстень кружив з більшою скористю коло рівника, а чим раз повільнійше коло бігунів, де він цілковито уставав і падав на землю. Так як літак падає, коли перестає летіти в перед, так само і перстень спадав на землю, коли його скорість уставала коло бігунів. Обламання канопії коло рівника, уможливило водяній парі увійти в атмосферу землі котра гнала до бігунів, північного і полудневого, і там зачала спадати на землю.

Скоре падання води коло бігунів спричинило струю в повітрі. З тої струї, йдучої в напрямі рівника, повстали великі вітри. (1 Мой-

сея 8: 1) Ці вітри збільшились чим раз в силі і нести з собою масу води в напрямі рівника. Отже, як бачимо, потоп йшов з обидвох боків, з північного і полудневого бігуна в напрямі рівника. Ця струя повітря, надходяча з ріжних сторін, формувалася в вихор, котрий стягав величезну скільскість води на землю. Тому можемо припускати, що потоп товаришував з великою бурею, шумом і громом. Рівнож можемо заключити, що підчас потопу було чути страшні голоси, котрі лякали всіх, що вірою не спочивали в Бозі.

Найдальша часть цієї канопії знаходилася далеко від сонця і далеко від землі, так що вона не отримувала тепла ні від землі і дуже мало від сонця, і тому була дуже зимна і безперечно замерзла. Але та часть канопії, що була близше землі, не була замерзла. Здається, що св. Письмо про це досить ясно учить, бо читаємо так: „Із чиєго лона виходить лід і іній в воздусі хто його родить? Води мов камінь тверднуть, і поверхня безодні замерзає. " — Йова 38: 29, 30

Поверхність безодні була з вернена до Плеяди, де, як здогадуються, замешкує Єгова. Зараз в наступаючім вершику того самого пророцтва читаємо так: „Чи звязавби ти узла у Плияді, чи розвязавби ти Оріона? " [верш 31] Поверхня безодні, св. Письмо каже, була замерзла і виглядала неначе камінь, тому що лід є подібний до каміння. Великі поклади снігу були там нагромаджені через многі літа Господом. Це надавало прекрасний вид, чого не можна

описати словами. Це було одно із чудових діл Єгови.

Коли покривало [канопія] обламалась, тоді води і мрака спали з верха в атмосферу землі. Сила скорости, якою кружив перстень, кинула цю зимну струю повітря і мраки в напрямі бігунів. Рівночасно з тою мракою впала велика маса снігу і леду, котру в внутрішні сила також занесла в околицю бігунів. Чим ближче бігуна тим сила скорости меншала, і тому сніг, мрака і лід падали в околицях бігунів. Це пояснює чому в жолудках і ротах декотрих звірят знайдено зелену рослину.

Упавший сніг і лід на бігунах гнав тепле повітря до рівника, а з тої струї витворювалися сильні бурі коло бігунів, віючи в напрямі рівника, і здіймаючись там же. Величезна маса води, змішана зі снігом і ледом, з великим реветом гнала в напрямі рівника, крушила горби і гори і рівняла їх з долинами і цим робом спричинила багато зміни у формі як і в вигляді поверхности землі. Такі кліматичні обставини, з формувачі коло бігунів, помогли заляти майже цілу землю водою в короткім часі.

Коли пригадаємо собі, що через сорок день і ночей безперестанно падав дощ, сніг і лід, і що води підіймалися чим раз висше і висше аж всяка гора була покрита, тоді легко можемо зрозуміти як всяке життя на землі, окрім того що в ковчезі, було знищене так, як про це говорить Біблія.

Коло обидвох бігунів, полудневого і північного, тепер лежать віковічні сніги і леди. Був час, що коло північного і полудневого бігуна

росли розкінші рослини. Сей факт, разом з доказом, що там віднаходяться звірята з зеленими рослинами в жолудку і роті, є безперечним свідком великого потопу і як він прийшов на землю. Коли велика безодня проломалась, і вся верхня вода впала на землю, тоді сонце перший раз ясно засвітило на землю. А що земля кружить раз в рік навколо сонця у своїм подовгастім орбіті, для того маємо зиму і літо, студень і тепло; а тому що коло бігунів сонце гріє менше чим деінде, для того там знаходяться вічні сніги і крига.

Всі фізічні факти є в повній гармонії з наукою Біблії. Та помимо цих фактів, сучасні люди, що вдають перед людьми за духовних отців, або за так званих учених, перечуть Слову Божому, і перечуть факті, що був потоп, згаданий у св. Письмі. Про цих людей можна лише сказати, що вони, називаючи себе вищими критиками, сталися слугами самого диявола і помагають йому понижати Бога і Його Слово і діла. Нехай отже всі розумні люди йдуть за правдою, хотяй всі так звані мудрі сього віку стануть брехунами. — Римлян 3: 4.

Наповнення Землі

Через потоп Бог об'явив свій справедливий гнів проти зла, котре було засіяне і розвите дияволом. Бог прославив своє святе ім'я. Він показав свою неограничену силу. Своєю мудростю і любовю Він уплянував наповнити людьми і звірятами землю. Потоп знищив старий і злий світ. Лише Ной і його родина, всього вісім осіб, перейшли з старого в новий світ. По цім

Бог Єгова припоручив їм знову зачати світ і наповняти землю.

Коли Ной увійшов до ковчега він був 600 років старий. Він вийшов з ковчега один рік і десять день опісля. Тоді, по потопні води познаходили собі місця в морях, озерах і в ріках, як зверха так і під землею. І земля знову стала сухою. „І рече Господь Бог Ноягові, глаголючи: Вийди з ковчега сам і жона твоя і сини твої, і жени синів твоїх з тобою. І всяку животину, що з тобою і всяке тіло від птаства і від скотини і з усякого лазючого, що повза по землі, повиводь із собою; і плодітесь і намножуйтесь на землі. " — 1 Мойсея 8: 15-17.

Коли Ной вийшов з ковчега, він збудував жертівник і розложив вогонь на ньому. Тоді взяв по одному чистому звірятку і приніс їх в вогневу жертву Господеви. Цим він показав свою віру в Бога і своє впования на могутність Єгови. Вподобалось Богу Ноїв спосіб висказання віри і вдячности, тому Він сказав до нього: „І понюхав Господь любих пахощів, і рече: Не проклинати му вже більше землі задля чоловіка; бо надих людського серця злющий з молодощів його; і невигублювати му вже більш усього живого, як учинив. Покіль земля землею, сійби і жнива, холоднеча і спека, літо і весна, день і ніч неперестануть. — 1 Мойсея 8: 21, 22.

Це є урочиста обітниця Бога Єгови, що поки земля буде існувати то все буде літо і зима, тепло і зимно, сіяння і збирання; і що чоловік може бути певний сього. Бог нагородив віру Нойову і записав її у своїй книзі. Його

віра стоїть як вічний свідок і пам'ятник для всіх розумних сотворінь цілої вселеної. — Жидів. 11: 7.

ВІКОВІЧНИЙ ЗАПОВІТ

Бог заповів Нойові і його синам множитися і наповняти землю. Від того часу зачався новий світ, котрому, як це показує св. Письмо, знову прийде кінець. Много людей потерпить, тому що не вміли скористатись з лекції потопа. Бог знову об'явить свою силу і прославить своє святе ім'я.

По цім, як уже Ной приніс жертву Господеві, Бог зробив заповіт із ним. Сей заповіт був віковічною угодою. Угода є то взаємна урочиста умова, котрою особа зобов'язується виконати або не викопати певне діло. Якщо одна сторона зобов'язується виконати певне діло, а друга сторона може скористатись з неї, якщо згадужується з її услівями, така умова називається одностороння угода. Але якщо услівями угоди обидві стороні зобов'язуються виконати певну річ, тоді така умова називається двостороння угода.

Угода, котру Бог зробив з Нойом, була двостороння і зобов'язувала обидві стороні до виконання певного діла. Бог зобов'язався виконати свою часть угоди; а Нойові було сказано, що чоловік буде паном польових звірят і птиць небесних; і що звірята можна йому вбивати для своєї поживи; що життя є в крові, і тому чоловік не повинен їсти крови. Закон тої угоди дальше застеріг, що жадний чоловік не буде оправданий, якщо буде відбирати жит-

тя другому чоловікові, хиба за дозволянням Єгови. „Хто проллє кров людську того кров теж проливати ме чоловік: бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка. " — 1 Мойсея 9: 6.

У сій угоді було також зазначено, що ніколи вже більше не будуть усі люди знищені поточною водою. Яко запевнення, що Бог сповнить масть своєї угоди, Він дав знак Нойові райдугу, котру кожний чоловік у своїм життю мав нагоду бачити. Так довго як над землею був перстень водний дуга не могла показатись, тому що сонячні лучі не світили впрост на землю. Дуга показується тоді, коли лучі світять на падаючий дощ із хмари.

„Райдугу мою покладаю в хмарі, щоб вона була знаменом заповіту між мною і землею. І спогадаю заповіт мій, що постав між мною і вами, і між усякою живою душею в усякому тілі: що не буде вже води потопної на погибель тілу. А буде райдуга моя в хмарі, і дивитись му на її, щоб спогадати заповіт вічний між Богом і землею, і між усякою живою душею і всяким тілом, яке єсть на землі. І рече Бог Нойові: Це знамення умови, що постановив я проміж мною і усяким тілом, яке єсть на землі. " — 1 Мойсея 9: 13-17.

При сій угоді Бог перший раз висказав свою волю або закон відносно шанування людського життя. Всяке життя походить від Бога Єгови; і тому що ніхто не може дати життя нікому, хиба за розпорядженням Єгови, для того ніхто не має права відбирати життя від нікого, хиба за дозволом Єгови. Це значить, що рід людський мав руководитися після засад цієї

угоди або закона і жадний чоловік не має права відбирати життя від другого чоловіка, хиба що Бог позволить на се. Якщо ж хто уб'є чоловіка, такий мусить за кару віддати своє власне життя. На підставі цієї віковічної угоди людське життя може відбирати лише той, хто є назначений Єговою, т. є., екзекутором Його закону.

Услівя тої угоди також були, що жадний чоловік не має права відбирати життя звірятам або птаству, хиба в тій цілі, щоби набути поживи для себе, або в охороні свого власного життя. Вбивати звірята або нищити птиці задля розривки, є злочинством в очах Божих. Та нажаль услівя віковічної угоди були поламані кожним народом на землі. Для того, прийде день, що Бог буде вимагати повного рахунку з рук відвічальних провідників.

Духовенство каже, що воно представляє Господа і навчає людей о Його Слові; але підчас війни священники відверто агітували за вбиванням людей і то без жадної причини. Много людей вбивали себе взаємно, і тому пішли завчасу до гробу без найменшої причини. В дійсносте, не та кляса викликує війну, що йде на фронт воювати. Війну викликають політичні і еклєзиястичні чинники, і ці посилають невинних людей на поле вбивати один другого. Та Господь Бог сказав, що прийде час повного обрахунку за це немилосердне і відверте поломання віковічної угоди. — Ісаії 24: 5, 6.

Великий потоп був доказом слідуючих фактів: Що Бог ставить перед своє сотворіння, чоловіка, добро і показує йому як ходи-

ти дорогою життя; що Він дозволяє чоловікові йти під вплив диявола, якщо чоловік цього бажає; що Він не перешкоджає дияволові йти злою дорогою ані не перешкоджає йому відтягнути чоловіка від Бога на дорогу гріху; що у властивім часі Єгова об'явить свою силу і мудрість, і об'явить в цьому твору що Він є один всемогущий Бог і що дорога до життя є лише через послушенство до Нього.

Є лише один Бог, Сотворитель неба і землі, котрий дав життя всьому, що дихає. Нема нікого подібного Йому. І Йому одному належиться всяка честь і слава по віки вічні.

ГОЛОВА 5

Ціль Біблії

БІБЛІЯ є то книжка у котрій є записана воля Божа. Вона є світлом для ніг чоловіка, щоб його провадити дорогою правди. (Псальма 119: 105) Це світло походить від Єгови. „Світло сиплется на праведних а радість на щирих серцем." (Псальма 97: 11) Хто ходить у світлі Слова Божого і радується в законах Його, такий є благословенним від Господа. — Псальма 1: 1, 2.

Перших п'ять книг у Біблії були написані через Мойсея. Ці книги називаються Пентатевх. Та часом можуть насуватися питання, як Мойсей міг знати що писати? І як ми можемо знати, що він писав правду? Отже, щоби відповісти на ці питання, то треба застановитися над декотрими фактами, що є знані многим людям. Чоловік є обдарований силою розсудку і тому повинен вживати той розсудок, щоб прийти до певного заключення. Біблія є так упорядкована, і серед таких обставин написана, що хто її ясно зрозуміє, той може вірити, що зміст її є Слово Боже.

Ной був чоловік цілковито відданий Богу. Він був перенесений, зі старого світа в новий світ, і, будучи послушний Божому веліню, він зачав на ново засилювати землю. (1 Мойсея 9: 1) Ной був найвизначнішим чоловіком у

своїм часі. Він переніс з собою на сей бік потопу то знання, котрого не посідав жадний чоловік на світі. Від сотворіння Адама до кінця потопа уплело лише 1656 років. У тім періоді від Адама до потопу чоловік міг жити близько тисячу років.

Енох був добрий чоловік, і був вповні посвячений Єгові. Безперечно, що він мав збирати всякі можливі інформації відносно Божих замірів взглядом чоловіка. Адам жив більше чим 300 років по народженню Еноха, і вмер доживши 930 років. Енох народився в сьомім поколінню від Адама, і жив 365 років. Протягом свого життя, Енох збирав всякі точки про історію чоловіка де міг, котрі він опісля вірно передав свому синові Матуселі. Це є зовсім природна річ для отця передавати головні точки знання своїм дітям. Матуселя дожив до дуже пізнього віку, бо жив аж 969 років.

Ной належав до третьої генерації з лінії Еноха, і народився лише пару років по цім, як Енох був чудом забраний з землі. Без сумніву, що Ной був познакомлений з прадідом Матуселю; і від нього, та свого отця Ламеха, він отримав много інформації про історію чоловіка, котру Бог дав його праотцям. Ной був 600 років старий коли настав потоп. Отже він мав досить часу довідатися о історії чоловіка тодішнього часу, і то знання опісля передав своїм дітям і правнукам.

Ной і його син Сем вийшли з ковчега разом. Ной жив 350 років по потопі а Сем жив 502 років по потопі. Два роки по смерти Ноя народився Авраам. Сем і Авраам жили разом

на землі 150 років, і спевностію вони мусили знати один другого. Отже Авраам мав довідатися від Сема про історію потопа і про відношення роду людського до Єгови.

Авраам був названий „Отцем віруючих. " Але Авраам не міг мати віри без знання, бо знання є конечне для збудования віри. Отже він мусів дістати то знання від своїх праотців про Бога І про сотворення чоловіка, і яке спорідненне має чоловік до свого Сотворителя.

Ісаак був олюбленим сином Авраама і зовсім природно, що Авраам поучив свого сина о всіх річах про котрі він довідався від своїх праотців. Ісаак був посвячений Богу і Бог вельми благословив його. (1 Мойсея 26: 4) Всі потомки Сема були виховані і жили в одній части землі і передавали то знання слідучій генерації. Ісаак найлутше любив Якова; а Яків з між дванадцять синів любив найлутше Йосифа. — 1 Мойсея 28: 5-14.

Пізніше Йосиф був проданий до Єгипту, і з бігом часу стався найвизначнішим чоловіком в Єгипті. Опісля Яків і його сини пересилилися до Єгипту де вони доживали свого віку. Йосиф зробив велику прислугу єгипетському народові, і прославив ім'я Бога Єгови. Він отримав много спеціальних інформацій від свого отця Якова. (1 Мойсея 49: 1-28) Сі інформації, передані Йосифові і опісля його потомкам, не скоро йшли в забуття.

Менше чим 50 років по смерти Йосифа народився Мойсей. Його життя було чудом охоронене в часі його народження. Він був вихований в царській родині в Єгипті, і опісля став-

ся визначним чоловіком і посідав високе знання. Про нього написано, „що навчивсь Мойсей усієї Єгипетської мудрості. ’ (Діяння Апостолів 7: 20-22) Коли він виріс до мужеського стану, він став постороні Бога Єгови і Його вибраного народу. Він скорше згодився терпіти за справедливість радше чим пливати в розкошах і в богацтвах царського дому в Єгипті. (Жидів 11: 24-27) Єгипет тоді був великою державою під кермою диявола. Мойсей, якщо би був хотів, міг пливати в розкошах, але він відкинув всі розкоші з погордою; і маючи віру в Бога, він стався вірним свідком для ім'я Єгови.

Отже можемо сміло сказати, що Мойсей був добре ознайомлений з переказом його отців. Ці перекази історії чоловіка були передавані від генерації до генерації, аж до Мойсеевого часу. Це є зовсім звичайною річею для сучасного хлопця довідуватися о історичних подіях свого краю від своїх родичів. Звичайно буває, що американський хлопець довідується о історичних фактах Америки від своїх родичів, а англійський хлопець учиться історії Британської Імперії від своїх родичів. Тим більше такий чоловік як Мойсей довідувався від своїх предків про історію роду людського аж до його часу. Отже він посідав відповідні кваліфікації написати історію чоловіка, що з ласки Божої він зробив вірно.

Фізичні факти, котрі є добре знані в нашім часі, є надто голосними свідками правди, що много століть тому назад великий Архітект Єгова умістив глибоко в землі великі поклади

вугля і оливи, зробив гори і долини, ріки і океани, дав життя рослинам і звірятам, і зробив землю відповідною для мешкання. Навіть найбільше несвідомий може бачити, що чоловік є надзвичайно чудово сотворений, і що він є наймудрійшим сотвориннем на землі.

Вже з самої природи чоловік має наклін тримати рівні записки історичних подій для себе самого як і своїх потомків. Бог так схотів і тому защіпив в чоловіці сей інстинкт. Позаяк чоловік є найважнійшим з між усіх Божих сотворінь на землі, і тому що він має вроджений потяг тримати записки історичних подій, для того можемо розумно заключити, що Єгова постарався о певний спосіб для чоловіка тримати записки своєї історії. Отже якщо Єгова мав щонебудь до діла з цими записками, тоді можемо бути певні, що вони є добрі і правдиві.

Біблія є то історія Божого творення речей на землі, і також інформація о небеснім творенню, якщо то твориво відноситься до чоловіка і його дому на землі. Через Біблію Бог відкриває себе свому розумному сотворінню, чоловіку. Вона містить у собі Його висказану волю, що Його є законом, після котрого мусить руководитись Його розумне сотворіння на землі. Більша часть Біблії є історія або записка минулих подій котрі є тінею більших подій, що ще мають прийти. Цю часть Біблії, що предсказує, що має статися в будуччині, називаємо пророцтвом. Пророцтво є то наперед написана історія. Задля тої причини проро-

цтва не можна розуміти перед його сповненнєм, але аж по цім, як воно сповниться.

Біблія говорить про Єгову як предвічного і великого Творця неба і землі; що Бог є осередком всякої мудрости, справедливості, сили і любові; і що від Нього походить добре і все що сотворенне. Він є довершеним взірцем несамолюбства. Тому написано про Нього в Його Слові, що „Бог є любов. " В Біблії є пояснено чому Бог сотворив чоловіка, чому чоловік поповнив гріх і чому він був засуджений на смерть. Вона описує про викуп чоловіка і про його привернення назад до життя і його довершеного дому.

В Біблії є подані фільозофічні правила. Вона вповні і цілковито змальовує наслідки зла і добра, і показує чому наслідки гріха ведуть до смерти а наслідки послушенства ведуть до вічного життя і щастя. Біблія містить у собі Божі закони і правила до життя, після котрих чоловік може руководитись і йти дорогою справедливості. В сій книзі є також назначені кари за зломання закону справедливості. Біблія була написана для користі чоловіка і для слави Божої.

На підставі поданих фактів, відповідаємо на повисше питання, що є дві достовірні причини задля котрих Мойсей знав що писати і чому він писав правду:

(1)Історичні події, через які переходили люди, були передавані від одного покоління до другого і Мойсей списав ці події в книжку. Отже він не мав причини писати неправди.

(2)Мойсей був чоловік посвячений Богу.

Він був вибраний Єговою описати історію, і тому Єгова своєю неомильною мудростю кермував Мойсейом. В дійсності Мойсей був лише знарядом в руках Єгови. Він погордив дияволом і його організацією із всіма його розкошами, і серед різних невигод він стояв по стороні справедливості. Він не лише був розвинений умово і посідав світську науку, але його головна кваліфікація була ся, що він був вповні посвячений Єгові. Много великих правд записаних Мойсейом показують, що вони не могли походити від чоловіка, але що вони були продуктом невидимої мудрости і сили Єгови, котра ділала на його умі.

Що тут сказано про Мойсея, те саме можна сказати про всіх інших писателів Біблії. Бог вибрав цих людей виконувати Його волю, тому що вони вірували в Нього і були лояльні Йому. Як Його неограничена сила ділала і творила річи на землі, так і своєю силою Він впливав на ум Мойсея і других святих пророків, що писали про Божий замір відносно чоловіка. Давид був один з вірних і посвячених Господу, і ось що він каже про своє писання: „Дух Господень глаголе мені, й слово його на язиці в мене. " — 2 Самуїла 23:2.

Ці вірні старозавітні мужі, пророки, написали пророцтва. Апостол Петро, вибраний ученик Ісуса, під впливом св. духа так говорить: „Бо ніколи з волі чоловіка не виповідано пророцтва, а від духа св. розбуджувані промовляли св. люди Божі. " — 2 Петра 1: 21.

Справді це є вельми займаючою річю досліджувати як Бог розпорядив, щоби головні

історичні факти були передані з рода в рід, від Адама аж до Мойсея, а опісля були записані Мосейом і другими мужами, щоби Його воля була передана чоловіку у відповідній формі.

Рукописи

Та часть Біблії, що ми називаємо Старий Завіт, була написана Єврейською мовою. Знову Новий Завіт з першу був написаний Грецькою мовою. Ці оріґинали опісля були переписані і названі рукописами.

Божий вибраний народ став сторожем святих книг написаних Мойсейом і другими пророками. Ізраїльский народ з найбільшим стараннєм беріг ці писання і повідомляв людей о їх змісті. З між дванадцять поколінь Ізраіля, поколіннє Левиїна було назначене навчати людей про Бога і Його Слово, і з між сього покоління були вибрані священники Божі. Сі священники представляли Бога Єгову і були Його слугами задля добра народу. Вони були вибрані Богом сповняти Божу священничу службу. — 2 Мойсея 28: 1-4.

Цим священникам Бог приказав перечитувати Його закон, котрий Він дав їм через Мойсея, в присутності усіх людей. Їх задача була повідомляти людей о Його Слові, котре Він посилав їм через своїх пророків. Господь Бог, даючи розказ найвищому священникові, сказав: „І щоб розбирати вам між тим, що святе, і тим, що не святе, між тим, що чисте, і що не чисте, і навчати синів Ізраїлевих всіх установ, що дав їх Господь вам через Мойсея. " (3 Мойсея 10: 10, 11). „Бо уста священників мають пе-

рестерігати знання і з ного уст ждуть люди закону; він бо посланець Господа сил небесних. "— Малахія 2: 7.

Людям було приказано шукати знання з рук священників. „І прийдеш до священників Левитів і до судді, що буде того дня, та й позпитаєш, і вони дадуть тобі судовий вирік. " (5 Мойсея 17: 9) Ціль Єгови є тут ясна. Він хотів, щоби люди знали о Його Слові, і щоби на землі все були одиниці, котріб вірували в Біблію як в Його Слово.

Много століть по цім, як закон був даний, Апостол Павло, Жидовин і вірний свідок Божий, писав, що „закон був нам учителем, щоб привести нас до Христа, і щоб вірою нам оправдатись", і що „закон є тінею будучих благ. " (Галат 3: 24; Жидів 10: 1) Ціль учителя або педагога була научити людей. Так і Божа ціль є дати знання людям о собі і о своїм відношенню до чоловіка.

Це знов потверджує Боже розпоряджання, щоби важнійші історичні правди, котрі Він бажав дати чоловікові до відома, були передавані з рода в рід, а головно від Адама аж до Мойсея. По смерти Мойсея Бог дальше писав своє Слово через вірних мужів пророків, на котрих Він зсилав свого духа. Отже ці написані Слова Божі становлять нашу Біблію.

Всі оригінальні писання або манускрипти загубились і тепер не існують. Але се, однак, не заперечує правдивості Біблії. Оригінальні манускрипти були тримані в храмі Божім, і в назначенім часі були читані людям. (2 Паралип. 34: 14-16) Напримір коли Ізраїльтяни по-

вернули з вавилонської неволі, і відбудували мури Єрусалимські около 454 року перед Христом, тоді знову Слово Єгови було читане для всіх людей.

„Як настав сьомий місяць, і сини Ізраїлеві жили по містах своїх, тоді зібрався ввесь народ, як один чоловік, на майдані, що перед Водяними ворітьми, і сказали письменникові Ездрі, щоб він приніс книгу закону Мойсеевого, що його заповістив Господь Ізраїлеві. І приніс священник Ездра закон перед збір чоловіків і жінок і всіх, котрі могли втямити, першого дня сьомого місяця; і читав з його на майдані, що перед водяними воротьми, як почало світати, до пів дня, перед чоловіками і жінками й усіма, що могли втямити; і уха всього народу були обернуті до книги закону. Письменник Ездра стояв на деревяному помості, що його задля сього зробили, а коло його, право руч його, стояли Маттатія і Шема, і Ананія й Урія, й Хелкія і Маасея; а ліво руч від його Федаія і Мясаїл, і Малхія й Хашум, і Хашбаддана, й Захарія й Машуллам.

„І розгорнув Ездра книгу перед очима всього народу, бо він стояв вище за ввесь народ. І як він розгорнув її, встав увесь народ. І возхвалив Ездра Господа Бога велико. І ввесь народ відповідав: амінь, амінь, здіймаючи в гору руки свої, і кланялись і падали ниць до землі перед Господом. І читали з книги, з закону Божого, виразно і втямливо, а народ розумів прочитане. Тоді Неємія (це він Тиршата), письменник Ездра, священник, і левіти, що вчили народ, промовляли до всього народу: Се

день святий Господеві, Богові нашому; не смуткуйте й не плачте! (бо ввесь народ плакав, слухаючи слова закону. ") — Неємії 8: 1-6, 8, 9.

Окрім Біблії, ще маємо інші історичні докази, котрі свідчать, що від часу Ездри оригінальні рукописи були переписувані побожними людьми аж до 900 року по Христі. Многі з тих рукописей були знищені фанатичними Християнами підчас переслідування Жидів у середних віках, а головно в часі походу Христоносців. Інші рукописи були знищені самими Жидами мабуть тому, щоби не допустити їх в руки ворогів. Отже різні свідоцтва, неначе кілька в ланьці, удовідняють, як правдива історія була передавана з покоління до покоління, від Едену-раю аж до 900 років по Христі, і що це було зроблено за розпорядженням Єгови.

До наших часів переховалися лише три старинні манускрипти (рукописи) в їх оригінальних мовах. Вони називаються так: Александрійський, Синайський і Витиканський. Ці рукописи показують якого змісту була Біблія зараз по смерти апостолів і Ісуса Христа.

Александрійський рукопис був представлений Церілюм Лукарном, константинопольським Патріархом, британському королеві, Карлові Першому, в 1628 році, і є перехований в британськім музею аж до нинішнього дня. На одній стороні сього рукопису є зазначено, що він був написаний рукою Теклі Мученици.

Синайський рукопис був віднайдений Тичендором, німецьким ученим, в монастирі коло синайської гори. Сей рукопис переховується

"Крижана Гора." **Grindelwald Upper Glacier-Switzerland**

Коли то водне покривало, канопія, обломалось, тоді води і мрака спали в атмосферу землі.... Величезна маса води, змішана зі снігом і ледом, а великим реветом рушила в напрямі рівника і крушила за собою гори і горби, рівняючи їх з долинами, і цим робом спричинила багато зміни у формі як і вигляді поверховности землі. сторони 114, 115

Мойсей стався визначним чоловіком і посідав знання. ... Він був ознайомлений з переказами його отців; він знав історію чоловіка, котра була передавана з роду в рід. Він знав про минулі події, від сотворення Адама аж до його часу, сторони 124, 125

Знахід Мойсея. **L. Alma Tadema**

Весілля в Кані **Paolo Veronese**

Задля фальшивої науки многі повірили, що святість значить поверховна або прибрана побожність, котру можна показати через міну або вигляд лиця і через говореннє в дуже побожнім тоні. Іиші знову складають побожно свої руки і стараються виглядати добрими, і рівночасно плямують, як би можна злучитися і помагати торговельним і політичним елементам сього світа. сторона 248

Воскресіння **Albert v. Keller**

Біліони людей, що сплять сном смерти у своїх гробах, будуть пробуджені до життя.

в Ленінградській або колишній Петербурзькій бібліотеці в Росії.

Ватіканський рукопис є найстарший з усіх, які в теперішнім часі існують, і знаходиться у ватіканський бібліотеці в Римі. Це вже аж в наших часах учені люди мають приступ до цих рукописів. Жадний із цих рукописів не є повний або цілий, однак не багато змісту бракує в них.

Переклади Св. Письма

Святе Письмо, написане оригінальною мовою, називаємо манускрипт або рукопис. Товмачення св. Письма з оригінального язика на інший називаємо переклад або версія. Перший переклад або версія з оригінального язика на інші мови появився ще з початком Християньскої доби. Многі з тих перекладів були написані не більше як одна генерація від часу апостолів.

Між цими версіями є один переклад що називається Сиріяцький, і є він написаний мовою дуже подібною до тої, котрою говорив наш Господь Ісус до народу між котрими Він працював. Сей Сирияцький переклад є дуже докладний і достовірний. Десь при закінченню четвертого століття, Евсебіюс Гіронимус, або лучше знаний як св. Єромій, котрий пережив много літ в Бетлеємі, поправив латинський переклад Біблії, і тепер той переклад називається Вульгет. Це є переклад св. Письма на латинську мову, порівняний з грецькими і єврейськими рукописами. Можна сміло сказати, що це є один з найважнійших перекладів Біблії. Ду-

же часто всі інші версії відносяться до сього перекладу.

Десь около 1383 року, Йоан Викліф переклав Біблію перший раз на англійський язик. Сей переклад він дослівно перевів з латинської мови. Хотяй він переклав св. Письмо так зарані, то однак примірники не були видані аж 400 років пізніше. Обидва ці мужі, як Єромій так і Викліф, терпіли переслідування і то з рук духовенства за їх вірний переклад св. Письма. Сатана все противився тим, що були вірними свідками Єгови. Він так зумів розпалити вогонь опозиції проти Виклифового перекладу, що много з цих проводарів були спалені на смерть із Бібліями на їх шиях.

Около 100 років по Виклифові, Василий Тиндаль також видав досить важний переклад Біблії, і випустив у світ много підручників нового завіту. Він переклав також більшу часть Старого Завіту. У своїм переводі св. Письма, Тиндаль послугувався оригінальними грецькими і єврейськими манускриптами які він міг тоді набути. Тиндалів переклад вдійсности є Біблія, котру нині вживають всі, що говорять англійською мовою. Ця Біблія була поправлена (після оригіналу) кільканадцять разів.

За се, що Тиндаль перекладав Біблію вірно, сатана переслідував його через англійське духовенство. Це є один з певних доказів, що Тиндаль був вірний слуга Господа. Переклавши часть св. Письма, він був вигнаний з свого краю до Німеччини, де він докінчив переклад Нового Завіту і видав много підручників. Постановивши доручити свій переклад англійському на-

родові, він зачав перепачковувати ці підручники до Англії в барилках, в звоях полотна, в муці, і різними тайними способами.

Єпископи англійської церкви і інші з клєру вживали все, що було в їх силі, щоби стримати видання Біблії Тиндалевого переводу. Вони перелапували тисячі підручників і палили при старім хресті св. Павла. Тиндаль жив на вигнанню, і помимо многих зусиль намовити його вернути до Англії, він відмовився, бо знав що наколи поверне назад, так єпіскопи і інші священники погублять його. Однак він був зраджений одним німецьким священником, і його насилу зловили і вкинули до в'язниці, де він терпів холод і голод, а опісля був спалений на косторі. Його смерть була наслідком роботи духовенства.

Але сатана і його агенти не могли стримати поширення Біблії між людьми, тому що прийшов на це Божий властивий час. Скоро по смерти. Тиндаля появилась Біблія так звана „Св. Маттея. " Се, в дійсності, був Тиндалів перевід, лише що під іншим ім'ям. В 1539 році знов була видана так звана „Велика Біблія"; пізніше, в 1560 році, вийшла Ґенева Біблія. Ці всі видання були Тиндалевого перекладу лише що поправлені і порівняні з оригіналами.

В 1611 році по Христі, вийшла в англійській мові Біблія так звана Версія Короля Якова або Уповажнена Версія. Головним чинником в приготованню) її був англійський король Яків. Перекладачі цієї версії були поділені на шість груп, і кожній групі з окрема була приписана

робота. Вони послугувалися всякими можливими підручниками які могли дістати. Ці люди пильно перестудіювали грецькі і єврейські рукописи, і також порівнювали з іспанськими і німецькими перекладами.

Без сумніву, що це було найкраще видання англійського перекладу з між усіх Біблій. Сей переклад Біблії загально люди, більше вживають чим котрий будь інший переклад які тепер існують. Однак і сей переклад не є довершений, бо містить в собі кільканадцять помилок, котрі віднайшлися пізніше через порівнювання з старовинними рукописами. Сі, що приготовляли сей переклад Біблії Короля Якова, не мали приступу до тих рукописів, про котрі ми згадували повисше.

В 1870 році кільканадцять англійських учених зібралися разом і зачали знову порівнювати Біблію англійського короля Якова з манускриптами. Невдовзі по цім зорганізувався американський комітет з визначних учених до подібної роботи. Обидва ці комітети в 1870 році вже мали приступ до цих старовинних рукописів, а саме до Ватіканського Александрійського і Синайського. Ці манускрипти вони перестудіювали і порівняли з іншими перекладами; і приложили ще більше старання, щоби видати Біблію у котрій би містилися точні думки висказані в оригінальних рукописах.

Перший перевід був виданий в Англійській мові 1881 році, а в року 1885 видано Американській перевід. В тих обох переводах послугувалися товмаченнєм Тиндаля, на чім оба комітети понайбільшій части операли своє товма-

ченнє. Ці переклади без сумніву є найлучші зі всіх, які дотепер є знані, задля того, що вони є видані в найбільше зрозумілій мові. А найважнійше є се, що в останніх 300 роках зайшла велика зміна в значінню слів англійської мови. Для того перекладачі приложили велике старання, як в англійській так і в американській версії, щоби подати властиві думки зрозумілою мовою.

На приклад, стародавнє англійське слово „гел" колись означувало темне місце, як ось яма в землі, у котрій переховують ярину (через зиму). В наших часах духовенство навчало людей, що то слово „гел" означує місце де люди мучаться у свідомім стані. Однак, після оригіналу, це не є властива думка. Ще один примір: Слово „суд" нинішнє духовенство невластиво пояснює, що воно значить засудження грішників на вічні муки.

Перекладачі поправленої В е р с і ї лишили грецьке слово „гадес" (гріб) не переложене, котре то слово клєр уживав і уживає до пояснення пекельного вогню і вічних мук. Знову слово „прокляття" переклали на властиве слово „суд", так як це написано в оригінальних рукописах. Це доказує, як клєр зовсім мильно пояснював значіння цих слів. (Гл. анґ. Біблію Діяння Ап. 2: 27; Йоана 5: 29.) Хотяй перекладачі вживали відповідні слова в товмаченню св. Письма, як в Версії Короля Якова, так і в поправленій версії, то однак духовенство поперекручувало ці слова в невластивий спосіб. Та помимо сього, що св. Письмо було так часте

переписуване різними руками, і помимо всякої ворожнечи проти нього, то однак можна подивляти як чисто і точно був перехований текст св. Письма аж до нашого часу, коли порівняти його з оригінальними рукописами.

Один з найчистіших перекладів Нового Завіту називається Емфетик Даяґлот. Він був переложений впрост з оригінального грецького манускрипту, що знаходиться у Ватикані, і також порівняний з Синайським і іншими рукописами. Думки в цім перекладі є виражені новочасною мовою, і є великою помочію для тих, що студіюють Новий Завіт в грецькій і анґлійскій мові.

Нема найменшого сумніву, що невидима сила Бога Єгови кермувала умом і руками старозавітних мужів в приготовленню оригінальних рукописів для Біблії. Біблія є Слово Боже, для того Бог постарався, що вона є написана точно після Його волі. І тому що це є Слово Боже, для того ворог сатана приложив усіх своїх старань, щоби знищити Біблію і тих, що вірно перекладали її. Бог позволив йому до певного степення виконувати його злі зусилля, але остаточно стримав ворога. В різних періодах історії людства чесні люди і цілковито посвячені Господу переписували Біблії. Чи може хто будь розумно заперечити, що Господь Бог кермував цих людей в їх роботі? Можемо бути певні, що вони вірно служили Єгові і чесно представляли Його і Він беріг своє Слово від серйозної помилки.

Сатана запомочею своїх агентів убив много лояльних людей, що вірно сповняли свою ро-

боту; але він не міг їх знищити аж поки вони не докінчили своєї роботи. Тисячі примірників Біблії були знищені тими самими агентами, але сатана всею силою своєю не зміг стримати поступу відкриття Божого плану і Його об'явлення себе людям через своє Слово. Бачачи, що він не може стримати поширення Біблії, тоді сатана старався через своїх представителів перекрутити значіння її і цим чином ошукати людей і не допустити їх до пізнання правди. Він запріг всі свої сили, щоби відвернути людський ум від Єгови і від чистої науки Його Слова Правди. Через многі століття ця чудова правда була неясна і захована від людей дияволом і його агентами. У властивім часі Бог привернув чисту правду свого Слова для всіх, що щиро шукали її.

З між усіх сотворінь св. Письмо ставить на першім місці возлюбленого Сина Божого. Через довгих 4000 років осередком надії Жидівського народу був Месія, котрого явлення вони через ці довгі віки виглядали. Рівнож осередком надії Християнів був Христос, і вони виглядали Його другого приходу через близько 2000 літ. Той возлюблений Син Божий, Льогос, Ісус, є Месією, Помазаником Божим, Христом. Та прийшов час для Його другого явлення, і тепер Він є тут. Для всіх щиро шукаючих правди, Його прихід приніс збільшуюче світло, котре освітило Його Слово, так як Господь се обіцяв. (Приповісти 4: 18; 1 Коринтян 10: 11) Другий прихід Христа зачався десь около 1874 року. Від того часу богато правд, що були

затемнені ворогом, були привернені для всіх чесних Християн.

Як Василій Тиндель був ужитий Господом, щоби звернути увагу людей на Біблію, так Господь ужив Кароля Т. Росела дати людям розуміння Біблії, а головно розуміння цих правд, що були заховані темрявою через махінацію диявола і його агентів. Прийшов Богом назначений час привернути головні правди людям, тому Він ужив Кароля Т. Росела написати і видати книжки так звані Виклади св. Писання. І як Тинделів переклад Біблії був нищений клєром, так і тепер духовеньство в різних частинах світа палили публично тисячі підручників Викладів св. Письма.

І ось прийшов назначений час і правда мусить бути знана всім людям, і тому ні сатана ані його агенти не зможуть стримати поширення її. Прийшов час піднести високо прапор Єгови, щоби люди знали котрою дорогою йти. Навкола сього божественного прапору зберуться всі праведні і дійсно щирі серцем одиниці. Правда неначе приплив моря підноситься чим раз висше і висше і буде підноситися аж наповнить усю землю, як море водою. Все се вийде на славу Бога Єгови. Наспів час для Єгови об'явити своє ім'я, і це Він зробив через своє Слово і через об'явлення своєї сили. Пам'ятаймо, що правда не є власностю жадного чоловіка, а всяка правда належить до Бога. Бог уживав людей або людський знаряд в різних періодах часу для своєї цілі і слави, але правда все була і все буде належати до Єгови.

Біблія є Його Слово дане для тих, що шукають праведности.

Між многими старозавітними мужами, що писали пророцтва, був Даниїл, котрого Єгова вельми любив. Бог порушив його ум і руки і він написав много пророцтв, котрі мали сповнитися в будуччині. Даниїл не розумів, що писав, як про це він самий говорить. Бог йому обіцяв, що коли прийде час на сповнення його пророцтва, тоді ті, що будуть жити в цім часі, зрозуміють його. Він написав, що розуміння пророцтва прийде в часі другого приходу Господа, „А ти Даниїле, заховай ці слова й запечатай на останній час; богато прочитає її, і побільшає знання. " — Даниїла 12: 4.

Всі люди у світі бачать сповнення сього пророцтва. Живемо в добі великого руху, і знання побільшилося, — прийшов час розуміння писання.

По цім як Даниїл описав історію світових держав, і то що станеться по довгім часі по його смерті, тоді сказав: „Я чув це але не розумів і через те сказав: Мій добродію, що ж після сього буде? " (Даниїл 12: 8) Єгова відповів Даниїлові на це питання так: „І відповів він: йди Даниїле; бо втаєні й запечатані ці слова до часу останнього. Многі обчистяться, вбіляться і будуть наче в огні, перетоплені (спокусі); а безбожні будуть безбожно поступати, й не зрозуміє сього ніхто з нечестивих, а мудрі зрозуміють. " (Даниїла 12: 9, 10) Нема найменшого сумніву, що прийшов повний час у котрім Біблія мусить бути вияснена; і ці що вповають на Бога і Його Слово, і вірують у велику жертву

Його возлюбленого Сина, ці будуть очищені і обілені, щоби їх віра в Бога утвердилась.

„Нечестивці" є сі, що колись знали дещо про Бога і опісля то знання ужили для своїх самолюбних цілей. Такі не зрозуміють правди. Се також пояснює чому нинішнє духовенство не може зрозуміти правди. „Мудрі", після розуміння Даниїлового пророцтва, є ті, що знають Бога і Його Слово, і вживають то знання після Його святої волі. Це є ті покірні, що радісно виконують правду, так як вони розуміють її. Ці великі і глибокі правди, що були заховані ворогом від чоловіка, тепер мусять бути зрозумілими; і до всіх тих, що щиро шукають пізнати правду, Господь говорить: „Довірність Господня для тих, що Його бояться, а заповіт Його на те, щоб звістити їм" (план). — Псальма 25: 14.

Отже в коротці повислі думки можна переказати так: Бог сотворив чоловіка яко найвисше єство між усіма сотвореннями на землі. Він сотворив землю яко дім для чоловіка. Його воля була, щоби чоловік тримав записки головних подій через котрі він переживав; і Він так установив, що історія о людському відношенню до Бога, була передавана з роду в рід, від Адама аж до Мойсея. З Мойсейом Бог зачав писати святе Письмо, (що ми називаємо Біблія). Він кермував умом Мойсея і інших вірних мужів, що писали пророцтва, і цим чином приготовляв тексти Біблії. Він схоронив Біблію перед всякими зусилями сатани і його агентів знищити її. Він лише уживав щирих і чесних одиниць і поміг їм видати много

примірників Біблії. Тому ми можемо здовірєм споглядати на Біблію як Слово Боже і що вона є абсолютно правдива. Пророк Давид писав так: „Бо праве слово Господнє і всі діла Його вірні. " — Псальма 33: 4.

Побожний ученик може з довір'ям досліджувати і вповати на св. Письмо знаючи, що там є записана воля Божа відносно чоловіка і Його інструкція до праведности. Писання є сильною підставою його віри в Бога і помагає йому зрозуміти до певної міри про велику Божу любов до людського роду. Бог посилає світло на своє Слово, котре світить в умах побожних людей, що посвятили себе чинити волю Божу. Правдиве почуття сердець цих одиниць є виражане словами Псальміста:

„Буду поклонятися перед святим храмом твоїм, і хвалити ім'я твоє задля милості і правди твоєї; ти бо над усе возвеличив слово твоє й ім'я твоє. В день, як я кликав тебе, ти озвався до мене; ти підняв силу душі моєї. Будуть прославляти тебе Господи, всі царі землі, коли почують слова уст твоїх. ” — Псальма 138: 2-4.

Чесний і щирий дослідник Слова Правди не потребує робити здогадів, ані опирати своїх заключень на опінії людей; а маючи Біблію і знаючи, що вона містить Слово Боже, і що то Слово є правдиве і добре, він може самий провірити всяку науку подану йому. „Звертайтесь до закону та до об'явлення. А вони, як не так говорять, як там сказано, то нема в них світла. " (Ісаії 8: 20) Позаяк студіювання Божого лляну йде чим раз вперед, тому кожну точку лляну треба доказати писанням з Біблії.

Якщо наука не є в гармонії з писанням, то її треба відкинути; якщо поперта Словом Божим, тоді треба прийняти.

Як вельми ласкавий є Господь до чоловіка, його сотворіння! Хотяй чоловік є упавший, і грішний, то і тоді Бог говорить до нього: „А тоді прийдіть — і розсудимось, — говорить Господь: Коли б гріхи ваші були як багряниця — я мов сніг їх обілю; коли б, як карамазин були червоні, — обмию їх як вовну. " (Ісаії 1: 18) Уживаючи свого розсудку, яким обдарував його Бог, і порівнюючи писання з писаннями, чоловік може збудувати уснови і будівлю віри своєї так, що та будівля не похитається від жадної фальшивої науки чоловіка, ані від впливу лихого. Чим більше чоловік пізнає Бога, Дателя всякого добра і Його план, тим більше його любов і ревність росте до Нього. Отже поступаючи в світлі, його стежка стається чим раз ясніша, аж запровадить його до повного дня. — Приповісти 4: 18.

ГОЛОВА 6

Прообраз Нового Сотворіння

БОГ Єгова не примушує ані силує людей, щоб вони слухали Його. Бог є любов, і Він так уложив свій план, що всі Його сотворіння остаточно пізнають, що одинока і правдива мотива до діяльності є лише любов. Любов є то вираження цілковитого несамолюбства. Любов є Божим дороговказом до вічного життя. Хто любить Бога, той буде і послушним йому. Чоловік, що є порушений любовю, той ходить дорогами визначеними Богом, і такий остаточно отримає нагороду вічного життя. Ось таку то лекцію Господь Бог учить чоловіка.

Сатана ошуканством, підступом і силою примусив людей щоб вони були послушні йому. Цим він зміг підвернути людські уми від Бога і провадив їх дорогою смерті. Бог предвидів конечність поставити чоловікові нагоду вибирати те, що він хоче, чи то дорогу праведности до життя, або дорогу неправедности до смерті. Таку першу нагоду поставлено Адамові і він вибрав собі дорогу гріху. Лише сі, що вірили в Бога і старалися служити йому, оминули наслідки неправедності.

Написано, що Єгова смутився цим, що велика більшість людей полюбили неправду і гріх. Через великий потоп Бог об'явив свойому розумному сотворінню, що Його сила є неогра-

ничена, і що всі чинителі беззаконня мусять остаточно потерпіти кару смерті, як це сталося за часів Ноя, коли Він знищив всіх беззаконників потопом. Великий потоп не був виразом злобної помсти Бога Єгови, тому що Єгова немає злоби і не міг показати її. Злоба є то стан серця, що порушує особу до байдужного діла і то без ніякого взгляду на чиєсь добро або право; це є добровільне постановлення зробити комусь шкоду. Потоп був дозволений для прославлення Божого ім'я і для остаточного добра його розумного сотворіння, а головно чоловіка. Ця точка буде ясна кожному чоловікові, коли він зрозуміє Божий план. Великий потоп був спричинений Єговою, котрий Він уважав за конечність і до котрого Він був порушений любовю.

Чи можна сказати, що сотворення чоловіка було невдачою? З людської точки погляду виглядає, що так; але з Божої, то ні. Якщо би чоловік був послушний Богу, то у властивім часі земля булаби наповнена расою совершенних створінь; але тому що він піддався під вилив лихого, для того стався невдачою. Цих кільканадцять одиниць, що з любові до Бога старалися служити Йому, не були і не є невдачою. Власне се, що Бог запобіг сьому випадку показує, що сотворєння чоловіка з Його точки погляду не є невдачою. Прийде час і Бог об'явить світу мудрість поступування цих кількох вірних одиниць. Коли люди зрозуміють Божий план, тоді їм стане ясно що все, що Бог робив, було добре і справедливе.

Отже Божий план відносно чоловіка є під-

кожним поглядом добрий і так зложений, що відповідає на кожний випадок. Хотяй Він бачив, що це буде мудрою річою знищити світ задля великого беззаконня Його створінь, то однак Божа сила є не обмежена, і прийде час, що він виведе добро з того нещастя. Від самого початку Він зложив свій план точно і знав, що Він мав робити, якщоби чоловік подався під вплив злого. Про це є написано: „Звісні од віку Богові всі діла Його. " (Діян. Апостолів 15: 18) Спевностию, що Бог був би більше тішився повним послушенством чоловіка до Його закону, але сей факт що Його сотворіння переступили Його закон, не є жадним мудрим аргументом проти Його мудрості в творенню їх, ані не можна закинути Його плані.

По потопі Бог заповів праведному Нойові і його синам множитися і наповняти землю. (1 Мойсея 9: 1) Це вони зробили. Але чи Ной був довершений чоловік? Ні, він був упавший чоловік, бо і він походив від Адама; однак він був праведним у серцю своїм і мав віру в Бога і задля його віри він був почислений за праведника. Але тому що вони походили від Адама, для того це було не можливо для Ноя і його синів привести на світ довершених потомків.

Отже, якщо рід людський має колибудь тішитися вічним життям, то виходить, що якась більша сила чим людська мусить бути ужита. Чоловік не може тягнути за уха своїх чобіт і піднести себе на вершок горн. Ані не може чоловік своїми власними силами зробити себе

довершенням. Прихильники еволюції показують як раз тілько „мудрості" кілько показав той чоловік, котрий тягнув за вуха своїх чобіт, щоби своєю силою піднести себе на вершок гори. Много людей належать до цієї нерозумної кляси і думають, що вони можуть піднести себе до довершеності. Отже людей треба учити, щоби вони знали правду і для того Бог постарався о се.

Много століть тому назад Бог зачав робити прообраз нарисів свого плину, щоби цим показати як Він приверне послушних із роду людського назад до довершеного стану. Се значить, що Він зробив прообраз або прототип нового сотворіння. Під цим не розуміємо, що ввесь рід людський мусить бути знищений і нова раса сотворена; але це значить, що Він сотворить щось нове, щоби через це сотворення рід людський привернути назад до життя.

По потопі Ной і його сини розсілися в різних частинах землі. Яфет і його сини замешкали в Европі; Хам і його сини розійшлися по північний Африці. Сем і його потомки лишилися в Азії. Про Сема Ной пророкував, кажучи: „Благословен буде Господь Бог Сема. " Св. Письмо показує, що під цим пророцтвом Ной розумів, що Бог має певні благословеньства в будуччині для потомків Сема.

Два роки по потопі Сем породив сина котрого він назвав Арфаксада (Мойсея 11: 10). Тара був потомком Арфаксада і Сема. (1 Мойсея 11: 24). Пізніше народився син Тарі, котрого він назвав Арам, котре то ім'я пізніше Бог змінив на Авраама. (1 Мойсея 11: 27) Та-

раг і його родина жили в Урі-Халдейськім. Авраам оженився з Сарою. „Сара ж була неплідна, і не мала дітей. " (1 Мойсея 11: 30). Пізніше Тараг переселився з своєю родиною, включаючи Авраама і його жену Сару, на землю Канаан. Після Біблійного опису то здається, що він подорожував по долині Євфрат аж до Гаран, де Тара посилився з своєю родиною і жив там до смерті.

Із між всіх мешканців в Гаран Авраам стався найвизначнішим чоловіком. Він мав віру в Бога і Бог дав йому певне діло до виконання. „І рече Господь Авраамові: Зійди з землі твоєї і від роду твого і з домівки отця твого у ту землю, що тобі покажу. І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звелечу ім'я твоє, і будеш благословен. І благословлю благословляючих тебе, а клянучих тебе прокляну. І благословляться в тобі всі племінна землі. " — 1 Мойсея 12: 1-3.

Будучи послушний Господу, Авраам зібрав все своє майно і все, що він приніс з собою до Гаран, і свою жену і Лота, і полишив Гаран. І ось караван верблюдів і ослів, корів і овець, слуг служниць, жінки і діти, подорожували з вірним Авраамом на полудневий захід до незнаного краю! Йшли вони через незнані горн і пущі. Це була довга, повільна і трудна подорож; і спевностию, що Аврам не міг тоді оцінити вповні важності сього подорожування. Вони йшли в звичайнім порядку. Що ж той похід Аврама, до назначеної землі, представляв? Це означувало, що великий Бог провадив тепер свого вірного слугу до чинності яко

рухомий образ, котрий мав бути тінею або прототипом нового сотворіння або сформування нового народу і правительства, що мав статися Божим знарядом для благословення всіх народів землі.

Протягом того довгого періоду, що тривав около тисячу років, Єгова час від часу відбивав часть того рухомого образа, вживаючи до сього вірних слуг, через котрий то образ Він покаже людству дорогу до вічного життя. Се є вельми інтересним і поучаючим зрозуміти ці давно зроблені образки. Люди, що сповняли ці різні части того образа, не розуміли вповні його, але вони знали і вірили, що Єгова був великим Проводарем і Начальником; і це для них вистарчало. (1 Петра 1: 10, 12) Рухи цих образків були записані для тих, що жиють при кіньці світа, котрий прийшов в наших часах, щоб ми, зрозумівши їх, радувалися цим знанням. — 1 Коринтян 10: 11; Римлян 15: 4.

Бог вислав Аврама в дорогу до краю Палестини, де у своїм часі Він викінчив свої образки; і від того часу та часть землі стала святим місцем для всіх тих, що люблять Господа. Події які переходили в Палестині і в сусідніх краях були прообразом розвою Божого плану.

Східна границя краю Палестини є загороджена і охоронена красними горами. Цілий тяг цих гір можна назвати Пізга, задля краєвиду з їх вершків. Отже коли Аврамів караван зблизився зі сходу, він зупинився на чубку цих гір із відтам перший раз він побачив обіцяну землю. Справді його очі мусили бути захоплені цим чудовим видом, що розлягавсь

перед його очима, дето незадовго мав відбуватися найбільший образ на землі, котрий пізніше мав сповнитися цілковито.

Станувши на самім вершку цих розлогих високих гір, Аврам міг бачити Лебану, море Галилейське, рівнину Есдраель, Гору Кармель, глибоку тінь Йорданьскої долини, менше важні річки, що спливали в ревучі води Йордану, Гору Морія, Гору Сион, і всі горбки Юдеї, а ще дальше він бачив глибоке сине Середземне море. Від того часу всі прихожани, котрі переходили цією дорогою, то зі здивування викликували: „Це найкращий і найбільше чудовий вид на цілій землі! "

Коли Аврам приглядався сьому чудовому виду, він пригадав собі обітницю, котру дав йому Бог. Безсумніву, що Аврам був перенятий важностю тої обітниці, але це не було можливим для нього розуміти повну вагу тої обітниці, ані того, що він робив відносно її.. Обітниця, котру Бог дав Авраамові, була: „В тобі благословляться всі народи землі. " В цім образі Аврам представляв Бога Єгову, від котрого походить все добро, і кожна довершена річ, і через кого всі люди, якщо будуть послушні Йому, отримають Його благословенъства.

Зійшовши з висоти Гір, Аврам подорожував дальше і вступив на землю Палестини і перейшов її долиною так званою Морег. „І явивсь тоді Господь Аврамові, і рече йому: Потомкам твоїм наділю цю землю. " (1 Мойсея 12: 7) Ся обітниця означує, що Бог у своїм часі всім послушним людям дасть вічний дім на землі.

Він зробив землю для людського мешкання, і коли прийде властивий час чоловік наслідить її в повнім значінню того слова. — Ісаії 45: 12, 18.

Аврам подорожував на полудень через цілий край і зайшов до Єгипту. Пізніше він вернувся з Єгипту і розп'яв своє шатро на рівнині Мамре. Тоді Господь Бог явився йому і сказав: „І не зватимуть уже тебе на ім'я Аврам, а буде ім'я твоє Авраам, бо я вчинив тебе отцем купи народів. " (1 Мойсея 17: 5) Ця обітниця мусила видаватися Аврамові досить дивна, однак він вірив Богу. Сара тоді була девятьдесять років стара і була вже безплідна і не мала дітей. Та в сій обітниці було сказано, що Авраам мав статися отцем многих народів. Пізніше Бог повідомив Авраама, що йому народиться син від Сарн і ім'я того сина буде Ісаак. — 1 Мойсея 17: 19.

Коли Авраам був сто років старий, тоді сповнилась обітниця Богом дана і народився йому син від його жени Сари; і дав йому ім'я Ісаак. (1 Мойсея 21: 5) Народження сина мусило вельми звеселити серце Авраама і його жени Сарн. Із слів Сари можна пізнати, що це була велика радість для них, бо народився їм син Божої обітниці на котрого вони так довго ожидали і надіялися. „І рече ж Сара: Сміх мені сотворив Господь; хто бо почує, сміятиметься з мене. І рече: Хто б то сповістив Авраамові, що молоком своїм годувати ме дитину Сара? Бо в старості його я родила сина. І росло хлоп'ятко, і відлучено його. І зробив Авраам бенкет великий того дня, як одлучено Ісаака. "—1 Мойсея 21: 6-8.

Великий Образ

Та прийшов час для Єгови зробити образ, котрий мав приображати Його план для спасення і благословення роду людського. Головні актори цієї драми були Авраам і його син Ісаак. В цім образці Авраам представляв Бога, а Ісаак одинокий син Авраама, представляв единородного і возлюбленого Сина Божого, Ісуса, котрого Єгова послав у світ, щоб Він стався Спасителем людей. Авраам не знав що він робив образ котрий мав виповнитися в будуччині. Отже це мусіло бути великою пробою для нього; так і є записано, що це була проба Авраамової віри.

Єгова дав ось таке розпорядження Авраамові: „І рече: Возьми сина твого, єдиного твого, що його возлюбив єси, Ісаака, та йди в Морія землю, та й принеси його там у всепаленнє-жертву на одній горі, що тобі речу. (1 Мойсея 22: 2) Ісаак був найдорослішим скарбом Авраамового серця, тому що він був одиноким сином від його возлюбленої жени Сари; і котрого то сина він любив. Однак його любов до Бога була більша бо він вірив, що Бог постарається о всякі конечности для його сина— Жидів 11: 19.

Будучи послушний Божим приказам, Авраам постарався о річи, котрі були конечні на збудування жертовника, і рівнож постарався о дрова і вогонь; і це все разом зі своїм сином Ісааком і слугами він рушив в дорогу в околицю Геброн до гори Морія, де тепер лежить місто Єрусалим. Там Авраам збудував жертовник, зв'язав свого сина Ісаака і положив йо-

го на жертовнику і підніс ножа, щоби заколоти свого возлюбленого сина Ісаака і принести його в жертву всепалення. В тій то рішаючій хвилі Бог, через свого ангела, заговорив до Авраама і приказав йому не йти дальше з образком: „І рече: Не возложи руки твоєї на хлоп'я, і нічогісінько не чини йому; тепер бо взнав я, що боїшся ти Бога, і не пощадив єси сина твого возлюбленого мене ради. — 1 Монсея 22: 12.

Авраамова віра, котру він доказав в цім случаю, уподобалась Богу; і тому Він знову промовив до нього через свого ангела, глаголючи: „Мною самим клявсь я—це Господнє слово—за те, що вчинив таку річ, не пощадив єси сина свого возлюбленого мене ради. Велико благословлю тебе, і намножу твій нарід як зорі небесні, і як пісок украй моря, і наслідує потомство твоє царини ворогів своїх. І благословляться в потомстві твойому всі народи землі, тим що послухав єси голосу мого. ’’ — 1 Мойсея 22: 16-18.

Чому це був найбільший прообраз зі всіх інших типів на світі? Відповідь є, тому що він представляв обітницю Божу, представлену через жінку Авраамову Сару, з котрої мало вийти „насіння", і котре мало статися знарядом для благословення всіх народів землі. Жертвування Ісаака проображувало, що колись в будучім часі Бог дасть свого возлюбленого Сина яко велику жертву за гріх людський, і що той Син буде Спасителем і Визволителем всього роду людського. — Йоана 3: 16.

Найперша обітниця, яку Бог зробив Авра-

амові була: „В тобі благословляться всі народи землі. " Ці обітниці разом з цим образом приображують, що всі благословеньства походять від Єгови, і що возлюблений Син, Ісус Христос, буде передавати ці благословеньства.
— Римлян 9: 7; Жидів 11: 17-19.

Многі люди були навчені приписувати всі благословеньства Ісусу Христу, коли вдійсности вони походять від Бога Єгови; а Ісус Христос, Його возлюблений Син, є головним Ви-, конателем, через котрого Бог буде зсилати ті благословеньства для людей. Це є ясно показано в повисше згаданій обітниці зробленій Авраамові. Ісаак, будучи одиноким сином Авраама і його олюбленої жени Сари, представляв Христа. Про це св. Письмо виразно учить. — Галат 3: 16; 4: 28.

Нарешті прийшов час для Ісаака пошукати собі жени. Його отець Авраам вибрав жену для свого сина Ісаака, але не в Єгипті, ані не вибрав він йому жени з між людей в краю Канаан; а послав слугу до свого родинного краю, до дому свого брата Нагора, і там він вибрав жену для свого сина Ісаака. (1 Мойсея 11: 29; 24: 1-67) Сей факт, що Ребека була дочкою Авраамого свояка, означує, що вона мала таку саму віру як Авраам. Цим чином Ребека сталась обручницею Ісаака. В цім знову маємо прекрасний образець.

Авраам представляв Бога Єгову, а Ісаак представ тяв возлюбленого Сина Божого Ісуса Христа. Як Авраам вибирав жену для Ісаака, так і Єгова вибирає жену (церкву) для свого Сина Ісуса; і той Жених і невіста становлять но-

ве сотворіння, котре є показане в цім образі. Сей образ також показує, що та вибрана невіста возлюбленого Сина Божого, мусить мати таку саму віру як Авраам, і що лише сі, що мають таку віру, будуть частю нового сотворіння. Апостол Павло також розумів, коли він писав про вибір невісти Христової: „Справді бо не ангелів приймає а насіння Авраамове приймає", (Жидів 2: 16). „Знайте же, що хто від віри, ті сини Авраамові. " (Галат 3: 7) Як чоловік і жена є одно тіло в очах Божих, так і Ісус Христос і Його невіста, становлять насіння Авраама після обітниці. (Галат 3: 16, 27, 29) Це нове сотворіння є тим „насінням" через котре мусять прийти благословсньства для всіх людей на землі.

Ісаак стався наслідником всього добра Авраамового. (1 Монсея 25: 5) Це знову приображує, що Той, кого приображував Ісаак, буде наслідником усіх речей. Апостол Павло говорить про Ісуса Христа, возлюбленого Сина Божого, так: „Котрого настановив наслідником усього, котрим і віки сотворив. " (Жидів 1: 2) Ці вірні, що брали участь у витворенню цих образків, ке могли розуміти значіння їх; але вони надіялись, що Божі обіцяні благословеньстза прийдуть через натуральне насіння Авраама. Бог схотів, щоби правдиве значіння того образа було зрозумілим аж в будуччині. Його замір був зробити прообраз більших речей, чим тоді могли бути зрозумілими. — 1 Кор. 10: 11; Жидів 10: 1.

Та Єгова дальше робив прообраз розвою свого плану. Він відновив обітницю Ісаакові.

(1 Мойсея 26: 4, 5), З бігом часу, Ісааку і Ревеці народилися два сини, близнюки. Ці сини були названі Ісав і Яків. Після натурального порядку, то Ісав мав отримати благословеньство від отця свого; але Бог полюбив більше Якова і тому розпорядив, щоб він отримав благословення. Ці два сини приображують дві класі Християн.

Ісав представляє тих Християн, що лише устами є послушні Господу і котрі видаються бути в лінії Божих благословеньств; але Яків був образом все вірних Господу Християнів, котрі стануться наслідниками Його благословсньств і будуть частю насіння обітниці. Ісав переслідував Якова; так і номінальні Християни вірні своєму образові, переслідували правдивих послідувателів Христа, через цілу Християньску еру або добу. Ці з імена Християни, котрих представляв Ісав, вдійсности є частю світа, що є диявольською організацією; але дійсно послушні і вірні Богу є частю Божої організації.

По цім, як Яків утік з дому задля переслідування Ісава, у ночі ліг спати коло одної гори, де Бог дав йому видиво у сні. У тім видиві Яків бачив драбину поставлену на землі, вершок котрої діставав аж до неба; а на драбині він бачив Божих ангелів, котрі сходили і виходили по ній. В цім образі Господь представив, що в Його властивім часі Він установить сполученя між сотвореннєм на землі а сотвореннєм на небі, і що то все буде доконане через нове сотворіння. В тім самім часі Бог відновив

свою обітницю Якові відносно благословення всіх племен землі. — 1 Мойсея 28: 11-15.

Яків, котрого ім'я Господь опісля змінив на Ізраїля, був отцем дванадцяти синів, і кожний син став головою дванадцяти поколінь Ізраїля, котрі по смерті Якова стали зорганізованим народом на землі. Бог зорганізував сей нарід для певної цілі, і одна з Його цілей була, щоби зробити прообраз свого лляну відносно нового сотворіння. Коли Яків мав умерти, він скликав синів своїх, щоб їм розказати про річи, котрі мали статись у далекій будуччині. Божа невидима сила порушувала Яковими устами і умом, і він висказав велике пророцтво про прихід могучого Володаря і Князя Мира.

Виповідаючи пророцтво, Яків висказав отсі важні слова: „В Юди не похитнеться берло між коліньми, докіль прийде Шілог, і до сього зберуться всі народи. " (Аґл. переклад. 1 Мойсея 49: 10) Це пророцтво показує, що обіцяне насіння, через котре прийдуть благословенъства, буде походити з покоління Юдиного. Жезло є символом власті володіння. Шілог значить тихий, мирний, веселий і успішний. Сьому то Законо - дателеві і Володареві буде дана сила і власть зібрати всі народи землі і благословити їх після Божої обітниці. Через сього могучого Володаря будуть благословенні всі народи землі. Це пророцтво було повтореннєм обітниці, яку Бог зробив Авраамові, і є частю того великого образу, котрий представляє прихід великого Благодателя.

В той час Ізраїльтяни на добре осілись в

Єгипті. Перед тим олюблений син Якова, Йосиф, був проданий до Єгипту де з ласкі Божої стався тим сильним чоловіком, і був другий по царі Фараоні. Ті благословеньства, що Господь зіслав людям в Єгипті через Йосифа, представляли, як Той, котрого представляв Йосиф, буде благословити всі народи землі. По смерті Йосифа, на Єгипетськім престолі засів другий цар, котрий не шанував Бога, і забув про доброту яку Бог указав Єгиптові через Йосифа. Сей новий цар був злобного серця і переслідував Ізраїльтянів, Божий вибраний нарід.

Саме тоді як Ізраїльтяни були переслідувані народився Мойсей, і в сей час злосливий Єгипетський цар видав розказ повбивати всіх дітей чоловічого роду від єврейських жінок. (2 Мойсея 1: 16, 22) Але Бог чудом схоронив Мойсея. Коли дитина дожила три місяці, його мати зробила кошик з рогозини, у котрім вона поставила диття і заховала його на тихій воді ріки Нилі. Без сумніву, що в тім була рука Господня, бо дитина була віднайдена членом царської родини, і Мойсейова власна мати була наймана виховувати цю дитину.

Мойсей ріс неначе член царської родини; але коли він виріс до повних літ він відмовився називати себе сином фараонської дочки. Він волів жити разом з Божим народом, з котрого він походив. (Жидів 11: 24) Це була його віра в Бога, що допровадила його до такого високого становиська і певністю, що Єгова кермував його життям. Гноблення в Єгипетським краю ставало чим раз гірше. І в цім

також є образ з котрого можемо тепер много навчитися, а головно се, що тодішній злобний володар Єгипту представляв сатану, диявола, котрий гнобить всі народи землі.

Многі думали, що всі люди у світі, окрім кількох тих, котрі належать до церкви, є мастю світа; але це не є правда. Світ є представлений через правлючі власті, що панують над людьми. Єгипетське правительство, котрого головою був Фараон, представляло злобну диявольську організацію, котра також гнобить людей. Від того часу Бог зачав робити образ, через котрий Він показав як Він буде визволяти людей з під руки гнобителя сатани, диявола. Єгова вислав Мойсея визволити Ізраїльтян з єгипетської неволі. В цім образі Мойсей приображував або представляв могучого Месію, котрий визволить всі народи з під гноблення сатани і його агентів, і приверне їм благословенний стан.

Коли прийшов час для Божого вибраного народу, Ізраїля, виходити з Єгипту, тоді Бог призначив Мойсея за їх провідника. Шість сот тисяч мужів з їх жінками, дітьми і слугами, вирушили в похід з Єгипту. В цім образі Мойсей приображував Христа Месію, великого Визволителя, котрий випровадить людей у безпечне місце; а люди, що йшли за Мойсейом, представляли всіх тих, що підуть за Христом, цим великим Виконателем планів Бога Єгови. Бог бо назначив його для визволення роду людського.

Тоді злобний Фараон, володар Єгипетський, зі своєю армією, впустився в погоню з тою

цілею, щоби знищити Ізраїля. Він був би доконав своє нікчемне діло, якщо би Бог був не охоронив Ізраїльтян і не показав їм дороги через Мойсея куди йти. (2 Мойсея 12: 37, 38; 14: 1 - 5) Фараон і його армія, переслідуючи Ізраїльтян, представляють диявола і його агентів, котрі старалися знищити всіх тих, що люблять Господа.

Коли Ізраїльтяни прибули до Червоного Моря ря і Єгиптяни дальше гнали всею силою за ними. тоді Господь вислав свого ангела охоронити Ізраїльтян; і між цими двома арміями поставив стовп хмари котрий заслоняв Ізраїльтян від ворога. Тоді Господь приказав Мойсейові що він має робити; і Мойсей, будучи послушний Божим розказам, простер палицю свою над морем і Господь так зробив, що води розділилися на обидві стороні і Ізраїльський нарід, під провідництвом Мойсея, перейшов по сухій землі. Коли ж Фараон в погоні зі своєю армією увігнався між ці стіни морської води, тоді води заляли його, і він і його армія були знищені. (2 Мойсея 14: 13-30) Сей образ представляє, що Бог у своїм часі визволить усіх, що є послушні Йому з під гноблення сатани, і цілковито знищить сатаньску організацію а остаточно знищить самого сатану; і що цю велику роботу Він виконає через Того, котрого представляв Мойсей, а саме Христа, великого Виконателя замірів Єгови.

Коли Мойсей і Ізраїльтяни вже були безпечні на другім боці моря, тоді вони разом заспівали пісню в честь імені Бога Єгови. Між многими річами в тій пісні є написано ось що:

„Господь! твоя правиця вславилась в потузі; Господь! твоя десниця ворога згубила. " (2 Мойсея 15: 6) Це значить, що коли люди будуть вповні визволені з під сатани любителя, тоді вони пізнають, що Бог з любви постарався о їх спасення. Тоді люди будуть співати пісні, так як Ізраїльтяни співали тоді: „Господь є моя сила і пісня, і він спасенням моїм. ”

Ціль, задля котрої Єгова об'явив свою силу через знищення Фараона і Єгиптян і через схоронення Ізраїльського народу від погибелі була та, щоби показати своїм сотворінням, що від Нього одного можуть виходити благословеньства. Ці образи відбувалися і були записані не лише для Ізраїльтян, але головно для людей, що шукають справедливості при кінци світа, у котрім то кінці світа ми тепер живємо. (1 Коринтян 10: 11) Бог хотів щоби Його люди у цім двадцятім столітю отримали потіху і підкріплення через зрозуміння видива сього образа. Сей Богом зроблений образ представляє, що від самого початку Бог замірив розвинути насіння або нове сотворіння, котре буде в повній гармонії з ним, і також, що се насіння буде знарядом для благословення роду людського.

Прообраз Правительства

По знищеню Єгиптян у Червонім Морі, Господь Бог зробив дальше прототипи, уживаючи до сього своїх вибраних людей. Ці прототипи приображують справедливе правительстзо, через котре рід людський має бути привернений назад до гармонії з Єговою. Мойсей приобра-

жував або представляв нове сотворіння, з котрого буде складатися нове справедливе правительство або офіціальна власть; підчас коли Ізраїльський нарід приображував народи землі, що будуть бажати повернути назад до гармонії з Богом. Хто студіює ті прообрази в світлі пророцтв, такий може скріпитися в вірі і кожного, хто виглядає кращого і щасливішого часу для роду людського.

Ізраїльтяни розложили свої шатра у пустині, в околиці коло Гори Синай. Тоді Мойсей лишив їх в шатрах, а самий пішов нагору. Про це читаємо так: „І став там Ізраїль кошем проти гори. І покликав Господь Мойсея, і рече: Так дому Яковому вкупі з Ізраїлем ти возглаголеш. " (2 Мойсея 19: 3) Підчас отримування інструкції від Єгови, Мойсей був невидим для Ізраїля. В тім образі є представлений новий уряд справедливості котрий буде невидимим для світа, і котрий отримає повний авторитет від Бога Єгови. Коли Мойсей повернув назад і промовляв до людей, в той час він представляв видимих представителів нового правительства.

Бог приказав Мойсейові переказати людям слідуючі слова: „Ви бачили, що сотворив я в Єгипті лихим Єгиптянам. Як ніс вас орловими крильми і всіх поприводив до себе. Оце ж коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій в народах, моя ж бо земля вся вселенна, і будете в мене царством священним, народом вибраним. Це словеса, що мусиш возглаголати синам Ізраїлевим. " (2 Мойсея 19: 4-6) Будучи послушний розказові, Мойсей передав повисші слова людям. „І відказали всі

люди одностайно і мовляли: Усе, про що глаголав Господь сповняти мемо. І переказав Мойсей людські слова Господеві. " (2 Мойсея 19: 8) Ось так була зроблена угода між Богом а Ізраїльським нарадом, у котрій Мойсей був посередником між Богом а людьми і легальним представителєм народу і Єгови.

Ізраїль був Божим вибраним народом від смерті Якова. Бог зачав давати закон сьому народові ще від часу пасхи, с. т., від часу коли вони полишили Єгипет; але при Горі Синай Бог установив свою угоду з тим народом, щоби установити правительство, котре мало бути образом правительства що буде складатися з нового сотворіння і через котре у Божім властивім часі сплинуть благословенъства на всіх людей. Іншими словами сказати, Бог предсказав цими образками те, що Він замірив зробити в будуччині. Але ані Мойсей ані Ізраїльський нарід, котрий брав участь у тих образках, не розуміли в повні важності їх, тому що Бог не бажав, щоб вони розуміли їх в тім часі.

Коли в Новім Завіті знаходимо пояснення писання Старого Завіта, то можемо бути певні, що то пояснення є добре. Про членів нового сотворіння є написано так: „Ви — ж рід вибраний, царське священьство, нарід святий, люде прибрані, щоб звішали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло; ви, колись і не народ, а тепер народ Божий; непомилувані, а тепер помилувані.’’ (1 Петра 2: 9, 10) На підставі цих натхнених св. духом слів ми знаємо, що Ізраїльський нарід під провідництвом Мойсея

і під керівництвом Єгови представляв нове сотворіння.

На третій день по цім як Мойсей пішов на гору, Єгова повідомив його, що угода була установлена. Ця часть образа приображує, що з початку третього тисячу-літ дня і по вибранню нового сотворіння, Бог установить Нову Угоду або нове правительство для добра людей. В Новім Завіті є написано, що „один день в Господа яко тисячу років, і тисячу років як один день. ’’ (2 Петра 3: 8) Як бачимо, тут є назначений час установлення нової угоди великим Месію. Господь помістив много інших речей у своїм Слові для попертя сього заключення. Сей третій тисячу-років день вже зачався.

Установлення угоди і правительства коло гори Синай, що приображувало правительство Месії, відбувалося при великім перевороті елементів. „І сталося третього дня, як обутьріло, загриміли громи, заблищали блискавки, і затрубило в роги страшно; і затремтіли всі люди в таборі. І повиводив Мойсей людей до Бога з табору, і постали вони попід горою. І димувала вся Синай гора, тим що спустився на її Господь в поломні. І підіймався дим із її як дим із горна, і тремтіла вся гора вельми. ’’ (2 Мойсея 19: 16-18) Це приображує обставини які будуть істнувати приблизно в часі установлення правительства під зарядженням нового сотворіння. Апостол Павло згадує про сей випадок установлення царства Месії, і наводить ті події, що сталися коло гори Синай. Він також показує що щось подібного має статися в часі установлення Божого справедливого пра-

вительства під правлінням „насіння" або нового сотворіння, котре буде установлене. — Жидів 12: 18-27.

Єгова дав право людям після котрого вони мали жити, рівнож дав їм зрозуміти сей факт, що їх благословеньство залежало вповні на тім, щоби люди знали, приймали і служили Єгові Богу, і що нема Бога окрім Нього. Тоді Він подає право, що всі благословеньства людей землі будуть залежали від їх повного піддання ся правдивому Богу Єгові, і що нема другого способу щоби отримати життя вічне але тільки через спосіб приготований Богом Єговою. Установлення Закону коло гори Синай приображало спосіб, або які регули будуть дані під новим і справедливим правлінням Христа, новим сотворінням. — 2 Мойсея 20: 1-17.

Нема найменшого сумніву, що установлення Ізраїльського правительства, з Мойсейом на чолі, приображувало більше правительство, котрого головою буде Христос. Це було ясно представлено пророчими словами, котрі Бог велів записати Мойсейові: „Пророка зміж вас, із браття твого, такого як я, Господь, Бог твій, поставить тобі; Його маєте слухати;... Поставлю їм зміж браття їх пророка такого як ти; і вложу слова мої в уста йому, і говорити ме до них все, що прикажу йому. — 5 Мойсея 18: 15, 18.

Установлення правительственної організації в Ізраїлі, як законів, статутів і інших прав, що вони мали їсти, пити і в що одягатися і як заховувати Суботу і т. п., були тінею бу-

дучих благ, бо писання ясно говорить: „Се тінь того, що настане, тіло ж—Христос. "—Колосян 2: 17.

Бог обіцяв, що з покоління Юдиного вийде могучий Володар. (1 Мойсея 49: 10) Давид, син Єссиї з Бетлеєму, походив з покоління Юдиного, і Господь так розпорядив, що він був помазаний на царя Ізраїльського. (1 Самуїла 16: 12, 13) Давид стався могучим царем. (2 Самуїла 5: 10) Бог посадив Давида на престолі Ізраїльським, і заповів своєму пророкові так сказати Давидові: „І буде непорушений дім твій й царство твоє пере домною во віки, й престол твій стояти ме віками. " (2 Самуїла 7: 16) Жиди думали, що в Давидові сповниться Божа обітниця, тобто, що через нього і його царювання будуть благословенні всі народи землі.

Очевидно, що Давид не був тим обіцяним насінням, з котрого мало складатися вічне триваюче правительство справедливості, бо Давид умер і його царство не тривало вічно. Ім'я Давид означує олюблений і представляє олюбленого Сина Божого Христа, котрого Бог вислав у світ. Давид переходив дуже бурливі досвідчення від часу коли він був помазаний на царя аж до його смерті. В цім образі приображував помазаників Божих, тобто нове сотворіння підчас його розвою.

Давид написав і співав много пророчих пісень про Месію, котрого він приображував. На примір Давид писав так: „Сказав Господь моєму Господеві: Сяд праворуч коло мене, доки положу ворогів твоїх підніжком

тобі в ноги! Жезло сили твоєї пришле Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх! (Псальма 110: 1, 2) Ці слова Давидові відносилися до початку царювання Месії, Голови нового сотворіння. Для тої причини члени помазанника читають псальми з розумінням, і знаходять у них велику потіху і радість.

Много століть уплило від часу, коли Бог дав обітницю Авраамові про прихід Ісуса. Ісус народився з жінки; походив з покоління Юдиного і був сином або потомком Давидовим. Він був довершеним чоловіком, т. є. в Йому не було гріха. У тридцятім році віку Він був помазаний на царя. Пізніше Він був представлений Ізраїльському народові за царя, але Ізраїльський нарід відкинув Його, і зараз по цім він потерпів ганебну смерть.

Декотрі чесні і вірні потомки Авраама сподівалися, що Ісус буде царем Ізраїльським і дасть їм ті давні обіцяні благословеньства. „Миж уповали, що це Він, що має збавити Ізраїля. " (Луки 24: 21) Ісус вже при посвяченню був помазаний на царя, але то не був час на установлення правительства; і сього вірні ученики не могли розуміти, бо аж доперва коли зійшов св. дух вони це зрозуміли. Через многі століття Єгова робив ті типи, котрі приображували прихід далеко більших і головніших подій. Але тепер прийшов час і ті образи або типи зачинають сповнятися.

Та питання заходить, если би справедливе правительство було установлене в Його часі і люди прийняли то правительство і спов-

няли закони його, то чи вони би були отримали ці обіцяні благословеньства? Відповідь є: Ні, тому що всі люди на світі є недосконалі і тому є грішниками. Вони наслідили сей упавший стан від Адамового гріху. І всі вони находяться під прокляттям, хотяй, як се вже повисше було згадано, не всі є засуджені. Один лише Адам був на суді і зістав засуджений; але ніхто з його покоління не був на суді і ніхто не був засуджений. Жиди увійшли в угоду з Єговою, але і вони не могли дотримати її. Тому то увесь рід людський в очах Божих не є оправданий, бо вони не є довершенні, і Бог не може оправдати недосконалі речі. Слово засуд або засудження значить дати вирок кари. Бог мусів осудити всіх людей, тому що всі походять від Адама і всі є недосконалі. Отже упавшість людства не є наслідком якогось безпосереднього діла зі сторони одиниць.

Навіть такі вірні мужі як Авраам і пророки не могли отримати обітниці благословеньства. Вони прикладали свої найлучші старання, щоби бути послушним Господу, але і вони „по вірі померли не прийнявши обітниці. " (Жидів 11: 13, 39) Апостол Павло пояснює чому вони не отримали цих благословеньств. „Тим що Бог лучче щось про нас провидів, щоб не без нас осягли звершення. (Жидів 11: 40) Про се, що ввесь рід людський є неоправданий перед Богом задля гріху, святе писання ясно говорить. „Ось бо я в беззаконню родився, і в грісі почала мене мати моя. " (Псальма 51: 5). „Тим же то, як через одного чолові-

ка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть, так смерть у всіх людей увійшла (через того), в кому всі згрішили. " Римлян 5: 12.

Рід людський, будучи від уродження в грісі, тому не міг бути оправданим перед Богом Єговою. Отже перше мусілося усунути упавшість, занім люди могли отримати обіцяні благословеньства. Ані нове сотворіння, ані справедливе правительство, не могло усунути упавшости і дати вічне щастя людям, перед тим, нім велика жертва за гріхи була зложена. Ця жертва мусила бути як раз рівна з довершеним чоловіком, що согрішив в Еден -раю. Божий закон вимагав життя за життя. (5 Мойсея 19: 21) Божий закон є справедливий під кожним зглядом і мусить бути виконаний, і сього ніхто оминути не може. Бог засудив Адама на смерть за се, що він добровільно поломав Його закон, і той присуд мусів бути точно виконаний.

Позаяк упадок роду людського був спричинений через упадок чоловіка, отже виходить, що перше треба осунути цю упавшість занім обіцяні благословеньства можуть прийти. В гармонії з цим законом, Єгова позволив другому чоловікові рівному Адамові добровільно умерти за Адама, і через Його смерть осунути упавшість з Адамових потомків. Божий закон ясно говорить, що так можна зробити; про це знов читаємо так: „Життя мусить бути дане за життя. " Але у цілім світі не було ані одного довершеного чоловіка, щоб міг сповнити ці вимоги закона. Про це знов читаємо: „Ніколи не здолає чоловік

спасти брата свого, і не зможе дати викупу за нього" (Псальма 49: 7), тому що всі походять від Адама.

Та чи обітниця Божа мусила впасти, тому що не було чоловіка, котрийби міг сповнити ці лігальні вимоги? Співністю, що ні, тому що Бог своєю мудростю предвидів це і злюбови постарався запобігти сьому випадку. В Його Слові є записано: „Та я вибавлю їх із потали пекла, відкуплю їх від смерті. Де жало твоє смерте? а ти пекло, де твоя побіда? жалю за сього у мене не буде. ” (Осії 13: 14) Ся Божа обітниця викупити чоловіка від смерті або від сили гробу мусила колись сповнитися, тому що Бог ніколи не змінює свого слова. (Ісаії 55: 11) Із сього пильний дослідник зараз може ясно зрозуміти, що викуп є вершком Божого плану для благословення роду людськораз. Можемо сподіватися, що Бог зробив образ, щоби пояснити цю важну точку його плану. Ця чудова провізія для великого викупу і жертви за гріх чоловіка є показана в образі, і є записана в слові Божім. Щоби зробити сі образи або прототипи, Бог уживав до сього свій вибраний нарід, що би через ці образи всі вірні і щиро шукаючі правди у своїм часі могли зрозуміти великий Божий план. Маючи властиве вирозуміння Божого плану, Християнин може бачити, що Бог дійсно є любов, і що Він постарався о достаточну провізію для благословення усіх племен землі.

Через довгий час духовенство приписувало собі, що вони одинокі мають здібність пояснювати святе Писання. Вони кажуть, що кож-

дий чоловік своїми власними силами може спастися, бо після їх науки, то Ісус був лишень великим взірцем для людей а Його пролита кров не мала жадної вартості. Ця кляса за для своєї фальшивої філософії знищила віру многих людей в Слово Боже, і диявол уживає їх до засліплення людей, щоб вони не побачили найважнійших точок Божого плану щодо спасення роду людського.

Ці образи, котрі ми студіювали в сій голові, показують, що Бог Єгова приобразив „насіння" що є нове сотворіння, і також показав установлення правительства для людства. Але занім це все може увійти в життя і функціонувати, то перше мусів бути зложений викуп і жертва за гріх, що є так ясно приображена через різні типи, і тому нема місця на найменший сумнів о його дійсності. Хто бачить се, той вельми радується цим об'явленням несамолюбства Єгови, що Він постарався о спосіб для людського спасення. Не лише се, але Він позволяв всім щиро шукаючим правди подивитися назад і зрозуміти Його чудові рухи в розвою великого божественного лляну. У наступаючій голові студент з великим заінтересованням буде екзаменувати образи, котр. проображували великий викуп і жертву за. гріх.

ГОЛОВА 7

Совершенна Жертва

ЄГОВА є джерелом усякого життя. (Псальма 36: 9; 5 Мойсея 30: 20; Йова 33: 4) Це значить, що Він дав усім життя і що Він один має право відобрати життя. І якщо хто з Його сотворінь має силу передавати життя другому, то цю власть йому дав Єгова; бо Він один може уповажнити сотворіннє передавати життя другому. Життя значить існувати і також мати право до існування. На примір, рід людський існує певний протяг часу, але не має права до життя і для того не може тішитися життям вловнім значінню сього слова.

Адам, коли був сотворений, мав життя. Се значить, що він не лише існував але і мав право існувати, котре то право він отримав від Єгови. Тому ніхто окрім Єгови не мав сили відобрати то право від нього. Якщо би він був остався послушним Єгові, тоді він міг затримати то право і жити. Бог перестеріг його на перед, що хто зломить його закон, той стратить право до життя. Адам переступив Божий закон, тому то право до життя було відобране від нього; і протягом певного часу він цілковито перестав існувати. Писано: що лише праведні будуть вічно жити. Адам стратив свою праведність в тім часі, коли він був засуджений. Опісля приходили його потомки

на світ, але Адам не міг передати їм права до життя, тому всі його потомки родилися без права до життя або до існування.

Кожного чоловіка бажання є тішитися життям вповнім значінню того слова. Чоловік, будучи обтяжений недугами з причини гріха і немаючи здібності дістати життя своїми власними силами, тому перед ним стоїть дуже важне питання, а саме: Як можна отримати життя в повнім значінню того слова? На се питання відповів возлюблений Син Божий, і ся відповідь була записана пророком Давидом, котрий приображував Ісуса: „Ти вкажеш мені дорогу життя. " (Псальма 16: 11) Пізніше Ісус задля добра людства сказав: „Це ж життя вічне в тому, щоб знали тебе, єдиного справедливого Бога, та кого послав єси Ісуса Христа. " — Йоана 17: 3.

Чоловік не може отримати вічного життя не маючи жадного знання о Божім плані спасення. В Слові Божім є написано так: „Життя вічне дарування Боже в Христі Господі нашім. ” (Римлян 6: 23, 5: 18) Це є неможливо отримати дарунок від когось не знаючи о авторі того дарунку. Рівнож це є неможливо отримати вічне життя без знання о Бозі і о Його дорозі до життя. Чому ж тоді тратити час над людськими теоріями і над цим, що духовенство видумало у своїй зарозумілості? Ці теорії є гірші чим ніщо. Дійсно мудрий чоловік шукає пізнати Божі дороги, а пізнавши їх радісно виконує закони тих доріг. Для тої причини Бог постарався о спосіб спасення для людей і також зробив провізію, щоби їх привести до знан-

ня тої правди, і щоб через це чоловік міг приняти або відкинути дорогу, що веде до життя. Коли ж чоловік довідається, що Бог постарався о спосіб дати йому життя і що він може отримати його через послушенство, тоді коли він зачинає бути послушний тому розпорядженню, від тої хвилі він вступає на дорогу, що веде до життя.

Всі люди є упавші, недосконалі, і тому мають трудність прийти до зрозуміння правди. (Жидів 5: 11, 12.) Окрім сього сатана, диявол, перешкоджає людям зрозуміти правду. Перша і найголовніша річ, щоби прийти до зрозуміння правди, треба мати щире і чесне бажання пізнати Бога і Його дорогу для чоловіка. Отже Бог, щоби помочи чоловікові прийти до зрозуміння правди, зробив прообрази котрі кидають свою тінь на будучі події. Ці прообрази не є частю Божого плану; вони є виміpені для лекції чоловіка, щоби показати йому розвій свого плану. Ці прообрази є корисні перше тому, що вони навчають о правді; а друге тому, що вони установляють віру в Бога.

Писано: „Без віри не можна угодити (Богу). " Це значить, що в ніякий інший спосіб не можна пізнати дороги до життя. (Жидів 11: 6) „Тим то віра приходить через слухання, слухання через слово Боже. " (Римлян 10: 17) Іншими словами сказати, чоловік мусить мати знання і то знання мусить походити з правдивого джерела; а тим правдивим джерелом є Слово Боже і іншого нема. Чоловік мусить вповати на правдиве знання, щоб йому мати віру.

Отже Бог з любови постарався о ці річи, через котрі чоловік може пізнати правду і рости в вірі.

Викуп за чоловіка мусів бути даний, тому що Бог обіцяв, що Він постарається і викупить його від смерті. (Осиї 13: 14) Викуп значить рівна і відповідна ціна; або іншими словами сказати викуп є те, що має вартість і силу купна на ринку. Божий закон є Його висказана воля. Довершений чоловік переступив закон і за це був засуджений на смерть. Отже, щоби викупити чоловіка, Божий закон вимагав життя за життя. (5 Мойсея 19: 21) Це значить, що совершенне людське життя мусило пожертвуватися, щоб заступити місце Адамового життя, котре Бог відобрав за його поповнений злочин.

Жертвувати значить убити жертву і представити життя тої жертви тому, хто є уповажнений приймати його. Позаяк довершений чоловік стратив життя, отже щоби дати викуп за чоловіка, треба було положити на жертву довершене людське життя. А що Адам стратив життя задля поповненого гріху, отже і жертва довершеного чоловіка обнимає в собі викуп того довершеного життя і також офіру за гріх. Лише один Єгова має власть приймати офіру за гріх, отже та офіра мусила бути представлена Єгові через того, хто мав вступ до Єгови.

Всяке життя є в крові, і тому Бог заказав їсти кров сотворіння. (1 Мойсея 9: 4; 5 Мойсея 12: 23) „Бо душа кожного тіла: кров його, се душа його; і сказав я Ізраїлевим синам: Крові

з усякого тіла щоб ви не їли, бо душа кожного тіла це кров його; кожен, хто з'їсть її, викорениться. " (3 Мойсея 17: 14) Пролита кров з сотворіння значить, що жертва була заколена, і життя було вилляте. З сього слідує, що, щоби набути викуп і жертву за гріх, то треба було пролити кров довершеного чоловіка.

Та нині побожні ошуканці, що їх називають провідниками або священниками, не мають віри в Бога ані щирого бажання шанувати Його ім'я. Вони підносять свої руки нібито зі страху коли згадати про жертвування звірят Жидами відносно їх церемонії в день примирення. Якщо би сі, напогляд побожні священники, вірували в Біблію, котру вони кажуть що научають, тоді вони би знали, що Жиди, жертвуючи звірята, робили це тому що Бог приказав так чинити. (3 Мойсея 17: 11) Щоби це могло бути зроблене щоби бути послушними Божому закону, тому вони мусять знати що є добре. „ Дороги Божі праві. " (Псальма 18: 30; 2 Самуїла 22: 31) Всі діла Його звершені. (Йова 37; 16; 5 Мойсея 32: 4) „Бо праве слово Господнє. " (Псальма 33: 4) „Закон Господній звершений. " (Псальма 19: 7) Помимо цих всіх доказів зі Слова Божого, ці мужі стають перед народом і заперечують жертви з звірят, котрі Бог приказав приносити. Спевностю, ніхто не може сказати, що такі священники є представителями Єгови.

Закон значить правило до поступовання. Той закон або правило поступовання, що Єгова дав людям, мусів бути довершеним і добрим без різниці як люди про нього думають.

Треба згадати, що лише Божий спосіб є добрий і довершений а іншого нема. Коли Бог зробив який образ закону або правила, що веде до життя, то в цім Він мав певну ціль, тому такі закони або правила є добрі і довершенні. Його закони або правила приказували Жидам, що вони мали робити, і чинячи се, вони формували живі або рухомі образи. А тепер застановімся: (1) над тими образами, (2) над тим що ті образи приображували, (3) і над тим як їх дійсність сповниться. Хто зрозуміє ці річи в згаданім порядку, того віра в Бога збільшиться, і такий полюбить більше Бога і буде мати більше бажання ходити Його дорогами, котрими Господь Бог приказав ходити.

Пасха

Коли Ізраїльтяни мали вийти з Єгипту, Єгова з їх виходу приготовив чудовий образ. А що це був важний образ, то можна бачити із сього, що Бог приказав Ізраїльтянам рахувати їх місяці від того дня у котрім той образ був зроблений. Той образ зачав формуватися десятого дня першого місяця, а був викіньченнй чотирнадцятого дня, с. т. чотири дні пізніше. Сей місяць називається нісан і приблизно рівняється до нашого місяця квітня. Ізраїльтянам було приказано повторяти сей образ кожного року в ту саму пору з рода в рід. — 2 Мойсея 12: 1-14.

Промовляючи до Ізраїльтян через Мойсея, Бог приказав десятого дня першого місяця кожному Ізраїльському домі вибрати агнця на

жертву. Будучи послушний Божому приказові, Мойсей зібрав провідників Ізраїльських і точно поучив їх, що вони мали зробити. Його поучення можна переказати так:

„Ягня нехай буде без пороку, самчик одноліток; брати мете його з овечат або кіз. І держати мете його до чотирнадцятого дня того місяця, і заколе його вся громада Ізраїльська над вечір. І візьмуть крові та й побризкають нею оба одвірки й пороги в домах, де їсти муть його. І їсти муть м'ясиво тієї ночі; спечене на огні їсти муть його з опрісноками, з гіркими зелами їсти муть його. І їсти мете його таким робом: боки ваші попід перезувані, обувя ваше на ногах ваших, і палиці ваші в руках у вас; і їсти мете його похапки. Пасха це Господня! Пройду бо по землі Єгипетській, тієї ночі, та й повбиваю всякого первенця в землі Єгипетській і людину й скотину, і над усяким богом Єгипетським сотворю суд я Господь. " — 2 Мойсея 12: 5-8, 11-12.

„І буде вам знаменням по хатах, де будете. Бачивши кров, мину вас, і не буде в вас погибелі, як карати му Єгипет. І буде вам день сей про спомин, і святкувати мете свято Господові; як установу вічну, святкувати мете в родах ваших. І як поспитають у вас тоді діти ваші: Що це за служення в вас? Ви казати мете: Жертва пасхова це Господові, що проходив понад хатами в синів Ізраїлевих в Єгипті, як повбивав Єгиптян, доми ж ваші ізбавив. І похилились люде й поприпадали до землі. "—2 Мойсея 12: 13, 14, 26, 27.

Образ

Нема жадного доказу, що Жиди розуміли тоді значіння того, що вони мали виконувати. Вони дістали приказ від Єгови через Мойсея і це вистарчало для них. Маючи віру вони йшли вперед. В першім місяці десятого дня кождий Ізраїльський дім вибирав собі агнця, що немав жадної скази. У вечір чотирнадцятого дня того самого місяця той агнець був заколений. Кров'ю сього агнця були помазані одвірки і поріг у кожнім домі, і тоді пекли його цілого не ламаючи в ній костей.

Всі члени родини збиралися до хати і разом їли того агнця з опріснoками і з гіркими зелами, і очікували на ангела, котрий був післаний Єговою перейти по краю Єгипетським і повбивав всіх первенців Єгипетських від короля до невільника. Всі послушні Богу Жиди мали кров агнця на одвірках дверей, як про се повисше згадано. На котрім же домі була кров на одвірках, то це був знак послушенства Богу, і ангел оминув такий дім і не вбивав у нім первінців. — 2 Мойсея 12: 28-30.

Чи можна тоді сказати, що Ізраїльтяни і їх первинці були охоронені задля крові агнця? Ні; кров того звірятка не мала сили спасти їх. Бог спас їх задля їх віри в Його і тому що вони вірили в то, що та кров представляла. Їх послушенство до Божого приказу було доказом їх віри. Але кров агнця, котрою були покроплені одвірки і пороги дверей представляла більші річи чим хто з людей міг тоді зрозуміти.

Прообраз Чого?

Сей образ був тінею найголовнішої точкі у Божім плані, що є жертва викупу. Много інших речей було представлено в цім образі, але викуп був найважнійшою річею. В тім образі було представлено, що колись в будучні муситься вибрати жертву на офіру, і що та жертва мусить пролити кров, і що та пролита кров буде найважнійшою ціною для всіх тих, що приймуть її. Це значить, що лише той, що буде вірувати що то життя було пожертвоване за нього, такий знайде дорогу до вічного життя.

Приказ був даний Жидам вибрати самця агнця без скази. Це приображувало, що дійсна жертва мала бути довершена і без гріха. Той агнець мусів бути вибраний чотири дні перед заколенням. Це знову приображувало, що дійсна жертва, котру представляв агнець, мала бути вибрана чотири буквальні дні і також чотири символічні дні по тисячу років кожний перед тим нім життя тої жертви могло бути вилляте в офіру.

Пролята кров агнця приображувала кров жертви, котру представляв агнець, і також те, що правдива жертва мусить пролити кров; а що життя є в крові, отже з сього слідує, що життя тої жертви мусило умерти задля добра других. Всі члени родини їли мясо печеного агнця. Їсти значить споживати поживу в цілі підтримання життя. Отже їдження агнця представляло, що всі люди мусять прийняти то, що той агнець представляв і їсти його в тій цілі, щоби отримати життя.

Пасха була почином закону для Ізраїля. (Галат 3: 17) Сей закон був даний для того, щоби прообразити те, що станеться в будуччині. (Жидів 10: 1) Закон вимагав від Жидів поновляти цю церемонію кожного року в тім самім часі, що значить, що вони мусили це чинити аж прийде дійсність, котру проображував сей закон.

Дійсність

Возлюблений Син Єгови Ісус був тою дійсностю, котру представляв пасхальний агнець Ізраїля. Кров агнця в образі приображувала кров возлюбленого Сина Божого, котру Він проляв в жертві, і котра є найважнійшою річю для всіх людей. Духовенство взагалі ігнорує або уневажнює кров Ісуса яко велику жертву викупу за чоловіка. Цим чином вони роблять насильство Слову Божому і помагають сатані відвернути людей від одинокого святого ім'я і крові, що веде до життя вічного.

Закон Єгови вимагав від Ізраїльтян деякого приготовлення до пасхи. Голова кожного дому представляв самого Єгову. Чотири дні перед жертвуванням він мусів вибрати агнця самця, котрий мусів бути без скази. Чотири дні перед своєю смертю Ісус представив себе народові Ізраїльському. Чотири тисячі років або чотири символічних днів Єгова вибрав його бути Спасителем людей. Отже чотири дні як буквальні так і символічні були сповнені в Ісусі Христі.

Пасхальний агнець також мусів бути самець і без скази. Так само Той, котрого представляв агнець, мусів бути довершеним чоловіком.

Чому ж тоді ця жертва мусила бути з довершеного чоловіка? Відповідь є, тому що довершений чоловік Адам переступив Божий закон, і задля тої причини його життя було відобране. Божий закон вимагав життя за життя; отже той хто мав дати себе за Адама мусив бути довершеним чоловіком. Для тої причини звірята. що представляли Відкупителя, мусили також бути без скази. Отже відкупитель Адама і його потомків мусив бути ні більшим ані меншим лише довершеним чоловіком.

На цілий землі не було ані одного довершеного чоловіка. Усі люди були упавші, несовершенні задля гріху який вони наслідили від Адама. (Псальма 14: 3) У цілім світі не було ані одного відповідного чоловіка, щоб міг дати викуп за свого ближнього. (Псальма 49: 7) Ці писання показують нам в якім скрайнім положенню знаходився чоловік. Бог сотворив землю для чоловіка, щоб він жив на ній. (Ісаії 45: 12, 18) Людське бажання всегда було: отримати вічне життя у благословеннім стані. Бог обіцяв благословити всі племена землі і дати їм життя вічне. Він також обіцяв відкупити чоловіка від смерті. Що ж тоді треба було зробити?

Отже Єгова вислав свого возлюбленого Сина Льогоса на землю. Чи треба було Льогосові умерти, щоби статися чоловіком? Ні. Його життя і право до життя було перенесене з духового до земського стану. Організм бо рішає до котрої природи належить сотворіння. Він був зачатий силою Божого духа яко диття в утробі Марії, і вповнім часі народився Ісус.

Єгова через безпосереднє ділання своєї сили дав життя Ісусу і право до життя, і Ісус народився довершеним дитятком. Отже сей факт, що Ісус народився з недосконалою жінки не доказує, що він був також недосконалим. Життя і право до життя походить лише від Бога Єгови. З відси бачимо, що коли то дитятко Ісус отримало життя впрост від Єгови, то це значить, що Він мусів бути довершеним під кожним зглядом. Єгова не може зробити недосконалої речі, тому що всі Його діла є довершенні. — 5 Мойсея 32: 4.

Писання говорить про Льоґоса, возлюбленого Сина Божого, як початок Божого творива. Про це читаємо так: „1 Слово тілом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди. " (Йоана 1: 14) „Як же прийшла повни часу, послав Бог Сина свого, що родився від жени і був під законом. " (Галат 4: 4) З відси бачимо, що то, що Він народився з недосконалої жінки, не значить, що він був недосконалим, бо Його життя походило від Єгови. Він народився чоловіком, щоб міг статися Спасителем роду людського. (Луки 2: 11) Отже, як бачимо то Єгова приготовив такого чоловіка, котрий посідав всі кваліфікації сповнити то, що образ представляв, а саме Він приготовив чоловіка, що міг вповні відкупити рід людський. — Жидів 10: 5.

Слідуючі місця св. Письма є безперечними доказами, що пасхальний агнець представляв Сина Божого; і що Ісус, возлюблений Син Божий, був дійсностю. Йоан Хреститель яко предте-

ча Ісуса, сповістив о Його приході всім тим, що мали ухо до слухання. „Назавтра бачить Йоан, що Ісус іде до нього, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа. Це Той, про кого я сказав: За мною гряде муж, що попереду мене був, бо перше мене був. І бачив я, і сьвідкував, що це Син Божий. Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його; і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий. " — Йоана 1: 29, 30, 34-36.

Святе Писання дальше показує, що Ісус був без скази і назначений Єговою статися Спасителем людей; отже представлений через пасхального агнця. „Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викупились од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кров'ю Христа як непорочного і чистого агнця, призначеного перш настання світа, об'явленого в останні часи задля вас. " — 1 Петра 1: 18-20.

Агнець в образі був безвинний і без скази. Так і дійсний Агнець Ісус був „безвинний, непорочний і відлучений від грішників. " (Жидів 7: 26) Ці писання рішучо показують, що пасхальний агнець був прообразом Ісуса Христа, Сина Божого. Ісус зачав свою місію в тридцятім році життя. Будучи довершеним, тому що Він отримав життя впрост від Єгови, Він був відповідний дати викуп за чоловіка. Самий Він сказав, що Він прийшов у світ для тої цілії: „Як Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити, й дати душу свою яко викуп за многих. "—Маттея 20: 28.

Позаяк Божий закон вимагав від Жидів святкувати пасху через заколення агнця чотирна-

цятого дня нісана, і тому що Ісус уродився під законом і був правдивим Агнцем, отже виходить, що Ісус мусів умерти чотирнадцятого дня нісана. Початок Жидівського дня зачинається о шостій годині в вечір. В тім то назначенім часі Ісус зі своїми учениками засів їсти пасху, як це приписував закон. Ісус сказав до своїх учеників: „Бажаннєм забажав я цю пасху їсти з вами, перш ніж прийму муки. " (Луки 22: 15) Це був останній раз обходження пасхального образу.

Пізніше, в тім самім дні, Ісус був рознятий. Він один цілковито сповнив образ пасхального агнця. То, що пасхальний агнець представляв, все дійсно сповнилося в смерті возлюбленого Сина Божого. Єгова робить все точно на час. Він не відобрав життя свому возлюбленому Синові, але Він позволив другим відобрати. Він старався, щоби все сповнилося точно і на час все то, що було в прообразі пасхального агнця.

Як образовий агнець був заколений без протесту, так Бог через свого пророка сказав, що Його Син неначе Агнець піде на хрест без протесту. „Його брано на допит, та він терпів добровільно й не отворив уст своїх; неначе вівцю на заріз, його ведено, й як ягня перед постригачем німує, так і він не одчиняв уст своїх.'' — Ісаії 53: 7.

Один із титулів даний возлюбленому Синові Божому є „Агнець. " Сей титул є дальшим доказом, що Ісус був представлений через пасхального агнця. Про Нього є написано, що він був „Агнець заколений від основання світа. " (Одкриття 13: 8) Він рівнож є названий Могу-

чим з покоління Юдиного, про котрого Бог пророкував через Якова. (1 Мойсея 49: 10) Він також був представлений через Давида. Він є Екзекутором планів Єгови і має почесний титул „Вірний" у виконуванню планів Його Отця.

Про Нього між іншими читаємо так: „І один із старців каже мені: Не плач; ось побідив лев, що з роду Юдиного, корень Давидів, щоб розгорнути книгу, і розломати сім початій її. І поглянув я, і ось, по середині між престолом і чотирма животними, і по середині старців, стоїть Ягнятко, наче заколене, і мало сім рогів, і сім очей, а це сім духів Божих, що послані по цілій землі. Глаголючи голосом великім: Достоєн Агнець, заколений, приняти силу й багацтво, й примудрість, і кріпость, і честь і славу. " (Одкриття 5: 5, 6, 12) Апостол Павло натхнений свідок Єгови, пишучи про Ісуса Христа і Його жертву також каже, що Ісус був представлений через пасхального агнця, Він сказав: „Пасха наша, Христос, заколений за нас. " — 1 Кор. 5: 7.

Ціна Викупу

Треба мати неувазі, що Адам стратив життя; що то життя чоловік знову бажає знайти; і що одиноку дорогу до життя Бог показав в жертві пасхального агнця, котрий то агнець представляв Його возлюбленого Сина. Це пояснює нам чому Льоґос стався чоловіком, і був названий Ісусом. Він „тількиж умалив себе, принявши вид слуги, бувши в подобі чоловічому, і здававшись видом, яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерті, смерті ж хрестної. " (Филипян 2: 7, 8) Ніхто в світі не міг

помочи немочі людській лише через жертву довершеного людського життя. Рід людський є уподоблений до загубленої вівці, тому що родиться в грісі, і жиє в беззаконню. (Псальма 51: 5) Бог віддав свого Сина представленого через агнця, щоб він підніс рід людський з упавшости і гріху. — Ісаії 53: 6.

Коли Ісус був на землі Він говорив про рід людський як вівці а про себе як Пастиря. Він ясно заявив, що Бог назначив дорогу до життя через Його жертву. „Тоді знов рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям. Я —двері: мною коли хто ввійде, спасеться, і входити ме, й виходити ме, і знайде пашу. Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити. Я прийшов, щоб життя мали, й надто мали. Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці. " — Йоана 10: 7, 9-11.

Син Божий був висланий на землю, щоби дати ціну викупу за людей. Він не був примушений йти на землю вмирати, але Він добровільно прийшов чинити волю свого Отця, і для того Отець полюбив Його. „Якож знає мене Отець, так я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці. За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого. " — Йоана 10: 15, 17, 18.

Ізраїльтяни мали спечи цілого агнця. Це значить вони не мали ломати його костей а їсти його з опрісноками. Се, що було представлено в тім образі, Бог через свого пророка ясно

предсказав. (Псальма 34: 20) Коли Ісус був розп'ятий, то ані одна кість не була переломлена, так як це було показано в образі. „До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його мертвого, не перебивали Йому ніг; Сталося бо се, щоб писання сповнилося: Кість Його не була переломана. " — Йоана 19: 33, 36.

Хліб, який Жиди їли з спеченим агнцем, мусів бути без квасу. Квас є нечистий і тому є символом гріху. Хліб без квасу представляв чистоту Ісуса, і також був образом чоловічества Його, котре він віддав за життя світа. Свідкуючи про себе самого, Ісус сказав: „Батьки ваші їли манну в пустині, та й померли. Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його не вмер. Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, це тіло моє, що я дам за життя світу. Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, має життя вічне, і я воскрешу його останнього дня. Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток. "— Йоана 6: 49-51, 54, 55.

Життя є в крові. Виллята кров агнця представляла пожертвування Ісусового життя і чоловічества на смерть. Пророцтво говорить про Нього так: „Оддав душу свою (життя) на смерть. " (Ісаії 53: 12) Ці свідоцтва показують, що найголовніша точка в Божім лляні для благословення людей є жертва возлюбленого Сина Божого; що Він зробив наперед образ цієї жертви через пасхального агнця; що, після закону, сей образ мусів повторятися кожного року аж до приходу Ісуса; що Він післав свого возлюбленого Сина у світ умерти і дати ціну

викупу за рід людський; що пролита кров агнця представляла пролиту кров Ісуса Христа, котру Він пролив за нас; і що о це все постарався Бог задля Його великої любові до роду людського.

Про це написано так: „Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинокровного дав, щоб кожен, віруючий в Нього не погиб а мав життя вічне. Бо не послав Бог Сина свого на світ, щоб осудив світ, а щоб спас ся Ним світ. " (Йоана 3: 16, 17) Маючи такі численні докази св. Письма, як же тоді може здорово думаючий чоловік казати, що кров Ісуса Христа не мас жадної вартості для людського життя у світі? Чи може той, хто щиро уважає себе за провідника Слова Божого, Біблії, заперечити вартість крові Ісусової і сказати, що вона не є конечна для життя роду людського?

Відкупити значить щось увільнити; це також значить вартісна ціна котрою можна набути або купити бажані річи. Дорогоцінна кров Ісуса, пролита на хресті, є тою викупною ціною роду людського. Його довершене життя, так сказати, рівно важило довершеному життю Адама, яке він мав в Еден-раю, і тому під кожним зглядом відповідало вимогам божественного закона. Своїм життям Він достарчив вартісну ціну докуплення життя роду людського. Про це читаємо як слідує: „Ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога в тілі вашому і в дусі вашому; ви бо Божі. Знаючи, що не тлінним сріблом або золотом викупились од марного життя вашого, від отців переданого, но дорогоцінною кров'ю Христа, як

непорочного і чистого агнця. "—1 Коринтян 6: 20; 1 Петра 1: 18, 19.

Між іншими про Ісуса знову читаємо так: „І співають пісню нову, глаголючи: Достоєн єси прийняти книгу, і отворити печать її, бо Ти був заколений, і відкупив єси нас Богу кров'ю своєю, з усякого роду, і язика, і народу і поган. " (Одкриття 5: 9) „А бачимо Ісуса, малим чим умаленого від ангелів, за муку смерті увінчаного славою й честю, щоб благодаттю Божою за всіх пожив смерті. " (Жидів 2: 9) Довершений чоловік Ісус пролив свою кров або дав своє життя яко ціну викупу за рід людський, про котру то ціну ввесь рід людський мусить довідатися у Божім назначенім часі. „Один бо Бог і один посередник між Богом а людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх; свідкування временами своїми. " — 1 Тимотея 2: 5, 6.

Жертва за Гріх

Для всіх щиро шукаючих правди, Бог так ясно визначив дорогу до життя, про що не може бути найменшого сумніву в їх умах. Коли прийде Богом назначений час для всіх людей пабачити ту блаженну дорогу спасення, тоді навіть недоумний не буде міг зблудити. Через многі століття сатана, уживаючи своїх зводничих і ошуканчих наук і учителів, відвертав людей від Бога і засліплював їх уми, щоб вони не побачили правди. (2 Коринтян 4: 3, 4) Єгова не перешкоджав дияволові сього робити, але нагороджав тих, що пильно і покірно старалися і шукали пізнати і чинити Божу волю.

Християнська єра є то період часу від першого до другого приходу нашого Господа. Протягом того часу весела новина радості була оголошена людям. Проповідування євангелії або радісної новини видавалась дурощами в очах мудрих сього світа, а головно для тих, що називали себе Модерністами-поступовцями, ученими і проповідниками. Тому то апостол писав: „Слово бо про хрест погибаючим дурощі, нам же, що спасаємось, сила Божа. " — 1 Коринтян 1: 18.

Модерністи, зарозумілі самі в собі, вдають перед людьми за великих учених і кажуть, що се є дурощі вірувати, що кров Ісуса має що небудь спільного з спасенням людського життя. Але завважте що Єгова говорить: „Писано бо: Погублю премудрість премудрих, і розум розумних відкину. Де мудрість? де письменник? де досліджуватель віку сього? Чи не обернув Бог премудрість світа сього в дурощі? Коли бо премудрісті Божій не пізнав світ Бога премудростю, то зволив Бог дурощами проповіді спасти віруючих. " — 1 Коринтян 1: 19-21.

Та Богу дякувати прийшов час, у котрім приплив Його правди і світла змете з лиця землі всяку лож, що би люди могли побачити правдиву дорогу. Кождий здорово думаючий чоловік знає, що він є недосконалий і бажає життя і щастя. З його обсервації і досвіду в життю, він бачив лише смуток терпіння і смерть. Велика перепона в людськім життю є гріх. Ось як Єгова говорить до чоловіка, що має щире бажання пізнати правду. „А тоді прийдіть — і розсудимось, говорить Господь:

Коли б гріхи ваші були, як багряниця — я, мов сніг їх убілю; коли б, як кармазин, були червоні, — обмию їх як вовну. Схочете слухняним робом у мене ходити, — буде вас земля усяким благом наділяти. " — Ісаії 1: 18, 19.

Чоловік мусить мати бажання зрозуміти Господні дороги і бути послушним Його заповідям, а не йти за мудростю якогось самоука або на погляд побожного священника. Біблія була написана під впливом Божого духа і є „корисна до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла. " (2 Тимотея 3: 16, 17) Ці писання не були дані для іграшки самолюбних людей, або щоби вони мильно представляли і вживали їх для торговельних цілей. Бог ніде не заповів застановлятися над теоріями людськими, але запрошує нас роздумувати над Його Словом.

Пасхальний агнець був заколений в Єгипті. Той край представляв сей злий світ над котрим сатана є невидимим володарем. Світ значить зорганізовані люди у форму правительства під наглядом невидимого володаря. Людське правительство, що становить видиму часть світа, складається з фінансістів, політикерів і з еклєзіястичних елементів. Духовенство як звичайно називає себе частю світа; і вони працюють рука в руку з фінансістами і політикерами. Ісус Христос, котрого представляв пасхальний агнець, був заколений у цім злім світі Задля тої причини Він сказав до Пилата: „Царство моє не од світа сього. " А до своїх учеників Він сказав: „Як же ви не з світа, яко ж і я не

з світа. " (Йоана 18: 36; 15: 18, 19; 17: 14) Коли пасхальний агнець був заколений в Єгипті і Ізраїльтяни увійшли в безпечне місце за Червоним Морем, тоді образ був викінчений. По цім Бог приготовляв другий прообраз, котрим Він пояснив і через котрий Він представив дорогу до вічного життя.

Намет

По цім Єгова приказав Мойсейові йти на гору Синай. Мойсей послухав Його і позістав там сорок день і сорок ночей. Єгова на тій горі повідомив Мойсея, що Він замірив збудувати намет. Тоді Господь дав інструкції Мойсейові відносно матеріалу, котрий мав бути достарчений через людей на будову намету.

„І промовив Мойсей до всієї громади синів Ізраїлевих так: От що заповідав Господь, глаголючи: Принесіте від себе жертву підношення Господові. Кожен охочий нехай принесе Господові приніс: золото, срібло і мідь і блават і пурпур та кармазин та тонке полотно і козину шерсть; І баранячі шкіри червоні, і шкіри барсучі, і дерево акацію, і олію на світло, і пахощі на миро помазання і на запашне кадило. Каміння оніксове і камінне до вставлювання на нагрудник і наплічник. І кожен мудрий серцем із між вас прийде і робити ме все, що заповідав Господь. " — 2 Мойсея 35: 4-10.

Це є цікава річ, що Єгова нікого не силував достарчувати матеріалу ані праці на збудування сього намету. Вся робота мусила бути зроблена добровільно. Господь показав в чім лежить мудрість чоловіка коли Він сказав: „І ко-

жен мудрий серцем із між вас прийде і робите ме все, що заповів Господь. " Мудрість значить уживати своє знання в гармонії Божої волі. Від того часу Єгова зачав учити лекції Ізраїльтянів. Цю науку Він не лише дав для їх добра, але і для всіх тих, що мали прийти на світ по них. „Бо тільки Господь дає премудрість і з його уст виходить знання, й розум. Тоді обачність оберігати ме тебе, й розум буде на сторожі у тебе. " — Приповісті Саламона 2: 6, 11.

Всі, що мали віру в Бога і любили Його, були послушними. „І поприходили всі, кого підіймало серце його, і всі кого заохочував дух його, і подавали приноси Господні на будову громадського намету і на всякі потребини його, і на шати святі. І поприходили вони, чоловіки й жіноцтво, всі, скільки було їх охочого серця, і подали запинки й сережки, й каблучки, і золоті намиста, і всяку золоту посудину. "— 2 Мойсея 35: 21, 22.

Бог міг був дістати матеріалу на намет в інший спосіб, але Він позволив Ізраїльтянам приносити добровільну жертву. Така добровільна служба принесла великі благословенъства для них. Ця робота не була виключна для кількох одиниць. Є написано, що жінки і чоловіки приносили свою часть в офіру, а проводарі іншу часть. Всі що любили Господа мали привілей служити Йому. Із сього приміру кожний, що любить Господа, може навчитися лекції. „А князі подавали каміння оніксове і камінне до вставлювання для наплічника і нагрудника. — 2 Мойсея 35: 27.

При будованню намету було дуже богато роботи. Декотрі, що були відповідні, робили коло різбярства. Знов інші кували золото, срібло і мідь; а ще інші ткали завісу. Кожний робив то, коло чого він або вона були здібні. Студіюючи Божий план можна завважити, що кожний чоловік, що був просвічений Богом, мав привилей сповняти певну роботу або службу в Його ім'я, і всі мудрі користали з нагоди і отримували великі благословеньства.

З великим трудом і старанням матеріал на намет був нагромаджений, і робота була зроблена після Божого розказу. Тоді Бог дав план як будувати намет. „Усе, як заповідав Господь Мойсейові, так і поробили синове Ізраїлеві, всяку роботу. І оглянув Мойсей всю роботу, і бачив, що зробили вони; як заповідав Господь, так і поробили вони; та А благословив їх Мойсей. " — 2 Мойсея 39: 42, 43.

Як раз цілий рік уплинув від часу коли діти Ізраїля були визволені з Єгипту до того часу, коли намет був цілковито збудований.

„І рече Господь Мойсейові: В день першого місяця, в день перший, поставиш ту храмину громадського намету. І поставиш там скриню свідчення, і закриєш скриню завісою. І внесеш. стола і поставляєш те, що розставляти меться на йому; і принесеш світильника, та й поставиш лампи на йому. І поставиш ти жертівника золотого, щоб приносити кадило перед скринею свідчення. І повісиш опону коло входу в храмену. І поставиш жартівника для всепалення перед входом в храмену громадського намету. І поставиш умивальницю між громад-

ським наметом і жертівником, і наллєш до неї води. І поставиш двора навкруги та й повісиш опону у воротах двора. " — 2 Мойсея 40: 1-8.

„І візьмеш мира та й помажиш храмену і все, що в їй, і освятиш її і всю посудину її; і буде вона святинею. І помажеш жертовника на всеспаленнє і ввесь посуд його, та й освятиш ти жертовника; і буде жертовник пресвятим. І помажеш умивальницю і під ніжок її, та й освятиш її. І приведеш Арона й сини його до входу в громадький намет та й пообливаєш їх водою. І вдягнеш Арона в шати священні та й помажеш його і освятиш його, щоб він служив мені службу священну. І сини його поведеш і повдягаєш їх у хитони. І помажеш їх, як помазав отця їх, щоб служили мені службу священну. І буде їм помазання на вічне священьство в роди їх. І вчинив Мойсей усе, як заповідав йому Господь, так і вчинив він. І в перший місяць, другого року в перший день місяця поставлено храмену. "—2 Мойсея 40: 9-17.

Посвячення намету і всього, що було в нім, і знаряд який був уживаний в службі його, означувало, що всі служащі в наметі були там після розпорядження Єгови, і що вони були там офіціально назначені служити і сповняти їх назначені задачі. Кожний мусів сповняти свою назначену задачу точно в тій цілі, щоб зробити образ розвою Божого плану.

Опис

Намет менше більше можна описати так: Форма його була неначе хата, збудований з дощок кінця котрих були запущені в срібні

гнізда, а тоді прибиті і покриті золотом, а понад дерсвяною хатою було розпяте шатро або покривало.

Розмір намету був поданий в ліктях. Але як задовгі ті лікті були то про це Біблія виразно не говорить, і для того існують різні погляди щодо їх довжини. Одні думають, що локоть був задовгий від ліктя руки до кінця найменьшого пальця; знов інші думають, що лікоть великої піраміди був уживаний при будуванню намету. Та коли взяти під розвагу різні свідоцтва, то здається, що будівля була п'ятнадцять стопнів широка, п'ятнадцять висока і сорок п'ять довга.

Намет був поділений на дві кімнаті між котрими висіла груба завіса або заслона. Перша кімната при вході називалася „святая" і була тридцять стопнів довга, п'ятнадцять широка і п'ятнадцять висока. Друга кімната з західного кінця називалася „святая святих", і була п'ятнацять стопнів широка, п'ятнадцять стопнів довга, і п'ятнадцять стопнів висока. Завіса, що розділювала святая і святая-святих, висіла на чотирьох стовпах з акаційного дерева, що були покриті чистим золотом. Завіса була зроблена з блавату і пурпуру і кармазину та й із нитяної тканині майстерно ткана з херувимами. — 2 Мойсея 26: 31, 32.

Вхід до святая називався двері намету. Сі двері були зроблені з блавату і пурпуру і кармазину і нитяного полотна, мережаної роботи. Ці двері висіли на п'ятьох стовпах з акаційного дерева, покриті золотом. — 2 Мойсея 26: 36.

Апостол Павло описує про різні річи в на-

меті як слідує: „Споруджено бо першу скиню, а в ній світильник і стіл і предложеннє хлібів, котра зветься: Святая. За другою ж завісою скиня, що звана: Святая Святих; мала вона золоту кадильницю і ковчег завіта, окований усюди золотом, а в ньому посудина золота з манною, і жезло Аранове зацвівше, і скрижалі завіта. А над ним херувими слави, отінюючі ублагальню. Про це не слід нині говорити порізно. " (Жидів 9: 2-5; 2 Мойсея 40: 19-29.

Намет був місцем стрітення між Богом а Ізраїльтянами. Божа присутність була представлена через надприродне світло котре появилося в „святая-святих" між херувимами. Іншого світла в святая-святих не було. У святая або в першій кімнаті був золотий світильник, що все горів і окрім сього більше світла не було. Грубе полотно або шатро, що накривало намет, не впускало світла з надвору.

Навколо намету було подвір'я або двір. Сей двір був сімдесят-п'ять стопнів широкий сто п'ятдесят довгий, і був він обгороджений завісою, що висіла на срібних кілках і на деревяних стовпах, котрі то стовпці були запущені в мідянні підніжки. Ці стовпи були припняті шнурами до гачків в землі. Намет також був в такий самий спосіб припнятий. Самий двір не був частю намету. Він лежав навкола намету і був вживаний підчас служіння. Вхід до дверей знаходився на схід і називався ворота. Ті ворота були зроблені з блавату і пурпуру і кармазину і з нитяного полотна мережаної роботи. — 2 Мойсея 27: 9-18.

На дворі перед дверима громадського наме-

ту був уміщений жертовник на котрім палилися жертви. Коло жертовника були різні знаряди, як н. п., посудини на вогонь, гаки на м'ясо і інші потрібні річи. Жертовник був зроблений з дерева і покритий мідею і тому був названий мідяним жертовником.

Між мідяним жертовником а дверима суборного намету стояла умивальня. (2 Мойсея 40: 5-7, 29, 39) Ця умивальня була зроблена також з міди у котру наливалося води для Мойсея, Арона і його синів у котрій вони умивали свої руки і ноги. — 2 Мойсея 40: 31-33.

У св. Письмі часто можна найти такий вираз: „Перед дверима громадського намету. " Писання ясно показує, що „двері" відносяться до входу на двір. Двір в очах Жидів не був дуже важний, тому що вони мали вхід до нього всякого часу окрім в день примирення. (3 Мойсея 1: 3; 12: 6; 4 Мойсея 6: 13-18) Вони головно інтересувалися наметом, тому що то було місцем стрітення між Богом Єговою а ними.

Коли св. Письмо згадує про Ізраїльський нарід котрий збирався разом „перед дверима громадського намету" то мабуть воно відноситься до зібраного народу перед тою святою будівлею, а не до їх розкиненого табору у котрім вони звичайно замешкували. Здається, що в такім случаю ворота або вхід до двора були цілковито отворені, так що ціла будівля або намет був відкритий перед очима представителів, що стояли перед входом.

Вся загороджена площа, включаючи і ту на котрій стояв намет, називалась святим місцем,

а головно підчас церемонії в день примирення.

Ізраїльтяни замешкували навколо намету у звичайнім порядку, після розпорядження Єгови. „І рече Господь Мойсейові й Аронові: Кожний із синів Ізраїлевих отабориться під прапором своїм, під знамя батьківського дому свого. Навпроти соборного намету, навкруги його стануть табором. " — 4 Мойсея 2: 1, 2.

Табор покоління Юдиного знаходився на східнім боці, звернений проти сходу сонця. Дивлячись до табору, на правім боці Юди знаходився табор покоління Іссахарового, а на лівім табор покоління Завулонового. На північ намету знаходився табор Дана, Асира і Нефталія; на захід був табор Венямина Ефраїма і Манассія; а на полудень був табор Ребума, Гада і Симеона.

Родина з покоління Ливиїного була поміщена близько намету. Знову родина Герсоніїв розтаборилась на захід від наметного двора; на північ були отаборені Мерарії; а на полудень були отаборені родини Кагата. Мойсей і Арои були синами Кегати; і вони були отаборені зараз на схід коло наметного входу, тому що вони були відділені від їх братів задля їх спеціяльного помазання виконувати роботу жертви, головно в день примирення, що становило жертву за гріх. — 4 Мойсея 3: 23-28.

Єгова приказав Мойсейові вибрати священників, помазати їх і уповажнити їх до служби в наметі. Священник є то офіціальний слуга Бога Єгови. В людській організації самі люди вибирають собі священників, або і самі священники назначують себе, а опісля вживають ту

власть для торговельної цілі. Дуже часто навіть Ізраїльські священники вироджувалися на таких самолюбних священників. Але це не була ціль Єгови. Жадний чоловік не має права надавати собі власті і честі. (Жидів 5: 4) Священник, котрий був занятий в службі в наметі, був слугою Бога Єгови. Він сповняв приписані йому задачі Господом. Божий закон приписував, що він мусів бути вибраний з покоління Левієного. Арон був першим і найвищим священником, а його сини були під священниками.

„І приведеш Арона і сини його до входу в громадський намет та й пообливаєш їх водою. І вдягнеш Арона в шати священні та й помажеш його і освятиш його, щоб він служив мені службу священну. І сини його приведеш і повдягаєш їх у хитони. І помажеш їх, як помазав отця їх. щоб служили мені службу священну. І буде їм помазаннє на вічне священьство в роди їх. "
2 Мойсея 40: 12-15.

Помазаннє священників, і їх одежи, котрі вони носили на собі, символічно представляли, що вони є назначеними слугами Єгови. Вибір таких священників відбувався формально і ввесь нарід збирався перед двері намету на таку оказію; а тоді Мойсей повідомляв нарід о тім, що Господь приказав йому робити відносно установлення священників. (3 Мойсея 8:
2 - 5) Опісля Мойсей робив церемонію посвячення і установлення священьства так як про це описує у восьмій голові в третій книзі Мойсея.

В сій церемонії треба звернути увагу на важну точку, що підчас помазання, олій був зі-

лятий лише на голову Арона а не на його синів. Це показує, що Арон був головою або первосвящеником, а його сини були лише під священниками. Разом вони представляли або були прообразом нового сотворіння, Голови і тіла, підчас їх розвою тут на землі. Сі священники не лише були помазані служити Богу Єгові яко уповажнені урядові слуги; але їх служба, котру вони сповняли в посвяченню і в установленню священьства, представляла, що ті, кого вони представляли, мусять увійти в угоду з Єговою, що значить цілковито і безуслівно посвятитися Богу на службу і бути послушними Його приказам.

При будуванню намету, і при установленню священника і жертви, було багато образів і пояснень; але той образ, про котрий тепер головно розбираємо, відбувався в день примирення.

День Примирення.

Єгова дав приказ, що кожного року сьомого місяця десятий день мав бути днем примирення. „У той бо день покутувати ме священник за вас, щоб очистити вас; будете чисті перед Господом од усіх провин ваших. ” (3 Мойсея 16: 30) В той день священник, що був помазаний і посвячений сповняти службу священичу, мусів бути одягнений в ліняну одежу. Цю одежу можна назвати одежою для жертви.

Без різниці яку службу сповняли підсвященники, то однак Єгова виразно зазначив, що лише первосвященик мав вступ до святая святих в день примирення. Але навіть і перво-

священник не міг увійти до святая святих в той день лише після приписаного права. Якщоби Він не був поступив після закону, то він мав бути покараний смертю. (3 Мойсея 16: 2) Сей строгий Божий наказ сповняти точно Його прикази означував, що дуже важний образ мав бути зроблений. Єгова приказав поучити Арона, первосвященика, яке діло він мав виконувати у цім важнім случаю. — 3 Мойсея 16: 3-5.

Образ

Будучи послушним Божим приказам, священник зачав робити той чудовий образ будучих подій. Коли він стояв на дворі, до нього приведено молодого тельця на жертву за гріх, і барана на жертву всепалення, і ще інших два козли на жертву. Тоді священник вбивав тельця на жертву за гріх дому свого. Кров тельця була виллята в посудину, що була призначена на цю ціль. Тоді священник брав кадило повне любих пахощів. І взявши кров і і кадило з огнем і пахощі лишає двір і йде до святая святих.

В цім образі первосвященик не мав причини затримуватися у святая, ані нема згадано, щоб він там щось робив; бо у святая палили кадило лише при ранішніх і вечірніх офірах, а не підчас приносу жертви в день примирення. Тоді священник йшов під завісу, що вела до святая святих. Там він клав пахощі на вогонь з чого повставала хмара диму і ставала над віком ублагальні. За не точне сповнення сього приказу священник мав бути покараний смертю. Тоді він брав кров з тельця і кро-

пив своїм пальцем віко ублагальні на схід, і перед віком ублагальні сім раз. А тоді первосвященик вертався на двір.

Що Представляло

Повисші образи представляли будучі благословеньства, а були вони виповнені з послушенства до приказів Єгови. (Жидів 10: 1) Коли прийде Божий час, тоді ті всі прообрази сповняться і настане дійсність.

Всі Ізраїльтяни разом становили табор. Зробивши угоду з Єговою, вони знайшлися під законом, шукаючи дороги до життя, яку обіцював той закон. Але задля гріху, вони часто ломали угоду, і тому в день примирення священник приносив жертву за їх гріхи, щоб через це вони знову могли відновити свою угоду. Коли вони були зібрані перед дверима соборного намету, тоді вони представляли усіх людей на землі, що будуть шукати дороги повернути назад до Бога і до життя, котра то дорога мусить бути отворена через жертву зроблену за гріх. Поза табором знаходились усі, що противилися Богу, і представляли світ, котрий становить диявольську організацію.

Ізраїльський день примирення тривав двадцять чотири години кожного року, в котрім то дні священник приносив жертву за гріхи і представляв її в святая святих. Сей день представляв більший період часу, а саме: Християньску еру або період жертви, у котрім більша жертва за гріхи буде дана і представлена в самім небі.

В день примирення лише священники мали

вступ на подвір'я. Двір був святим місцем і тому представляв примирений стан з Богом, котрим будуть тішитися декотрі одиниці підчас періоду жертви. Він представляв також стан оправдання, що значить мати мир з Богом. На дворі, приносилися жертви звірят, що представляли більшу жертву на землі.

Намет представляв духові або небесні річи. Все, що відбувалось в нім, було невидимим для всіх тих, що знаходилися на дворі; бо лише один первосвященик мав вступ в день примирення. Все, що сталося в день примирення, представляло як в небі буде приготовлятися дорога до життя для людей.

Священник, будучи офіціальним слугою Бога, представляв більшого Священника і офіціального Слугу Божого, а саме, Христа або Помазаника Божого. Робота або служба, яку виконував Арон первосвященик в день примирення, представляла більшу і кращу роботу, котру виконає Первосвященик Христос підчас періоду Християнської доби.

Бичок, котрий був вибраний на жертву, був без скази і представляв більшу жертву, котра мусила бути довершена. Пролита кров тельця на подвір'ю представляла проляту кров-життя більшої і лучшої жертви а саме, життя довершеного чоловіка, котре він дасть в жертву яко викуп за людей. Знов кров тельця, пролита на подвір'ю, представляла кров довершеного чоловіка пролиту на землі. Се, що первосвященик заніс кров тельця до святая святих, представляло більшого Священника, котрий представив в небі жертву довершеного люд-

ського життя яко викуп і жертву за гріхи людські.

Дійсність

Закон вимагав життя, і тому довершене людське життя, змусилося пожертвувати, щоби набути ціну викупу за то довершене життя, котре стратив Адам через непослушеньство. Отже коли Ісус дожив тридцять років віку, тоді Він не лише був довершеним чоловіком але і повнолітнім. Тоді Він вповні посвятився Богу, що значило, що Він увійшов в угоду з Єговою чинити Його волю. (Псальма 40: 8; Жидів 10: 7) Бог прийняв Його посвячення, і сплодив Його до Божої природи і помазав Його духом своїм. (Маттея 3: 16, 17) Тоді Він стався Первосвящeником після почину Мелхизедека, і був назначений виконувати службу для Єгови. — Жидів 7: 1-17.

Арон не був типом Христа, тому що Христос був Священником висшого чину чим Арон; але Арон представляв Христа і Його роботу підчас християнської доби. Будучи всегда в мирі і в гармонії з Богом підчас Його місії на землі, Ісус також був представлений обставинами двора. Яко довершений чоловік Ісус був представлений через тельця, а яко Священник Він був представлений через Арона. Свою місію Ісус виконував на землі яко Священник по почину Мелхизедека. В день примирення ціна викупу була представлена через забиттє тельця на дворі. Ісус сповнив дійсність сього образу коли умер на хресті.

Ціна викупу, що була приготовлена на землі, мусила бути представлена в небі. Коли Ісус

воскрес із мертвих до Божої природи і вознісся на небо, тоді Він представив Єгові вартість ціни викупу яко жертву за гріх. Це діло було представлене в образі через Аронове кропленнє кров'ю віко ублагальні у святая святих. Робота, яку Арон робив в жертвуванню тельця і в кропленню його кров'ю в святая святих, була вдійсности сповнена через Ісуса від часу Його посвячення в Йордані аж до вознесення на небо і явлення перед присутності Бога.

Беручи під розвагу викуп і жертву за гріх, як це було показано в день примирення, ми бачимо, що святая або перша часть намету, є нарочно полишена, а це тому, що вона не мала нічого спільного з днем примирення. В день примирення пахощі були палені в святая-святих в кадильниці, котру мав з собою первосвященик, але в святая пахощі були палені на золотім жертовнику підчас ранніі і вечірньої служби. — 2 Мойсея 30: 1-8.

Козел в Образі

По кропленню кров'ю з тельця в святая святих, Арон первосвященик, вертав назад на двір; і тоді зачинався другий образ. „І візьме обох козлів і поставить їх перед Господом до входу в громадський намет. І кине Арон жереб про обох козлів; один жереб про Господа, а один а жереб на відпущення. І приведе козла, що на його випав жереб про Господа, і принесе його як жертву за гріх. І заколе козла про жертву за гріх, що буде за людей, і внесе кров його за завісу, і чинити ме з кров'ю його так само, як чинив з кров'ю би-

чка, і бризне на віко нею і перед віком." (3 Мойсея 16: 7-9, 15) В цім прообразі бачимо лише Господнього козла, а про відпущального козла є пояснено в іншім місці. Ціль дня примирення була, щоби зробити прообраз викупу і жертви за гріх.

Що Представляло

Господень козел в цім образі представляв помазаників Божих, тобто ту клясу, що підчас християнської доби сталася членами тіла Христового. Ту саму клясу представляли сини Аронові, яко під священники. На синів Аронових не був зіллятий олій помазання; але лише на Аронову голову, котра текла по його одежі. Це представляло, що під священники отримають помазання через їх Голову, Ісуса Христа. — Псальма 133.

Заколення Господнього козла і кроплене його кров'ю в святая святих представляло, що кляса котра буде становити членів тіла Христового, є частю великої жертви Ісуса Христа. Се також представляло, що при кінці періоду який був представлений через день примирення, Господь знову представить свою кров в офіру за гріх, в чім також буде брати участь і Його церква, тому що вона є частю Христа.

Дійсність

Підчас Християнської доби, що була представлена через Ізраїльський день примирення, як чоловіки так і жінки посвячували себе чинити волю Божу. Це вони робили задля їх віри в Бога і в кров Його Сина, Ісуса Христа,

яко їх викупну ціну. Єгова приймає їх посвячення і для того вони є в мирі з Богом або в стані оправдання, як було показано в образі через козла.

Це оправдання дає їм право до життя яко людські істоти. Але то життя Єгова-принимае яко часть жертви Його возлюбленого Сина, Ісуса Христа. Будучи зачаті св. духом, такі одиниці стають членами тіла Христового; і тоді вони є принесені в жертву через Найвищого Священника яко часть Його власної жертви. Коли жертва членів Його тіла скінчиться, тоді Ісус Христос Найвищий Священник, знову представить вартість своєї жертви в небі за ввесь рід людський.

Кров бичка була пожертвована за Арона і його дім. (3 Мойсея 16: 11) Це означувало, що по своїм вознесенню Ісус Христос представив жертву своєї крові на користь тих котрі є сплоджені до божественної природи під час ери Християнської. Кров козла була жертвувана за всіх людей взагалі. (3 Мойсея 16: 15) При кінці періоду жертви, котрий був представлений через день примирення, кров Ісуса Христа буде представлена в небі задля добра всіх людей. Отже з відси бачимо, що в день примирення викуп був представлений на дворі, а жертва за гріх у святая-святих.

Намет був частю угоди через закон, котрий був установлений при горі Синай. „Мала ж і перва скиня установи служби, і святиню людську. Споруджено бо перву скиню, а в ній світильник і стіл і предложеннє хлібів, котра зветь ся: Святая. За другою ж завісою скиня,

що звана: Святая Святих; мала вона золоту кадильницю і ковчег завіта, окований усюди золотом, а в ньому посудина золота з манною, і жезло Аронове зацвівше, і скрижалі завіта, а над ним херувими слави отінюючі ублагальню. Про це не слід нині говорити порізно. Як же це так устроєно, то в першу скиню завсігди входили священники, правлячи служби. " — Жидів 9: 1-6.

Із цих слів бачимо, що священник кожного дня йшов до святая виконувати певну службу Божу. Ця служба відбувалася в вечір і рано кожного дня і немала нічого спільного з жертвами в день примирення. — 4 Мойсея 28: 3, 4.

Святая святих, або друга кімната в наметі, була місцем для кроплення кров'ю з звірят в день примирення. Це представляло велику жертву нашого Господа, що була представлена в самім небі. Коли Ісус Христос був на землі, Він положив своє довершене життя в жертву і по Його вознесенню на небо, Він представив цю жертву яко офіру за гріх. Про се є написано так:

„У другу ж раз у рік сам архієрей, не без крові, котру приносить за себе і за людські провини. Цим ясує Дух святий, що дорога у святиню ще не явилась, доки перша скиня стоїть. Котра єсть образ часу настоящого, в котрому приноситься і дари і жертви, що не можуть звершити по совісті того, хто служить, а були тілько в їжах і напитках, та у всяких обливаннях і установах тіла, накинуті аж до часу направи. Христос же, прийшовши яко Архієрей грядущих благ, із більшою і звер-

шенніщою скинею, нерукотворною, це єсть не такого будування. " — Жидів 9: 7-11.

Дальше Апостол пояснює, що кров звірят пожертвованих в день примирення, представляла кров Христа яко викуп за чоловіка. „Ані козлиною кров'ю, ні телячою, а своєю, увійшов раз у святиню, знайшовши вічне відкупляння. Бо коли кров волова та козина і попіл з яловиці, окроплюючи осквернених, освячує на тілесну чистоту; то скілько більше кров Христа, що Духом вічнім приніс себе непорочного Богу, очистив совість вашу від мертвих діл, щоб служити Богу живому. ” — Жидів 9: 12-14.

Кров звірят була пролята коло гори Сипай і представляла викуп і жертву за гріх, і була підставою угоди через Закон. Так само і кров Ісуса Христа сталась викупною ціною і жертвою за гріх за для добра всіх людей, і є підставою для зроблення і установлення нової угоди через закон. (Жидів 9: 15-21) Дальше Апостол виразно пояснює, що кров Ісуса Христа є конечностю для спасення:

„А мало не все кров'ю очищається по закону, і без пролиття крові не буває оставлення (гріхів). Оце ж треба було, щоб образи небесного цим очищались, саме ж небесне луччими жертвами ніж сі. Не в рукотворну бо святиною ввійшов Христос, зроблену взором правдивої, а в саме небо, щоб нині являтись лицю Божому за нас, ані щоб много раз приносити себе, яко ж архієрей входить у святиню по всі роки з чужою кров'ю; (а то б треба було Йому много раз страждати від настання світу) а ни-

ні раз у конці віків явив ця на знівеченнє гріха жертвою своєю. " — Жидів 9: 22-26.

Повисші наведені аргументи святого Письма доказують, що кров Ісуса Христа є великою ціною викупу людей, і що представлення тої крові в небі становить офіру за гріх цілого роду людського.

Бачучи се, многім людям насувається питання: Чому, помимо всіх тих доказів і аргументів св. Письма, які показують безпечну вартість пролитої крові Ісуса Христа, є многі одиниці, що називають себе священниками і проповідниками євангелії, рівночасно заперечують вартість пролятої крові Господа нашого Ісуса Христа? Відповідь на це питання Господь предсказав і велів своїм свідкам записати її. „Були ж і лжепророки між людьми, як і між вами будуть лжеучителі, котрі введуть єресь погибелі, і відцуравшись викупившого їх Владики, приведуть на себе скору погибель. Повлазили бо деякі люде, давно призначені на сей суд, безбожні благодать Бога нашого обертають на розпусту, і самого Владику Бога і Господа нашого Ісуса Христа одрікаються. " — 2 Петра 2: 1; Юди 4.

Чи дадуться люди отуманювати дальше цим фальшивим учителям котрі є зарозумілії в собі і вдають перед людьми за проповідників євангелії? і чи звернуться люди до ясного Слова Божого, на котре прийшов тепер час розуміти? Нехай кожний читач відповість самий собі.

Повисші наведені місця св. Письма показують, що довершена жертва нашого Господа була показана в прообразі і була сповнена

Ним. Дальше там є показано, що Його пролита кров на Голгофті сталась ціною викупу; що вона була представлена в самім небі яко офіра за гріх; і що через це Господь Бог отворив дорогу до життя для людей, і до висшого життя для нового сотворіння.

ГОЛОВА 8

Нове Сотворіннє

ГОВА закінчив свою роботу творення шестого дня. „І докінчив Бог шостого дня діло своє... і відпочив на сьомий день від усього діла, що сотворив. " (1 Мойсея 2: 2, 3) Безсумнівну ці слова підносяться до творення Єговою речей відносно самої землі. Бог ніколи не є безчинним. Довго по сотворенню чоловіка Ісус сказав: „Отець мій і досі робить і я роблю. " —Йоана 5: 17.

Чоловік був вершком Божого діла між усіма сотвореними річами на землі. Всі бо діла Божі є довершенні. (5 Мойсея 32: 4) Довго по сотворенню чоловіка Ісус прийшов на землю; тому насувається питання: Чи і Він був творивом Єгови на землі? Відповідаємо: Ні, Він був другим совершенним чоловіком на землі, але Він не був сотворений так як Адам. Його життя і право до життя було перенесене з неба на землю. Він був зачатий в утробі Марії силою Єгови так як про це пророки пророкували, що Він народиться з невинної дівиці. (Ісаії 7: 14) Він не був сотвореним, але Він був одиноким сплодженим Сином Божим. (Йоана 3: 16) Св. Письмо з часта споминає о Нім, яко єдинокровнім Сині Божім.

Многі люди мильно думають, що Бог є відповідальний за народження кожної дитини на

світ. Бог дав Адамові силу і власть передавати своїм потомкам життя; але коли він согрішив то право до життя відобрано від нього і тому він не міг передати права до життя, хотяй він передав життя своїм дітям до ограничиного степеня. Ісус народився в такий спосіб як і інші діти; лише що Він народився довершеним, тому що Його життя походило прямо від Бога Єгови. „Первий чоловік із землі земний; другий чоловік Господь із неба. " — 1 Коринтян 15: 47.

Позаяк усі люди походять від Адама і були початі і народилися по цім, як Адам согрішив, тому всі є грішниками. Авраам, Ісаак, і Яков і всі інші люди були рівнож упавші. Ісус був одиноким виїмком сього правила. Він був довершеним, тому що Він не був зачатий силою чоловіка, як про це повисше згадано. Отже з сього бачимо ясно, що по сотворенню Адама, Єгова відпочив від творення речей на землі.

Підчас жертвування Ісаака па горі Бог так сказав до Авраама: „І благословляться в потомстві твойому всі народи землі. " (1 Мойсея 22: 18) Вічно триваючі благословеньства для чоловіка включають в собі нагоду отримати вічне життя. Син Авраамів був недосконалим чоловіком, отже з відси бачимо, що обіцяні благословеньства не могли прийти через нього. Сей факт, що Ісаак умер і що благословеньства не прийшли за його життя, є доказом, що він не був тим насінням, але що він лише був прообразом дійсного насіння. „І писання знаючи наперед, що Бог вірою оправдує по-

ган, благовістило Авраамові: що в тобі благословляться всі народи. Авраамові ж виречені обітування і насінню його. Не сказано: І насінням, яко про многі, а яко про одно: І насінню твоєму, що єсть Христос. "— Галат 3: 8, 16.

Через многі століття то обіцяне насінне, через котре мало прийти благословеньство для всіх поколінь землі, було закрите в тайні. Бог так призначив. Та тайна допервa була відкрита в день зілляття св. духа тим, котрі посвятилися і вірно служили Господу Богу. (Колосян 1: 26; Ефесян 3: 4, 9) Це насінне обітниці, що було тайною Божою, є нове сотворіннє, котре є знарядом Єгови для благословення усіх людей, так як Він це обіцяв.

Нове сотворіннє є Христос. Христос є то зложене тіло, котре складається з многих членів, Головою котрого є Ісус, возлюблений Син Божий. Сі, що є взяті з між людей, є оправдані, зачаті і помазані духом Єгови, і якщо будуть вірними аж до смерті, будуть членами тіла Христового, (Ефесян 1: 22, 23) „І Він голова тілу і церкві, Він початок, первородень з мертвих, щоб у всьому Йому передувати. Бо зволив (Отець), щоб у Ньому вселилась уся повня. " — Колосян 1: 18, 19.

Нове сотворіннє, коли жиє на землі, є дійсностю, а не уявою, або тілько рахованою річею. Воно не складається з Християнів з імена, але з тих, що є приняті до Божої родини через Христа. „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворіннє; старе минуло; ось стало все нове. " — 2 Коринтян 5: 17.

Людське тіло, голова і члени, служать яко ілю-

страція єдності Христа. „Яко бо тіло одно, а членів богато, всі члени одного тіла, хоч богато їх, так і Христос. Бо тіло не єсть один член, а многі. " (1 Коринтян 12: 12, 14) Отже Христос і нове сотворіннє є одно і то саме.

Христос значить Помазаник Божий. Виллиття олію на голову Арона символічно представляло, що помазаний був відділений на службу Господа Бога і мав служити Йому в священничім стані, на що він був покликаний. Це представляло помазання Ісуса Христа. Бог є той, що помазує; отже Ісус Христос є Помазаник Божий, назначений, помазаний і установлений на Перво-Священника для служіння. (1 Коринтян 12: 13; Ефесян 1: 17) „Про Сина ж: Престол Твій, Боже, по віки вічний, палиця правоти — палиця царювання Твого. Полюбив єси правду, і зненавидів беззаконне; за се помазав тебе, Боже, Бог твій єлеєм радості більш спільників Твоїх. ” — Жидів 1: 8, 9; Псальма 45: 6, 7.

Христос є „обіцяне насінне", або „насінне Авраама", через котре спливуть благословенства на землю для людей. (Галат 3: 27-29; 4: 28; Жидів 6: 17; 2 Петра 3: 13) Отже, якщо Авраамове насінне після обітниці є Христос, тоді можна ясно бачити, що Бог не міг послати благословенства людям аж поки Він вибере, розвине, і докінчить то „насінне", що є Боже нове сотворіннє.

Духовенство різних віросповідань навчало людей, що одиноке місце для спасення є небо; що ніхто не може спастися хиба що він перше прилучиться до котрої будь з їх церковної сис-

теми, і тоді, коли умре, піде до неба. За такий зводничий план є відвічальний сатана і духовенство, котре попирало його науку. Його ціль була відвернути людей від Бога і засліпити їх уми, щоб вони не могли зрозуміти Божого плану для спасення і благословення. Аж до сього часу сатана був успішний в заслiплюванню людства; але прийшов час зміни, і Бог допоможе людям пізнати правду.

Здається, ясним є, що прийшов час у котрім люди можуть зрозуміти, що тайна Божа є Христос, „обіцяне насіння", через котре мусять прийти благословеньства для людей. Христос є дорога, назначена Богом для чоловіка до вічного життя. Інакше сказати, життя є дарунок від Бога через Ісуса Христа. (Йоана 14: 6; Римлян 5: 18; 6: 23) Люди мусять мати знання бодай трохи о правді, нім вони зможуть прийняти той щедрий дарунок. Тому прийшов час у котрім Бог приведе усіх людей до пізнання правди. Люди повинні тепер набирати відваги і студіювати Божий план з тою надією, щоби пізнати дорогу до вічного життя і щастя. Ся правда є тепер ясна не тому що люди нині є мудрійші від колишніх, але тому що прийшов властивий час Єгови. — 1 Тимотея 2: 3-6.

Голова

Довершений чоловік Ісус посвятив себе Богу, що значить, що Він зробив контракт чинити волю Божу. Він сказав: „Ось йду чинити волю твою мій Боже. " (Псальма 40: 7, 8; Жидів 10: 7) Цю угоду Він зробив в Йордані, коли Йоан Хреститель занурив його у воду. Його

хрещене було образом, котрий показував, що Він умре яко чоловік, щоби Йому статися Відкупителем людей. (Римлян 6: 3, 4) Від часу свого народження аж до посвячення Він був нічим іншим лише довершеною людською істотою.

Підчас Його хрещення Він був сплоджений Єговою до Божої природи. Тоді Бог помазав Його своїм духом. (Маттея 3: 13-17) Від того часу Він був названий Ісусом Христом, Помазаником Божим. „Ісуса з Назарета... помазав Його Бог духом святим і силою. " (Дїян. ап. 10: 38) В тім часі зачалося нове сотворіннє; і від тоді Ісус Христос був назначений головою над членами нового сотворіння, що є Його тіло. (Колосян 1: 18) Бог Єгова помазав Його на те, щоб Він виконав певну визначену роботу. (Ісаїї 61: 1, 2) По цім, як Ісус був помазаний, Він зрозумів своє відношення до Єгови і яку роботу Він мав до виконання. —Луки 4: 16-21.

Підчас Його хрещення і помазання Ісус був назначений також на Перво-Священика Бога Єгови котрого представляв Мелхизедек. (Жидів 5: 3-6; Псальма 1104: 4) Яко чоловік, Він вийшов з покоління Юдиного з котрого покоління не виходили священники. Но яко нове сотворіннє, Він був священником по чину Мелхизедека. (Жидів 7: 1-22) Він положив на жертву своє чоловічество, щоби набути ціну викупу.

Ісус Христос умер на хресті і дав себе яко викуп за всіх людей. (1Тимотея 2: 5, 6; Жидів 2: 9) Він умер по тілу, но воскрес із мер-

твих духом. (1 Петра 3: 18) Його першого Бог воскресив із мертвих. (1 Коринтян 15: 1-20) Він наслідив безсмертність так як Бог обіцяв; і хотяй був мертвий, яко чоловік, то тепер жиє по вічні віки. — Йоана 5: 26; Одкриття 1: 18.

Тому що Ісус Христос був Божим помазаним Священником виконувати службу назначену Йому, Він сказав: „Не можу я роботи від себе нічого: як чую, суджу; суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця. " (Йоана 5: 30) Від того часу, як Він був помазаний, ввесь суд і виповненнє Божого плану, відносно людського спасення, були передані Йому. (Йоана 5: 22) Коли Він сказав: „Не можу я робити від себе нічого", то це не значило, що Він був присилуваний Єговою бути послушним; але під цим Він розумів, що Він був так цілковито відданий Отцю, що Він нічого не міг робити, що не було в повній гармонії з волею Отця.

Коли Божий Первосвященик по чину Мелхизедека, Ісус Христос, воскрес із мертвих і вознісся на небо, там Він явився перед лицем Єгови і представив ціну жертви свого чоловічества яко офіру за гріх. (Жидів 9: 24-26.) Єгова приняв Його жертву і показав це через огненні язики, котрі появилися над головами Його учеників в день п'ятидесятниці. (Діяння Апостолів 2: 1-4) Ось так Бог Єгова отворив дорогу до життя і безсмертности через свого возлюбленого Сина Ісуса Христа. — 2 Тимотея 1: 10.

Отже св. Письмо показує нам, що Льоґос, Ісус, і Христос Ісус є одна і та сама особа; що Він не вмер коли мав прийти з неба на землю, але Його життя було перенесене, про що свідчать Його слова:„ Перш ніж Авраамові бути, Я був" (Йоана 8: 58) Ці слова показують нам, що Він істнував без перерви. Вмерти значить перестати існувати. Але слова Ісусові мусимо розуміти, що від Його сотворення аж до хвилі коли Він висказував сі слова, Він існував і мав право до існування. Він вмер на хресті як чоловік і яко чоловік мусить позістати мертвим, тому що своє право до людського життя, Він дав за життя світа. Це можна доказати Його словами: „Маю власть положити її, (життя) і маю власть знов прийняти її. Цю заповідь прийняв я від Отця мого. "—Його 10: 18; 6: 51.

Члени Його Тіла

Самий Ісус Христос був достаточним виконати план Єгови. Самий Він зложив ціну викупу. Однак уподобалось Богу Єгові з Його безмірної доброти і любові вибрати інших членів Його тіла, котрі мають становити часть Христа. Чинячи се, Він не вибрав ангелів, але вибрав людей котрі посідали таку віру яку мав Авраам. (Жидів 2: 16, 17) Бог тепер одвідує поган, щоб із між них вибрати нарід для свого ім'я. (Діянія Ап. 15: 14) Цих Бог також приймає задля їх віри в Його Сина, Ісуса Христа. Бог не призначив одиниць, котрі малиб становити тіло Христове; але Він призначив лише число яке мається вибрати з

між людей, котрі будуть становити то тіло. Про це написано так:

„Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас усяким благословеннєм духовним на небесах у Христі, яко ж вибрав нас у Йому перед оснуваннєм світа, щоб бути нам святими і непорочними перед Ним у любові, наперед призначивши нас на всиновлення собі через Христа, по благоволенню хотіння свого, на похвалу славної благодаті своєї, котрою обдарував нас в своїм Улюбленім, в котрому маємо збавленнє кров'ю Його й оставленнє гріхів по багатству благодаті Його, котру намножив нам у всякій премудрості і розумі, об'явивши нам тайну волі своєї по благоволенню своєму, котру перше постановив у собі. " — Ефесян 1: 3-9.

Прообраз

Ізраїльтяни були вибраним народом Божим. Однак сей нарід не становив нового сотворіння, а лише був прообразом його. Нове сотворіння є то Божий вибраний нарід для цілі. Ізраїль по тілу був живим образом, котрого Бог уживав, щоби представити дійсну річ, тобто духового Ізраїля або нове сотворіння. Яків, котрого ім'я було змінене на Ізраїля, був початком Ізраїльського народу по тілу. Яковові потомки з ласкі Божої народилися під услівями угоди, що була зроблена коло гори Синай. Але нове сотворіння є духовий Ізраїль сплоджений і розвинений під услівями іншої угоди.

Ізраїльтяни по тілу увійшли в угоду з Єго-

вою через Мойсея, їх посередника. Прийнявши услівя угоди, вони зобов'язалися бути послушними волі Божій. Угода зроблена коло гори Синай була їх учителем, щоб допровадити послушних з Ізраїля аж до назначеного часу, коли Бог зачне нове сотворіннє, т. є., Христа. Але нарід взагалі понехав сповняти услівя угоди, і тому стратив все, що та угода обіцяла. Однак мале число з того народу приняло Христа яко їх Відкупителя і Спасителя; і з ласки Божої сталися членами нового сотворіння. — Римлян 11: 5.

До Ізраїля по тілу Бог так сказав коло Синай: „Оцеж, коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій із вами й умову, так будете пай мій в народах, моя ж бо земля вся вселенна, і будете в мене ви царством священним, народом вибраним. Це словеса, що мусиш возглаголати синам Ізраїлевим. ” — 2 Мойсея 19: 5, 6.

До духового Ізраїля, котрого представляв Ізраїль по тілу, тобто до тих, що прийшли до Христа і прийняли Його за їх Спасителя, Господь Бог говорить через своїх свідків так: „Ви ж нарід вибраний, царське священьство, нарід святий, люде прибрані і для цілії. " (1 Петра 2: 9) Ці писання ясно доказують, що Ізраїль по тілу був прообразом Ізраїля по дусі, і що той Ізраїль по дусі є Боже нове сотворіннє.

Як Зложене

Нове сотворіннє, тобто духовий Ізраїль, є зачатий і викінчений після услівєв угоди. Ісус,

Голова нового сотворіння зробив угоду в ріці Йордані з Єговою, де Він обіцяв, що буде чинити Його волю. В сій угоді були заключені услівя, що Ісус мав пожертвувати своє чоловічество. Нема жадного доказу, щоби Ісус, коли робив угоду, знав, що Він мусить умерти. По цім як Його ум був просвічений святим духом, Він перебував сорок день і сорок ночей у пустині, студіюючи Божий план і розмовляючи з Єговою. Аж тоді Він дізнався про се, і від того часу Він свідомо і вірно старався виконати свою угоду.

Члени Його тіла мусять йти тою самою дорогою. (1 Петра 2: 21) Всі, що сталися членами нового сотворіння, мусять перше зробити угоду через жертву. (Псальма 50: 5) Коли ученики Ісуса увірували в Нього, що Він був Месію, і сталися Його послідувателями, цим вони згодилися чинити волю Божу. Угода є то урочиста умова робити або не робити якесь діло. Коли вони прийняли Ісуса за Месію, від тої хвилі вони увійшли в угоду. Це зазначило їх посвячення. Однак вони не могли бути оправдані аж поки жертва викупу не була представлена в небі яко офіра за гріх і прийнята Богом. Це прийняття було показане в день п'ятидесятниці і тоді і там ці ученики були оправдані і сплоджені Божим духом.

Нове сотворіннє є то вибрана громада з між людей, котра є прийнята до родини Божої через Христа. Божий спосіб вибирання і формування сього нового сотворіння є дуже важним, а це тому, що це показує як можна статися правдивим Християнином. Цю інформацію о

вибиранню і розвою нового сотворіння подає нам Слово Боже.

Позаяк усі люди родилися в грісі і ніхто з грішників не може прийти до Бога, то питання заходить: Як грішник може статися Християнином і через це членом нового сотворіння? Писання говорить, що життя є дарунок від Бога через Ісуса Христа, нашого Господа. З сього бачимо, що конечностю для шукаючого життя є, довідатися про той дарунок і як його можна отримати. Це чоловік може пізнати лише через читання Слова Божого, або хтось йому мусить сказати. Він мусить пізнати, що він є грішником і тому потребує помочи, і що він не може помочи самий собі. Бачучи, що поступовання людства є несправедливе, він мусить бажати справедливості. Він пізнає, що Єгова є Бог і вірить в сей факт. Це становить його віру в Бога, без чого не можна угодити Йому. (Жидів 11: 6) Дальше він пізнає, що Ісус Христос є возлюблений Син Божий, котрого життя було дане в жертву яко викуп за рід людський.

Його пошана до Бога є початком мудрості. (Псальма 111: 10) Це значить, що від того часу він зачинає шанувати ім'я Єгови і уживає своє знання в гармонії волі Божої. Від того часу він бажає пізнати чому Ісус умер і воскрес із мертвих. Через це бажання і знання Бог притягає його до Ісуса. Ця думка є в гармонії зі словами Ісуса: „Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його. " (Йоана 6: 44) Отже бачимо, його щире і чесне бажаннє жити, і жити в гармонії

з Сотворителем, є першою конечностю, щоби статися Християнином.

Можемо зовсім розумно припускати, що Бог окружає таких одиниць обставинами котрі притягають його до Господа Ісуса. Доказ сього знаходимо в Корнилових обставинах. Він не знав нічого про план спасення через Ісуса Христа, але він мав віру і пошану до Єгови. Він мав щире і дійсне бажання бути в гармонії з Богом. Він молився до Бога і його молитви у властивім часі були згадані перед Богом. (Діяння Ап. 10: 1-48) Єгова дав йому пізнати о своїй дорозі до життя, вислявши апостола Петра до нього розказати йому о цім.

Отже часто буває, що коли хтось має щире і чесне бажання пізнати Господа, тоді приходить до нього посланець і подає йому книжку, або розказує о Божім ласкавім лляні спасення. Коли він зрозуміє цю правду в чистоті серця, то він і пізнає, що чоловік мусить повернути до Бога, щоби отримати життя вічне через Христа. Про це Ісус так свідкує: „Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною." — Йоана 14: 6.

Досі той чоловік йшов дорогою грішників, Його ум був звернений до речей самолюбних. Але тепер, маючи бажання отримати життя, і знайшовши дорогу котра веде до вічного життя, він робить каяння. Покаятися значить змінити свої думки. Пізнавши те все і змінивши напрям свойого життя, він тепер зачинає пізнавати Божу дорогу до життя. Будучи в такім запитуючім стані, Ісус говорить до нього: „Коли

хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого, й візьме хрест свій, та й йде слідом за мною. " — Маттея 16: 24.

Посвячення

Послухати повисшого приказу Ісуса Христа значить посвятитися. Той, що посвячується Богу, погоджується чинити волю Його. Отже чоловік, віруючи, що він є грішником і що Ісус Христос є його Відкупителем, і що дорога назад до Бога і до життя є через Христа, він менше більше так каже: „Я постановив чинити волю Божу. " Тоді він урочисто у своїм умі і устами каже до Єгови: „Вповаючи на тебе і на Твоє Слово і віруючи в дорогоцінну кров Христа, я тепер погоджуюся чинити твою святую волю." Цим той чоловік відрікається себе і робить угоду з Богом, що він буде чинити Його волю.

Аж тепер можна сказати, що той чоловік є навернений. Бути наверненим значить змінити напрям життя. Посвячений тепер змінює свій напрям життя через полишення самолюбних речей і погоджується йти слідами Христа. Задля його віри в Христа, Господь Ісус тепер стається його заступником і представляє його Єгові.

Оправдання

Той навернений чоловік надальше позістає недосконалим і Бог не може прийняти нікого недосконалого. Однак Бог може оправдати його. Оправдати значить зробити мир з Богом. Діло оправдання можна властиво назвати судовий акт Єгови, через що Він рішає, що той чоловік є примирений з ним. Отже хто

шукає Господа і хоче бути оправданий, той мусить мати три річи: (1) Він мусить мати віру в Бога і в жертву Ісуса Христа; (2) віру в кров Ісуса, що представляє його життя, і що вона мусить бути представлена за нього; і (3) судове оправдання того чоловіка через Єгову. Той чоловік бажав життя і тому шукав дороги до нього; і аж тепер він пізнає, що тою дорогою є Ісус Христос що веде до Бога. Вірити значить мати знання цих речей і вповні сполягати на то знання, що виходить зі Слова Божого.

Авраам вірив в Бога і Його віра була почислена йому за праведність. Слідуючі слова не були записані задля Авраама „а й про нас, котрим має полічитися, віруючим в Того, хто воскресив Ісуса, Господа нашого, з мертвих, котрий був переданий за прогрішеннє наші, і воскрес на оправдання наше. " (Римлян 4: 20-25) Перед Авраамом не було отвореної дороги до життя, тому що кров Ісуса Христа ще тоді не була пролита яко ціна викупу, ані не була представлена яко офіра за гріх. Мусимо пам'ятати, що лише віра в кров Христа є підставою оправдання. Той хто вірує і посвячує себе Богу, цим він погоджується чинити Його волю, і показує свою живу віру в кров Ісуса Христа. „Бог є той, що оправдує. "

А тепер завважмо писання, котрі показують нам три конечні річи до оправдання. Віра; кров Ісуса Христа; і судове оправдання Єгови. „Оправдавшись вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа. Много ж більше тепер, бувши оправдані кров'ю Його, спа-

семось Ним од пива. Хто буде винувати вибраних Божих? Бог же той, що оправдує! " — Римлян 5: 1; 5: 9; 8: 33.

Кожний оправданий має право до життя, тому що всяке праведне сотвориннє має право жити. Тепер той чоловік задля своєї віри і посвячення має право жити яко чоловік. Але питання заходить, чому Бог оправдує чоловіка? Чи тому, щоби помочи йому жити яко чоловік на землі? Відповідь є: Ні! Воля Божа відносно всіх оправданих підчас Християнського віку, або дня жертви, представленого через день примирення, є, щоби вони всі стались частю жертви, Ісуса Христа. Оправдання не є для ніякої іншої причини протягом того віку. Бог принимає чоловіка і оправдує його; і це становить угоду між Богом а чоловіком через Ісуса Христа, що називається Угода через Жертву. (Псальма 50: 5) Згодившися чинити волю Божу і Бог прийнявши цю угоду, той чоловік тепер мусить умерти яко часть жертви Ісуса Христа, що становить услівя Угоди через Жертву.

Пригадаймо собі тепер образ намету який був зроблений в день примирення, і як ті два козли були приведені на двір. Двір представляв стан оправдання. Ці два козли представляли всіх оправданих через віру в кров Ісуса Христа підчас Християнської доби. Жереб був кинутий і той жереб падав на Господнього козла. Це показує, що Бог не є деспотом, але що Він перед оправданим ставить привилей сповнити Його угоду. Отже той, що сповнить свою угоду є представлений через Господнього коз-

ла, а жертвування сього козла представляло, що всі такі будуть становити часть жертви Господа Ісуса Христа.

Знову питання насувається: Що ж той чоловік жертвує? Відповідь є, він жертвує своє право до життя яко чоловік на землі. Бувши вродженим грішником, знов питання виринає: Де він взяв то право до життя? Відповідаємо: Він дістав то право через се, що був оправданий Богом. Пожертвування його життя було представлене в образі через заколення Господнього козла на дворі. А що цю жертву приносив священник, то це представляло, що Ісус Христос Первосвященик приносить в жертву оправданого чоловіка яко часть своєї власної жертви. Однак Первосвященик жертвує його, тому що він згодився чинити волю Божу підчас свого посвячення.

Поклик Нового Сотворіння

Про дарунок і покликання нового сотворіння є написано так: „Бо в даруваннях і покликанню Бог не кається. ” (Римлян 11: 29) Дарунок Божий є життя вічне для всіх тих, що Він оправдує. Поклик Божий є то запрошення до високої позиції або висшого степення життя. Отже виходить, що посвячений чоловік мусить колись отримати духове життя або перестати жити зовсім. Це покликання, каже апостол, є незмінне і ніхто не може його відкликати. Та тут знову заходить питання: Що становить покликання? Чи можна сказати щоби Бог без ніякої цілі покликував йти до неба? Відповідь є, Ні! Бог ніколи нікого не кликав

до неба лише тих, що Він оправдав; а оправдує в тій цілі, щоби оправданий міг статися частю жертви Його возлюбленого Сина.

Бог призначив нове сотворіннє, але яко клясу, а не одиниць, і ця класа буде становити тіло Христове. „А кого наперед призначив, тих і покликав; а кого прикликав, тих і оправдав, а кого оправдав, тих і прославив. " (Римлян 8: 30) Це доказує нам, що оправдані є покликані, і що ніхто не є покликаний поки він не є оправданий, тому що Бог не покликує грішників до цієї високої позиції зі своїм Сином. До чого ж тоді оправдані є покликані? Вони є покликані небесним покликом. (Жидів 3: 1) Цим покликом може лише Бог покликувати, яко ж бо написано: „Що спас нас і покликав покликом святим, не по ділам нашим, а по своїй постанові і благодаті, даній нам у Христі Ісусі перше часів вічних. " — 2 Тимоттея 1: 9.

Ці писання не можна розуміти, що поклик був перед тим нім світ зачався, але це значить, що Бог замірив покликати таку клясу нім світ зачався. Апостолові аргументи є, що ми є перше спасені, а потім покликані небесним покликом. Він так говорить про себе: „Павел, покликаний апостол Ісуса Христа, волею Божою, та Состан брат, яко ж свічення Христове утверджено в вас. "' (1 Коринтян 1: 1, 6) Всі такі є покликані небесним покликом (Ефесян 4:
1) і до одної надії воскресения Христового, що є нагорода Божого високого покликання в Христі Ісусі. — Филипян 3: 11, 14.

Напідставі цих текстів бачимо, що Бог покликує членів нового сотворіння котрих Він

оправдує, щоб вони могли статися частю жертви Христа. Отже виходить, що оправданне, і то, що бере місце в тім самім часі, а іменно, сплодженнє, становить покликання або запрошення членів тіла Христового. Бог оправдує ці одиниці в тій цілі, щоб опісля прийняти їх яко часть жертви Христової. Отже поклик бере місце в тім самім часі, коли оправданнє і сплодженне з духа.

Знову пригадаймо собі, що первосвященик брав Господнього козла і заколював на дворі, і тоді з його кров'ю йшов до святая святих і робив з нею те, що і з кров'ю тельця. Смерть Господнього козла представляла жертву людського життя, що є наслідком Божого оправдання. Аж тоді той оправданий стає сплоджений з духа святого яко нове сотворіннє в Христі.

Сплодженнє з Духа

Дехто розуміє і так научає, що нове сотворіннє є насінне Боже, і посідає защіплену в собі безсмертність і що то насінне перебуває в людськім тілі аж поки забереться до неба або пекла. Ця наука не є поперта св. Письмом і тому є неправдива. Безсмертне сотворіннє не може умерти. Якщо би повисше згадана наука була правдивою, тоді той, що стався новим сотворіннєм і опісля відрікся Бога і Христа, міг би житти помимо свого заперечення Господа. Але св. Письмо показує, що якщо хтось є зачатий як нове сотворіннє в Христі, і скуштував доброго Слова Божого і сили грядущого віку, і тоді відрікся Господа, такий умре навіки

і вже більше не буде для нього воскресання. — Жидів 6: 4-6; 10: 26-29.

Знову інші вчили і вчать, що сплодженне і народження натурального чоловіка пояснює сплодженне нового сотворіння в Христі; або так сказати, що нове сотворіннє є сплоджене, розвинене, і опісля родиться. Однак така наука є також мильна, тому що вона не є поперта писаннями. Якщо би така теорія була правдива, тоді нове сотворіннє не було би відвічальне підчас свого розвою аж до народження. Але противно, писання показують, що нове сотворінне є відвічальне від самого початку. — Римлян 8: 1-13.

Святе Письмо дальше учить, що нове сотворіннє є зачате і викінчене після услівєв угоди. Сплодження нового сотворіння є діло Єгови; і для того це є Його часть угоди із тими, що посвячуються. „Схотів бо, то й породив нас словом правди, щоби бути нам якимсь почином творива Його. ” (Якова 1: 18) Це значить, що Бог бажає, щоби такий оправданий був сплоджений Словом Правди і через св. духа, що є Його невидима сила.

Про це є так написано у св. Письмі: „Яко ж усе до життя і побожности даруваннє нам Божою силою Його, через познатшє Покликавшого нас славою і честю (милостю), чим найбільші і дорогі обітниці даровані нам, щоб через них були ви спільниками Божої природи, ухиляючись від тлінного хотіння, що в світі. " (2 Петра 1: 3, 4) Тут апостол Петро відноситься до нового сотворіння. Його аргументом є, що Бог уживає своєї божественної сили в зглядом но-

вого сотворіння і дає йому найдорогоцінніші обітниці, через котрі нове сотворіннє може наслідити божественну природу, але лише на сій підставі, якщо воно сповнить свою часть угоди.

Сплодженнє значить початок сотворіння і з тою надією перед ним, що колись воно побачить сповненнє даної йому обітниці. До чого ж тоді нове сотворіннє сплоджене? Апостол відповідає: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що по великій своїй милості, знов породив нас на впованнє живе воскресеннєм Ісус Христових із мертвих, до наслідя нетлінного і непорочного, що не зовяне, сховане на небесах про нас. " — 1 Петра 1: 3, 4.

Нема ніде у св. Письмі згадано, що би нове сотворіннє в Христі було якийсь плід у чоловіці, і що є період його розвою а потім народженнє. Противно, посвячений стає новим сотворіннєм від тої хвилі, коли Господь Бог сплоджує його, і від тої хвилі його відвічальність зачинається. Тоді той сплоджений є в проваджений в тіло Христа і є прийнятий яко член Його тіла. Апостол так говорить: „Бо не прийняли ви духа неволі, знов на боязнь, а прийняли духа всиновлення, нимже покликуємо: Авва, Отче! " —Римлян 8: 15.

Хрещеннє у Христа

Коли чоловік стає новим сотворіннєм у Христі, від тоді його право до життя яко чоловіка перестає істнувати. То право до життя, яко чоловіка, тривало лишень короткий час, а іменно, від його оправдання аж до сплодженя, що стається майже у тім самім часі. Про се

апостол пише так: „Хиба не знаєте, що скільки нас у Христа Ісуса охрестились, у смерть Його охрестились? " — Римлян 6: 3.

Як же це може бути правда, коли ж той сплоджений дальше жиє на землі? Життя значить існувати і мати право до існування; а посвячений, яко чоловік, мав право існувати аж поки не був сплоджений з св. духа. Але коли він став сплоджений з св. духа, від тої хвилі його право до життя перестало існувати. Коли Єгова принимає його яко часть жертви Господньої, від тоді він стає занурений або охрещений у Христа. Він є охрещений у смерть Христову, тому що він мусить умерти яко жертва з Христом, щоб він опісля міг жити з Ним. „Бо погреблись ми з Ним через хрещення у смерть, щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили. Коли бо ми з'єднані (з Ним) подобієм смерті Його, то й (подобієм) воскресання будемо. " — Римлян 6: 4. 5.

Чи хрещення у смерть Христову бере місце у тім самім часі, коли посвячений зобов'язується чинити волю Божу? Відповідь є, Ні. Посвячення може прийти довший час перед оправданням, але чоловік не може бути прийнятим яко часть жертви Христової аж поки він не є сплоджений. Хрещення у смерть Христову бере місце підчас роблення угоди з Єговою, а іменно, в часі коли він є оправданий і сплоджений з духа святого і через це стається частю Христа. Це є ясно показано в тім, що сталося з учениками. Вони посвятилися чинити волю Божу довго перед тим, нім вони були оправ-

дані. Їх посвяченнє зачалося від того часу, коли вони прийняли Ісуса за Месію і пішли слідами Його.

По певнім протязі часу Ісус сказав до них: „Чи можете ви хреститись хрещенням, яким я хрещусь? Кажуть йому: Зможемо. І рече до них: Ви то чашу мою пити мете, й хрещенням, яким я хрещусь, хрестити метесь; тільки ж, щоб вам сидіти по правиці в мене й по лівиці в мене, це не єсть моє дати, а кому приготовлено від Отця мого. " (Маттея 20: 22, 23) Із цих слів бачимо ясно, що Він був хрещений у смерть, і що то хрещення зачалося від того часу, коли Він зробив угоду з Єговою і скінчилось аж тоді, коли Він умер на хресті.

Ісус, поясняючи своє хрещення ученикам, сказав: „Хрещенням же маю хреститись і як мені важко, доки це скінчиться! " (Луки 12: 50) Знову слова Ісуса до Його учеників: „Ви то чашу мою пити мете, й хрещенням, яким я хрещусь, хрестити метесь", показують, що Його ученики в тім часі ще не були хрещені. Коли ж вони охрестилися у смерть Христову? Відповідь мусить бути: в п'ятидесятницю, у котрім то часі вони були оправдані і сплоджені зі св. духа. Те саме правило відноситься до тих, що охрестилися у Христа пізніше. Їх хрещення у Христа взяло місце в часі коли вони були оправдані і сплоджені зі св. духа, що наступило аж по їх посвяченню.

Це заключеннє є дальше поперте через богодухновенного свідка, котрий так пише про нове сотворіннє: „Про гірне думайте, (а) не про земне. Умерли бо ви, і життя ваше поховане

з Христом у Бозі. " (Колосян 3: 2, 3) Тут апостол аргументує, що посвячений умерає яко чоловік в часі сплодження і тоді він стається новим сотвориннєм а його життя є заховане Єговою в Христі Ісусі. А що хрещення у смерть Христову є конечне щоби бути з Христом, то про це апостол ясно говорить: „Скільки бо вас у Христа хрестилось, у Христа одягалися. " — Галат 3: 27.

Треба завважити, що між зробленнєм угоди а виконанням угоди існує різниця. Угода через жертву між посвяченим а Єговою є викінчена підчас оправдання і сплодження Єговою. Однак до сього часу ця угода не є виконана. Вона виконається аж тоді, коли нове сотворіннє скінчить свою подорож і злучиться з Господом у славі. В часі, коли угода є роблена, хрещення у смерть Христову бере місце. „Погрібшись із Ним хрещенням, і в котрому встали вірою в силу Бога, котрий воскресив Його з мертвих. " — Колосян 2: 12.

Угода через жертву є вповні зроблена коли чоловік є сплоджений яко нове сотворіннє в Христі. По цім нове сотворіннє мусить виконати свою часть угоди. Бог є справедливий і дотримує свою часть угоди; і якщо нове сотворіннє є вірне до своєї части, тоді ця угода буде виконана.

Нове сотворіннє в Христі є помазане св. духом. Помазати значить назначити когось до власті або служби для Бога, котрий має бути Його представителем. Арон був помазаний служити Богу яко священник. (2 Мойсея 40: 13) Він був урядово назначений на то місце.

Помазаннє Арона представляло помазаннє Ісуса Христа. Ісус Христос був помазаний на Голову нового сотворіння. (Колосян 1: 18, 19. Йоана 1: 32) Бог помазав Ісуса Назорея святим духом і силою по над товаришів Його, і цим урядово назначив Його на Первосвященика. — Жидів 1: 9; Діянія Ап. 10: 38.

Всі члени Його тіла отримають помазання св. духа, але не в такий самий спосіб як отримав Ісус. Образ сього є показаний в помазанню Арона. На голову Арона був зілятий дорогоцінний олій, котрий спливав по його бороді і спадав на поли його одежі. (Псальма 133: 2) Сини Аронові мали на своїх головах капелюхи, і не були помазані впрост так як Арон, але були раховані яко часть священника, тому що вони були під Ароном. Арон і його сини представляли нове сотворінне. Члени нового сотворіння є уведені у Христа, і отримають своє помазання через Нього. Вони рахуються яко часть Христа, тобто, стають членами його від того часу, від коли вони є приведені до Христа. (Ісаії 61: 1, 2) Бог помазав Голову, Ісуса Христа, а всіх інших членів помазує через Нього. — 2 Коринтян 1: 21; 1 Йоана 2: 20.

Чоловік прийнятий у тіло Христове стається дійсно новим сотворінням. Про це апостол так каже: „Тимже, коли хто в Христі, той нове сотворінне; старе минуло; ось стає все нове. ” (2 Коринтян 5: 17) Тут апостол не каже, що сплоджений є лише порахований за нове сотворінне, але ясно говорить, що він стається направду новим сотворінням.

З чого ж тоді складається нове сотворінне?

Нове сотворіннє складається з ума, серця, і тіла, що є цілковито посвяченні Господу. Ум є то знаряд їства, котрим вишукується всі факти і важиться їх, щоби прийти до властивого заключення. Воля є то сила їства, що рішає, що треба робити а що ні. Серце є знову інша сила їства з відки виходять мотиви; це є гніздо різних почувань. Жадне сотворіннє не може існувати без організму; отже теперішній організм нового сотворіння є людське тіло з м'яса.

Щоб нам краще зрозуміти справу, ми назвемо чоловіка, що стався новим сотворіннєм, Йоаном. Коли він народився яко чоловік, він був сином Адама і тому був грішником. Яко чоловік він посідає організм с. т., ум, волю і серце. Однак сей організм ще не є відданий Богу. Дух або невидима сила Божа ще не ділає в його умі; а всі його плани і надія є звернені в самолюбний напрям. Коли ж він стався новим сотворіннєм у Христі, від тоді св. дух зачав робити в нім, тому що він зачав уживати своєї волі до виконування волі Божої, а свій ум він зачав уживати щоби пізнати волю Божу; а мотива серця його є лише виконувати волю Божу. Коли дух Господинь зачне ділати в нім, тоді старі річи зникають від нього, а все стає нове.

Між твореннєм першого чоловіка Адама а новим сотворіннєм, існує дещо різниця. Підчас творення Адама з елементів землі, Адам не мав сили волі своєї. Але нове сотворіннє є зроблене з добровільного земного матеріалу силою Божою. У цім твореннюю є ужита сила во-

лі котра веде чоловіка до цілковитого і певного підданяся волі Божій. В сотворенню Адама його тіло було перше сотворенне з елементів землі; і тоді Бог вдихнув в ніздрі „живе дихання" і повстала жива, рухаючися істота. Але в творенню нового сотворіння, сей порядок є як раз противний. Тут чоловік уживає своєї волі і посвячує себе для чининя волі Божої. Його ум перетворюється на коли дух Божий зачинає ділати в ньому.

Підчас коли сей процес перемінення йде вперед, то ум мусить мати тіло у котрім він може функціонувати. Жадне сотворіннє не може жити без тіла або організму. Тіло грішного Йоана було підневолене самолюбною волею. Але нове сотворіннє Йоан, сплоджений з св. духа, мусить мати відповідне тіло до його обставин. Отже Бог рахує його тіло за праведне, тому що він посвятився яко нове сотворіннє. „Коли ж дух Того, хто воскресив Ісуса з з мертвих домує в нас, то Воскресший Христа із мертвих оживить і смертні тіла ваші духом своїм, що домує в вас. " — Римлян 8: 11.

Повисше наведений текст не учить, що нове сотворіннє є так сплоджене, як чоловік диття, і що той плід опісля розвивається і родиться. Сей текст говорить, що хто стається новим сотворіннєм у Христі і дух Божий пробуває в йому, той є розбуджений до діяльності і до вживання всіх сил і здібностей, включаючи і його смертельне тіло, на прославлення Бога. Сей текст не говорить про сплодженнє в такім смислі як сплоджується чоловік диття. Там є думка, що нове сотворіннє мусить тепер бу-

ти слугою Єгови і є ужите в службі до такої міри, до якої воно посідає св. духа.

Жених і Невіста

Бог сотворив першу людську пару як чоловіка і жену або як жениха і невісту. (1 Мойсея 2: 18-24) Таке саме споріднення існує між Ісусом Христом, Женихом, а членами його тіла, Невістою, що є його церква. (Йоана 3: 29) Се було представлено в образі коли Авраам вислав свого слугу вибрати Ребеку за невісту для його сина Ісаака. Ребека слюбувала Ісааку перед тим, нім сталася його женою. Рівнож члени тіла Христового слюбують йому перед тим, занім стаются Його женою. Вони є заручені в часі плодження з духа і помазання. Їх слюбування було предсказане Божим пророком. Так довго як невіста є вірна свому слюбованню, так довго Господь уживає її за свою невісту.

„Я одружу тебе зо мною на віки, одружу тебе в справедливості й суді, в ласкавості й милосердю. Одружу тебе зо мною в вірності, й спізнаєш що я Господь. " (Осії 2: 19, 20) Отже, щоби остаточно знайтися в славі з Господом і бути членом Його тіла, посвячений мусить бути праведним, справедливим, люблячим, ласкавим, милосерним і вірним аж до смерті. Усі такі будуть представлені без скази перед лицем Його в славі і серед великої радости. Ап. Павло мав на думці цю саму річ, коли він писав: „Бо я ревную про вас ревностю Божою; я бо заручив вас одному мужові, щоб чистою дівою привести перед Христа. " (2 Коринтян 11: 2) Коли члени нового сотворіння будуть до-

повнені, толі весіля жениха і невісти наступить. — Одкриття 19: 7; 21: 2.

Святість

Перед своїм розп'яттям Ісус молився до Єгови за цих членів, що будуть становити Його невісту. Він сказав: „Освяти їх правдою Твоєю; Слово твоє єсть правда. " (Йоана 17: 17) Знов в іншім місці є написано, що Христос полюбив церкву і видав себе за неї, щоб її освятити і очистити. (Ефесян 5: 25) „Щоб освятити її, очистивши купіллю води у слові, щоб поставити її перед собою славною церквою, що не має скази або пороку чого такого, а щоб була свята і непорочна. " — Ефесян 5: 26, 27.

Освятити значить зробити щось святим і чистим. Єгова є святий, тому що Його всі діла є праведні. (Псальма 18: 30) Ісус Христос є святий, тому що Він все ділає в гармонії волі Єгови. Рівнож члени нового сотворіння мусять бути святі, так як їх Голова. Бог примирив цих із собою через Ісуса Христа. (2 Коринтян 5: 18) Все бо твориво походить від Єгови, через Ісуса Христа. (Колосян 1: 16) Коли хто робить угоду з Богом, то тим самим він згаджується чинити волю Божу. Це значить, від коли він є понятий в тіло Христове, від тої хвилі він є відділений для Господньої служби. Він мусить цілковито віддати себе Богу. Диявол відвернув Адама і всіх його потомків від Бога; але в новім сотворінню Бог має націю або нарід котрий абсолютно є відданий Йому, і котрий відмовляється навіть співчувати з

дияволом або котрою будь частю його організації.

Світ є диявольська організація і складається з торговельного і політичного і релігійного елементу. Диявол намовив мільйони так званих Християн до своєї організації. Через своїх платних агентів, тобто тих, що проповідують за гроші, він представив значіння святости у фальшивім світлі. Через їх фальшиву науку многі люди повірили, що святість значить поверховна або прибрана побожність, котру можна показати через міну або вигляд свого лиця. Задля тої причини многі носять на собі дивовижні одежі і прибирають побожний вигляд на лиці і стараються говорити в дуже побожнім тоні; інші знову складають побожно свої руки і стараються виглядати добрими, але рівночасно планують як би можна злучитися і помагати торговельним і політичним елементам сього світа.

Той хто називає себе Християнином і рівночасно попирає торговельну і політичну силу сього світа, і пристає, або бере участь, або симпатизує з нею, той в очах Божих є перелюбником. Жадний чесний чоловік не може удобрити поступку, щоби жінка одного чоловіка мала полові зносини із другим, не її чоловіком. Державний закон забороняє перелюбство. Так само Бог не любується коли член нового сотворіння має якубудь злуку з диявольскою організацією, що становить сей світ. Як чоловік і жінка мусять бути вірні одно другому, так і Христос і Його слюбована невіста. Ісус Христос є всегда вірний, так і члени нового

сотпоріння мусять бути вірними Йому. Про се св. Письмо так говорить: „Перелюбники і перелюбниці! хиба не знаєте, що любов світа сього — вражда проти Бога? Оце ж хто хоче бути приятелем світа, той стається ворогом Бога. " — Якова 4: 4.

Все що не є в гармонії з Богом є нечисте. Сатана і його організація противляться Богу і тому є нечисті, безбожні. „Жаден слуга не може двом панам служити. " (Луки 16: 13) Ніхто не може посвятити часть свого часу для справ Божих, а решта для справ диявольської організації. Так члени нового сотворіння не можуть співчувати з диявольською організацією, ані з котрою будь частю її.

Члени нового сотворіння не можуть бути частю сього світа, тому що сей світ є диявольська організація. Вони мусять бути у світі, але не зі світа, так як і Ісус був у світі, але не зі світа. „Коли б із світа були, світ своє любивби; як же ви не з світа, а я вибрав вас із світа, тим ненавидить вас світ. " — Йоана 15: 19.

Коли хто станеться Християнином, він може думати з разу, що це зовсім на місці поступати тою самою дорогою якою поступають чесні люди у світі. Але пін так не може робити і бути святим. Він мусить лишити політику, всякі рухи реформації світа, як організації тверезости і. т. п., і стати абсолютно і цілковито по стороні Господа, і вживати всі свої сили і здібності для прославлення Його; і в ніякий інший спосіб він не може статися святим. Апостол Павло потверджує се, коли каже: „І не

приладжуйтесь до віку сього, а преображуйтесь обновленням ума вашого, щоб довідуватись, що воля Божа добра й угодна і звершена. " — Римлян 12: 2.

Диявол навчив декого вірувати, що поверховна побожність є правдива святість. Однак в дійстности це є лицемірна побожність. Лицемір може вдавати за побожного і говорити побожні слова, бути тихим і покірним в присутності других; люди можуть уважати його за дуже святого, але цим він не ошукає Господа. Що вдійсности вимагається від Християнина, то оскільки може, він повинен жити після найвищого прапору чистоти і справедливости, бути цілковито посвячений Господу і вживати всі свої сили і здібності для прославлення імені Господа і відкинути всякі компроміси диявольської організації. Правдиве почуття Християнина є висказане словами пророка: „Покажи мені, Господи, дорогу твою; буду ходити в правді твоїй; прихили серце моє до страху імені твого. І подивись, чи йду я дорогою труду, і веди мене дорогою вічною. " Псальма 86: 10, 11; 139: 24.

Хто так щиро молиться, той буде пильно старатися пізнати Божі дороги і рішучо відмовиться бути в союзі з диявольською організацією. Найлучші дороги у світі є фальшиві. Християнин, нім стався дитиною Божою, бажав всіх цих світових речей; але тепер він не може мати нічого спільного з ним. „Заповідями твоїми розумним стався я, тому ненавиджу всяку стежку льживу. " (Псальма 119: 104) Щоби Християнин міг ходити праведною дорогою,

то він не може співчувати Господній організації і рівночасно диявольській організації.

Щоби Християнин міг статися святим, він мусить всі свої почування звернути на річи небесні, а не на земні. (Колосян 3: 2) Статися святою дитиною Божою, треба переобразитися на подобіє святого Сина Божого. (Римлян 8: 29) Слово образ тут значить подобіє. Господь Ісус відпер всі спокуси сатани і оказався вірним і сильним у своїм посвяченню до Бога. (Маттея 4: 1-11) Християнин жиє у світі, що є диявольська організація. Ісус побідив світ через се, що був вірним Отцю. Він сказав: „У світі горе мати мете, тільки бодріться: я побідив світ. " — Йоана 16: 33.

Апостол дальше так каже: „Мавши оце сі обітування, любі (мої), очищуймо себе від усякої нечисті тіла і духа, звершуючи святість у страсі Божому. " (2 Коринтян 7: 1) Противник ошукав много людей, котрі повірили, що все, що той текст вимагає, то вичистити себе з нечистих звичаїв і з нечистих слів і думок. Спевностю, що це треба зробити; але всі шляхетні люди у світі винищують себе з нечистоти ума, мови і життя. Та завважмо, що апостол дальше каже: „Звершуючи святість у страсі Божому. " Це значить, що треба цілковито відлучитися від усього, що має якубудь стичність з диявольською організацією, і цілковито і абсолютно віддати себе на службу Божу.

Знову про нове сотворіннє є написано: „Бо й хто освячує і хто освячується, від Одного всі; з сієї то причини не соромиться братами звати їх глаголючи: Звіщу ім'я Твоє, браттю

моєму, посеред церкви співати му хвалу Тобі. " (Жидів 2: 11, 12) Члени нового сотворіння є освячені через їх Голову Ісуса Христа. Цих Він не соромиться називати братами. Ці слова є безперечним доказом, що кожний хто отримує Боже признання мусить бути абсолютно святим і цілковито посвяченим Богу. Таким був Ісус. Члени його тіла мусять бути подібні Йому. Вони мусять проголошувати Його ім'я і співати в честь Єгови. Така є святість в повнім значінню того слова.

Закон Нового Сотворіння

Закон значить право поступовання, що приказує робити те, що добре, а забороняє те, що є зле. Державні закони є установлені задля злочинців, щоби стримати їх діяльність і охоронити людей одних від других. Закон нового сотворіння є його право поступовання після котрого воно мусить руководитися і володіти собою. Ісус Христос, Виконатель плянів Єгови, установив закон поступовання для нового сотворіння, і після сього закону воно мусить руководитись. Він сказав: „Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного. По сьому знати муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного. " — Йоана 13: 34, 35.

Любов є то повний вираз несамолюбства. Господь Ісус не мав ніякого самолюбства; Він положив своє власне життя, щоби людям дати нагоду отримати життя. (Йоана 15: 13) Ця заповідь говорить, щоби члени нового сотворіння любили один одного, так як Ісус полюбив їх;

бо любов є сповненням закону. (Римлян 13: 10) Це також значить, якщо котрий член нового сотворіння руководиться після закону любові взглядом свого брата і бажає чинити йому добро о скілько він може без самолюбства, тоді він сповняє закон. Отже кожний член нового сотворіння повинен пильно старатися о добро свого брата і помагати йому, а ніколи не шкодити.

Дальше Господь уложив закон поступования для нового сотворіння взглядом Єгови і Господа Ісуса: „Коли любите мене, хороніть заповіді мої. Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і обявлюсь йому. " — Йоана 14: 15, 21.

Звідси бачимо, що кодекс ділання є то збір різних законів після котрих кермується напрям поступования в різних випадках. Так довго як члени нового сотворіння будуть на землі, так довго між ними будуть різні трудності, тому що вони не можуть робити абсолютно. Господь знав це і тому дав закон як треба поступати в таких випадках. Той закон поступованпя є як слідує: „Коли ж погрішить проти тебе брат твій, йди й обличи його між тобою й ним самим. Коли послухає тебе, здобув єси брата твого; коли ж не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб при устах двох свідків, або трьох, стало кожне слово. Коли ж не послухає їх, скажи церкві. Коли ж і церкви не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митник. ”— Маттея 18: 15-17.

Якщо член нового сотворіння образить дру-

гого і просить прощення, то йому треба простити. Якщо він образить еклєзію нового сотворіння і просить прощення, то і тоді треба йому простити. Світ взагалі руководиться після приповісти: „Я можу простити, але ніколи забути. " Однак сей принцип не походить від Господа, а диявола. Правдивого прощення не може бути так довго, як довго пам'ятаємо шкоду заподіяну нам. Коли хтось кається і просить прощення, такому треба простити, так як Господь простив нам. Уперто пам'ятати злочин поповнений проти нас по цім як ми простили вину, не є правдиве прощенне. Ісус учив нас молитися так: „І прости нам борги наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. " — Маттея 6: 12.

В цім законі поступовання для нового сотворіння Ісус зазначив, що прощати один другому треба неограничено. „Приступивши тоді Петро до Нього, рече: Господи, скільки раз грішити ме проти мене брат мій, і я прощати му йому? до семи раз? Рече йому Ісус: Не кажу тобі: До семи раз, а: До сімдесят раз по семи. "— Маттея 18: 21, 22.

Окрім сього нема жадного закону після котрого нове сотворіннє малоби влагоджувати свої трудності між собою. Всякі інші способи до налагоджування трудностей є мильні помимо сього, що люди мають противні погляди.

Вимога Вірности

Бог є вірний все. Коли Він зробить яку обітницю, то Він точно виконає її. (Ісаії 46: 11) „Вірний бо Бог, через котрого покликані ви в общеннє Сина Його, Ісуса Христа, Господа на-

шого. „Вірен хто покликав вас, Він і зробить се. " (1 Коринтян 1: 9; Солунян 5: 24) Ісус був все вірним і тому що Він був все вірним за те дано Йому титул: „Вірний і правдивий. " (Одкриття 19: 11) Господь поручив певні справи в руки сплоджених і помазаних духом, і вимагає від кожного члена вірности, як від доморядників Господніх. (1 Коринтян 4: 2) Божий Первосвященик і Голова нового сотворіння, що є Його тіло, говорить дальше так: „Будь вірний аж до смерті, а дам тобі вінець життя. " (Одкр. 2: 10) Щоби нове сотворіннє могло знайти вічне життя то перше воно мусить доказати свою вірність і лояльність.

Та між легальністю а вірністю є дещо різниця. Господь вимагає від всіх членів нового сотворіння вірности так і лояльності. Бути лояльним значить бути послушним до букви Божого закону: або інакше сказати, служити Богу після правил зазначених у Слові Його. Вірність не лише значить бути послушним до букви і духа закону, але бути непохитним у службі Господній всякого часу, і ані на хвилину не лучитися ані симпатизувати з світськими організаціями, тому що вони є диявольські організації. Лояльність значить сповняти услівя своєї угоди, через повне і цілковите віддання себе Господу.

Натхнений духом Божий свідок, котрий також був членом нового сотворіння, писав так: „Тим то, брати, старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибирання; це бо роблячи, ніколи не спотикнетесь. " (2 Петра 1: 10) Окрім сього ще є згадані, віра, чеснота, розум, вдер-

жаннє, терпіннє, побожність, братерська любов, і любов до всіх. Коли нове сотворіннє виконує ці річи пильно, тоді воно сповняє услівя своєї угоди. Його організм, що є його тіло, мусить бути занятий в службі Божій. Зробити свій поклик і вибір певний, значить, що воно мусить бути сильним і непохитним і певним; а це все можна зробити через радісне сповнення волі Божої в гармонії з Угодою через Жертву.

Отже служити Господу цілим серцем, всіма мислями, і всею силою є конечним для нового сотворіпня. Його тіло і всі його здібності мусять бути зайняті в прославленню Господа. Написано є: „Хиба ви не знаєте, що тіла ваші члени Христові? Узявши ж члени Христові, невжеж зроблю (їх) членами перелюбниці? Нехай не буде! " (1 Коринтян 6: 15) Задля тої причини писаннє заборонняє новому сотворінню в Христі женитися з непосвяченим або не-Християнином.

Оправдана людина остається частю жертви Ісуса Христа. Жертву може представити лише Первосвященик. Член тіла Його не жертвується самий, але Ісус Христос, яко Первосвященик, жертвує його; і той член мусить все тримати себе в стані служіння Господу. Для того є написано: „Привяжить жертву на празник мотузами до рогів жертовника. " (Псальма 118: 27) В гармонії з цим дальше апостол пише: „То ж благаю вас, браття, щедротами Божими, представляйте тіла ваші (яко) жертву живу, святу, угодну Богові; (се) розумне служеннє ваше. " — Римлян 12: 1.

Цю думку іншими словами можна переказа-

ти так: „Всі ви, що були сплоджені і помазані, тішитеся найбільшим привилейом. Ваше тіло є святе, тому що воно є частю Господньої жертви. Ваша розумна служба є, коли ви уживаєте усі ваші сили і здібності для прославлення Господа. " Для тої причини кожний член нового сотворіння є зобов'язаний угодою уживати всі свої сили і здібності в службі Господа оскільки він має нагоди. Противитися службі Господній значить бути противником свого власного інтересу.

Тіло вже з природи є нахилене до зла; але то тіло, почислене за оправдане, тепер мусить бути поневолене і приведене до гармонії з Божою волею. Воля нового сотворіння мусить все бути в гармонії з Божою волею, тому що нове сотворіннє потребує студіювати Слово Боже і то не лише деколи, а постійно. Коли воно глядить писання і досліджує волю Божу, тоді рівночасно його ум переображується. Про се є написано так: „І не приладжуйтесь до віку сього, а персображуйтесь обновленням ума вашого, щоб довідуватись, що воля Божа добра й угодна і звершена. " — Римлян 12: 2.

Невідроджене сотворіннє уживає свій ум і волю для задоволення своїх самолюбних бажань. Той злий нахил або спосіб ділання є названий „старим чоловіком", тому що подібний нахил посідав Адам. Але тепер старого чоловіка муситься скинути, а в нового одягнути.

Новий чоловік є нове сотворіннє в Христі з його умом, серцем і організмом відданим Господу. Від тепер він поступає вперед і росте до повного зросту чоловіка в Христі Ісусі. (Ефе-

сян 4: 13) Щоби дійти до цієї бажаної цілі, апостол так говорить: „Коли ж бо чули Його і в Йому навчились, що істина в Ісусі, щоб відложити вам по першому життю давнього чоловіка, що тліє в похотях лукавих, а обновлятись духом ума вашого, та й одягнутись у нового чоловіка, сотвореного по Богу вправедности і святости правди. " — Ефесян 4: 21-24.

Члени нового сотворіння не є подвійне сотворіння але одно. Тіло з м'ясива є його організм, котре то тіло є тепер нове. Слова апостола є часто мильно зрозумілі, бо він не говорить про подвійне сотворіннє. Він так пише: „Тим то не слабнемо; ні, хоч зовнішній чоловік мліє, та нутряний обновляється день у день. " (2 Коринтян 4: 16) „Зовнішніш чоловік" є те, що бачуть люди; „нутряний" чоловік є то, нащо дивиться Бог, а саме: ум, воля і серце віддані Йому в гармонії з услівями угоди. Чоловік глядить і судить після поверховного вигляду. Бог же дивиться на ум, серце і інтенції чоловіка, і судить його після сього. (Жидів 4: 12) В дійсності апостол тут розумів, що „зовнішний чоловік", котрого бачуть люди, пропадає; але те, що є в гармонії з услівями угоди і з Богом, є „внутряний чоловік" а саме ум, воля і серце, тепер росте з дня на день на подобіє Господа.

Пишучи до церкви в Колосії, апостол Павло ясно розрізнив між старим а новим чоловіком. Про це він так говорить: „Оце ж умертвіть члени ваші, що на землі. " (Колосян 3: 5) Слово „умертвіть" значить убити на смерть. Ці слова апостола можна переказати:

„Якщо ти є нове сотворіннє в Христі, шукай же того, що в небі, і привязуй своє серце до небесних речей, а не до земних. Ти, яко чоловік, є мертвий, але яко нове сотворіннє, твоє життя є заховане з Христом у Возі. „Умерли бо ви, і життя ваше поховане з Христом у Бозі. Оце ж умертвіть члени ваші, що на землі: блуд, нечистоту, страсть, похоть лиху, зажерливість, котра єсть ідолослуженнє, за це йде гнів Божий на синів неслухнянности, між котрими і ви колись ходили, як жили між ними. Тепер же покиньте й ви те все: гнів, ярость, злобу, соромні слова од уст ваших. Не кривіть словом один проти одного, скинувши з себе давного чоловіка з ділами його. " Ось так апостол описує „старого чоловіка" і ясно зазначує, що він є той, що йде злою дорогою, котрою пішов Адам і ті, що йдуть його шляхом. — Колосян 3: 3, 5-9.

А тоді апостол показує поступки „нового чоловіка" і як він обновляє свій ум через знання Господа. „І одягніться у нового, що обновляється в розумі по образу Того, хто сотворив його. Одягніться ж оце, яко вибрані Божі, святі і любі, в милость і милосердя, добрість, смирність, тихіть і довготерпіння, терплячи один одного й прощаючи собі, коли хто на кого має жаль; якож і Христос простив нам, так і ви. Над усім же цим любов, котра єсть союз звершення, і мир Божий нехай править в серцях ваших, до котрого вас і покликано в одному тілі, та й будьте вдячні. " — Колосян 3: 10, 12-15.

Терпіння

Коли Бог вигнав Адама з Еден-раю, Його присуд між іншими звучив так: „Положу ворогування між тобою й жінкою і між гасінням твоїм і насінням її, воно рощавлювати ме тобі голову, ти ж упивати мешся йому в пяту. " (1 Мойсея 3: 14) Слова „жінка" і „вуж" є тут ужиті символічно. „Насіннє жени" є нове сотвореннє. „Насіннє вужа" є диявольські агенти на землі, а головно лицемірні учителі, котрі вдають, що служать Господу, але вдійсности служать дияволу. — Йоана 8: 44.

Сатана, диявол, знаючи, що Ісус був Помазаником Божим і насінням обітниці, старався знищити Ісуса Христа. Це він навіть старався доконати нім народивсь Ісус. (Маттея 1: 19, 20) Опісля він старався знищити коли Ісус-дитя народився. Маттея 2: 16-18) Опісля через ошуство і підступ він старався погубити Ісуса з початком Його місії. Маттея 4: 1-11) Та не змігши знищити його цим способом, сатана ужив клєру тодішнього часу, котрий закидав Ісусу всякі знані злочинства. Тому що Він говорив правду людям, для того вороги від часу до часу старалися знищити Його. Ісус сказав їм виразно, що вони були „насінням" сатани. „Чом бесіди моєї ме розумієте? Бо не можете слухати слова мого. Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину, й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її. " — Йоана 8: 43, 44.

Це гипокритичне духовенство і його при-

хильники були частю світа, над котрим сатана був і є невидимім володарем. Ісус терпів найбільше переслідування з рук цих з лиця-побожних лицемірів і грішників. (Жидів 12: 3) Він був у світі але не зо світа. „І рече їм: Ви од нижнього, я од вишнього; ви од світу сього, я не од світу сього." (Йоана 8: 23) Він був тим великим світлом для світа. (Йоана 9: 5) Його ученики і ті що сталися його вірними послідувателями, отримали і скористались много з того великого Світла. Через многі століття Святе Боже ім'я було обчорнене дияволом і його „насінням", і ті самі зневаги впали на Ісуса, так як це пророк предсказав. — Псальма 69: 9; Римлян 15: 3.

Члени тіла Христового, будучи частю нового сотворіння, мусять терпіти так, як і Він терпів. „На це бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами. " (1 Петра 2: 21) Як Ісус не був частю диявольського світа, так і члени Його тіла, Його вірні послідувателі, не є частю світа. Як Він був зненавиджений світом, так і члени Його тіла є зненавиджені. До них Він сказав: „Коли світ вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів. Коли б із світа були, світ своє любив би; як же ви не з світа, а я вибрав вас із світа, тим ненавидить вас світ. " (Йоана 15: 18, 19) І знов перед цим, нім забрався з землі, Він дав їм остаточні вказівки, кажучи: „Це глаголав я вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе мати мете, тільки ж бодріться: я побідив світ. " — Йоана 16: 33.

Многі люди дивуються чому так трудно

статися правдивим Християнином. Відповідь є, тому що світ є диявольською організацією, котра противить ся всім і всьому, що є в гармонії з Богом, і тому що диявол і його агенти переслідують Християнів за їх вірність до Бога. Маючи це на пам'яті, що світ є видимою диявольською організацією котра володіє народами і що клєр взагалі є частю світа, тепер можемо легко зрозуміти чому духовенство, котре називає себе Християнами, переслідує правдивих і покірних послідувателів Господа Ісуса.

Нове сотворіннє є віддільне і відрубне від світа, і мусить все стояти постороні Господа. Мільйони людей вважали себе за Християнів, і в той самий час старалися бути в ласці сього світа і догаджувати богачам, політикерам і духовенству; і чинячи се, вони скоро падали в сіти диявола. (1 Йоана 2: 15; Якова 4: 4) Це є всім добре знаний факт, що релігійні переслідування, які були вимірені проти правдивих Християн, були підбурені через так званих Християн. Ісав представляв цих гипокритичних Християн; а Яків представляв правдивих Християн; і як Ісав переслідував Якова так і номінальні Християни переслідують правдивих Християн. Отже Ісав представляв диявольських агентів, а Яків був образом Божих представителів.

Ціль Терпіння

Чому треба було терпіти Ісусу Христу з рук ворогів? Чи Його терпіннє мало щонебудь спільного з викупом і жертвою за гріх? Відповідь мусить бути: Ні, тому що довершений чоловік, Адам, согрішив і стратив життя, і со-

вершенний чоловік, Ісус, дав життя, що становило викуп, без різниці чи Він був би терпів з рук грішників чи ні. Беручи під розвагу се питання, пригадаймо собі, що заколення звірят представляло смерть нашого Господа і відбувалося на дворі. Двір представляв примирений стан з Богом; кропленню кров'ю у святая святих представляло офіру за гріх в самім небі. Терпінню Ісуса Христа було представлене поза двором а навіть поза табором. Отже знову питаємо, чому Ісус терпів? Апостол відповідає так: „Которих бо животних кров уносить в святиню архієрей за гріхи, тих м'ясо палиться осторонь стану. Тим і Ісус, щоб освятити людей своєю кров'ю, осторонь воріт пострадав. Тим же оце вийдімо до Нього осторонь стану, дізнаючи наруги Його. "—Жидів 13: 11-13.

В очах Жидів чоловік був грішником і проклятий в очах Божих, якщо він умер на хресті, тому що так було написано в законі: „Проклят всяк, що висить на дереві. " (5 Мойсея 21: 23; Галат 3: 13) Кров Ісуса, представляючи його вилляте життя, мусила бути представлена в небі яко офіра за гріхи людські, і без представлення крові яко жертви за гріхи, люди не могли бути освящені. „Одним бо приносом звершив на віки освячуємих. " (Жидів 10: 14) Але занім Ісус міг появитися в небі і представити кров-життя яко жертву за гріхи, то Він перше мусів доказати свою гідність явитися перед лицем Божим. Він мусів перше доказати свою лояльність і вірність до Бога. Він мусів бути випробуваний нагострившою пробою, і в тій пробі доказати свою лояльність і вірність.

Ісусове терпіння, яке Він зазнав з рук грішників, представителів ворога, було представлене поза табором. Його терпіння скінчилися коли Він був розп'ятий на хресті як грішник. Він терпів наруги, які впали на ім'я Його Отця; наруги, що впали на Нього за Його вірність в службі Отця; був заперечений грішниками; і був докорений як грішник, а нарешті умер як грішник на хресті. Він переносив це терпіння і радувався з сього, тому що Він знав, що Він чинить волю Божу. Він згодився чинити волю Божу, і воля Божа була, щоби Його вірність і лояльність була випробувана; і якщо Він буде вірний у пробі, то це буде доказом Його довершеності.

Для того є написано так: „Хоч і Син Він був, тільки ж навчився послуху через те, що терпів, і звершившись, ставсь усім, що слухають Його, причиною спасення вічного. " (Жидів 5: 8, 9) Сі слова є доказом, що Він навчився послушенства, і через це стався довершеним автором вічного спасіння роду людського. „Подобалось бо Тому, про кого все і ким усе, що привів многих синів у славу, починителя спасіння їх стражданнями звершити. " — Жидів 2: 10.

Дехто учить, що Ісус стався довершеним через розвинення характеру. Це однак не може бути правдою. Ісус був і є довершеним характером. Довершений характер є довершене сотворіннє або єство. Ісус був довершеним чоловіком, отже довершеним характером. Що ж тоді значить, що Він стався звершеним? Це значить, що Ісус доказав свою лояльність і вірність серед найгірших об-

Розп'яття **Max Klinger**

Кров Ісуса, представляючи Його вилляте життя, мусила бути представлена в небі яко офіра за гріхи людські; і без представлення крові Його, яко жертви за гріх, люди не могли би бути освящені. сторона 263

Похування Ісуса

Max Klinger

Слова 5 Мойсея 19: 21 мусимо р о з у м і т и, що довершене людське життя мусилося дати, щоб воно могло заступити місце Адамового життя, котре Бог відібрав за його поповнений злочин.
сторона 180

Рабунок Війни **August Roth**

Ось молодий чоловік і молоденько жінка щойно вступили на поріг нового життя і зачали виконувати свої уложені плани.

Під час коли вони так укладають свої плани для свого власного щастя, в той самий час диявольські агенти впроваджують закон воєнної примусової служби. Той чоловік мусить ставитися до воєнної служби. Молода жінка з дитиною на руках в останнє прощається зі своїм полюбленим мужем, котрий йде на війну, щоб вже ніколи не вернути. сторона 321

Зараз по війні прийшла голоднеча, помір хвороби і терпіння і горе, якого людські слова описати неможуть. Шпиталі заповнені хворими тілом і умом, а інші мільйони терпілії без жадної помочи і опіки. Величезне число вдів і сиріт сталися додатковим тягарем, котрий мусять нести чесні податківці краю.

сторони 222, 223

Уточище

Hubert von Herkomer

ставин, через що Він переніс великі терпіння. Цим Він доказав, що Він все був і буде вірним і правдивим Єгові, і що Єгова може довірити Йому з найвищою позицією у цілій своїй вселеній. Будучи довершеним, це дало Йому вступ до неба яко найбільшому представителю Єгови, щоб Він міг представити свою пролиту кров яко офіру за гріх людський. Тому то апостол каже: „Тим і Ісус, щоб освятити людей своєю кров'ю, осторонь воріт постраждав. " — Жидів 13: 12.

Бог замірив мати сотворіння, котріб все були Йому вірні і лояльні. В ніякий інший спосіб Він не міг випробувати їх хиба поставити їх на нагострившї проби. Через терпіння, Ісус був випробуваний і доказав свою вірність і лояльність, і отримав титул: „Вірний і Правдивий. " Це булоб зовсім неможливо для нього представити свою пролиту кров в небі яко жертву за гріх, хиба що Він перше докаже свою вірність і лояльність. Сей доказ він мусів дати через терпіння. Тому що Він був послушний волі Отця під кожним зглядом і навіть перетерпів ганебну смерть на хресті, Бог воскресив Його до Божественної природи і дав Йому найвищу позицію у своїй вселеній, яко ж бо написано:

„Бувши в подобиї чоловічому, і здавшись видом яко чоловік, принизив себе, бувши слухняним аж до смерті, смерті ж хрестної. Тимже і Бог Його високо возніс, і дав Йому ім'я, більше всякого імені, щоб в ім'я Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі, і на землі,

і під землею, і щоб усякий язик визнав, що Господь Ісус Христос у славу Бога Отця. "— Филипян 2: 7-11.

Члени Його Тіла

Всі що будуть мати привілей бути членами тіла Христового з конечности мусять посідати ту саму природу. Всі члени нового сотворіння мусять посідати Божественну природу. Всі вони мусять явитися перед Богом Єговою. Се булоб навіть не розумним припускати, щоби члени нового сотворіння були вивисшені без проби, коли Бог поставив на пробу свого возлюбленого Сина. Для того то написано: „На це бо ви покликані, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідами за Його стопами. " — 1 Петра 2: 21.

Терпіння, котре переносять члени тіла Його не є для того, щоби дати ціну викупу або жертву за гріх, але щоб він міг статися частю Христа. Тому то написано: „Тепер радуюсь у стражданнях моїх за вас, і доповняю недостаток горювання Христового у тілі моїм (смертнім) за тіло Його, котре єсть церква. " (Колосян 1: 24) Кожний член нового сотворіння мусить доказати Богу свою вірність і лояльність; і апостол з сього радувався, що він мав привілей брати участь в терпіннях Христа, позаяк сього вимагається від всіх, що мають бути членами Його тіла. І знову є написано: „Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі, коли ж діти, то й наслідники, наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з

Ним страждаємо, щоб з Ним і прославитись. " — Римлян 8: 10, 17.,

Яко дальший доказ, що кожний член нового сотворіння мусить бути випробуваний і доказати свою вірність, то про це читаємо так: „Тим усе терплю ради вибраних, щоб і вони осягли спасення, що в Христі Ісусі з славою. Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним житимем. Коли терпимо, з Ним і царюватимем; коли відцураємось, і Він відцурається нас. " (2 Тимотея 2: 10-12) Кожний член тіла мусить умерти, яко чоловік, тобто, умерти яко жертва, щоби йому жити у Божій природі; і він мусить терпіти дорікання грішників і переслідування від диявола, так як і Ісус терпів, і в кожній пробі доказати лояльність Богу, щоб він міг статися частю царського священьства і царювати з Христом.

Много мають мильне поняття, що Бог старався забрати людей до неба, щоби вирятувати їх від вічних мук. Таку науку голосили священники. Диявол був автором цієї науки, щоби цим чином представити Єгову у злім світлі і відвернути ум чесних людей від Нього. Коли християнин зрозуміє причину свого терпіння, тоді він може радуватися з сього. Він бачить, що він має нагоду доказати свою лояльність і вірність і тішитися з того привілею без річниці як за велике терпіння він переносить. Коли він бачить, що світ є диявольською організацією, і що переслідування приходять від нього і задля сього він терпить тоді він радується із сього.

Так і апостол Петро розумів коли писав;

„Любі, не чудуйтесь розпаленнєм, що буває вам на спокусу, наче б вам що дивного довелось; а радуйтесь, яко ж маєте участь в стражданнях Христових, щоб і в одкриттю слави Його радувались і веселились. Коли докоряють вас за ім'я Христове, — ви блаженні; дух бо слави й Бога почиває на вас; ними він хулиться, вами ж прославляється. Тількиж ніхто з вас нехай не постраждає яко душогубець, або злодій, або як бунтівник; коли ж яко Християнин, то нехай не соромиться, а прославляє Бога за сю участь. " — 1 Петра 4: 12-16.

Для того то Християнин не може попирати світ і рівночасно бути Християнином. Він не може йти на війну, тому що Господь заказав воювати. Тому що Господнє царство не є із сього світа, для того послідуватели мусять чекати аж до установлення Його царства. Вони не можуть мати симпатії до несправедливих систем сього світа, але вони мусять чокати аж Бог установить своє справедливе правительство через Христа.

Апостол Павло свого часу був більше визначнішим чоловіком чим пересічний чоловік. Він був ревним оборонцем закона. Коли він стався Християнином, він побачив ці великі привілеї перед ним. Він сказав, що він стратив много речей і то все уважає за смітє, щоби йому надбати Христа. „Щоб розуміти Його, і силу воскресення Його, і спільність мук Його, аби тільки приподоблючись смерті Його, достигнути до воскресання мертвих. " (Филипян 3: 10, 11) Апостол не каже що він терпів, що би виробити собі характер, ані він не тер-

пів задля добра чийогось; але що він співтерпів з Христом і бажав бути подібним до Його смерті, щоби лише статися учасником „Його воскресення. "

Воскресіння

Ісус був розп'ятий, і на третій день Бог воскресив Його із мертвих. (1 Коринтян 15: 4) Коли Він був на землі, Він заявив, що Бог дав Йому привілей наслідити безсмертність. (Йоана 5: 26) Коли він устав з мертвих, Він був довершеним образом Єгови, посідав божественну природу і безсмертність, і тепер жиє по віки вічні. (Жидів 1: 3; Одкриттє 1: 18) Воскресіння Ісуса Христа до Божої природи є запевненням, що всі члени Його тіла мусять встати до тої самої природи і безсмертности. Ось чому Християнинові раджено шукати слави, чести і безсмертности і вічного життя. (Римлян 2: 7) Безсмертність є життя на найвищім поземі, і є незнищиме. Писано бо: „Як бо в Адамі всі умирають, так і в Христі всі оживуть. Кожен своїм порядком: Первісток Христос, а потім Христові у приході Його. " (1 Коринтян 15: 22, 23) Ісус Христос був первий, що воскрес з мертвих; а Його члени тіла воскреснуть у другім приході. Вони воскреснуть до безсмертности, і наслідять нетлінність.

Апостол Павло пише: „Умерли бо ви, і життя ваше поховане з Христом у Бозі. Коли ж Христос, життя ваше, явиться, тоді і ви з Ним явитесь у славі. " (Колосян 3: 3, 4) Його аргумент є, що хто є сплоджений до Божої приди, той умре яко чоловік, і що його право до життя є заховане в Христі Ісусі; що коли Хри-

стос явиться у своїм другім приході, тоді всіх членів воскресениє візьме місце. Про це знову є написано: „Любі, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж, що, коли явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яко ж єсть. ” — 1 Йоана 3: 2.

Ці слова є доказом, що члени Його тіла на землі не знають яка їх слава буде у воскресінню, але вони будуть подібні до Ісуса Христа, тому що вони будуть з Ним і побачуть Його такого, який Він є, і будуть членами царської родини в небі. Це є дальше доказано словами пророцтва „Блаженний і святий, хто має часть у першому воскресінню; над цими друга смерть не має власті, а будуть священниками Божими і Христовими, і царювати муть з Ним тисяч років. ” — Одкриттє 20: 6.

Про час воскресіння є написано: „Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангельським і з трубою Божою зійде з кеба, і мертві в Христі воскреснуть найперше. ” (1 Солунян 4: 16) Сі слова доказують, що Християни, котрі повмирали протягом християнської доби, не пішли до неба по смерті, але вони мусили чекати в гробі аж до другого приходу Господа; і тоді, коли Він возьме власть над світом, ці вірні Християни встануть найперше. Слово „веліинє” в тім тексті значить розказ власті, що показує, що се відноситься до часу коли Господь Ісус, яко Первосвященик Єгови, візьме власть і зачне царювати. — Псальма 110: 2.

Коли нове сотвориннє буде викінчене, тоді воно буде становити Боже царське священьство котре представляв Мелхизедек. Це нове

сотворіннє також буде становити „насіння обітниці" або „насіння Авраама", і буде увінчальним вінцем усього Божого творива. Сьому то сотворінню дасться життя і безсмертність, і буде вічною славою для Вога Єгови.

Більше чим шість тисяч років перейшло від коли Єгова сотворив довершеного чоловіка Адама, котрий упав. Більше чим дві тисячі років Бог робив рухомі живі образи, через котрі представив розвій нового сотворіния. Через майже других дві тисячі років Він вибирав і розвивав це нове сотворіннє. Протягом сього цілого часу рід людський терпів смуток, хвороби і смерть. Сатана скористався з нагоди і відвертав ум людський від Єгови. І тому многі так звані Християни питають: Для чого так багато терпіння між людьми?.

ГОЛОВА 9

Століття Людського Терпіння

„ЗНАЄМО бо, що все твориво вкупі стогне і мучиться аж досі.'' (Рим. 8: 22) Що ці божественні слова є правдою, то про це може свідкувати кожний чоловік, тому що кожний бачить як рід людський тяжко страдає. У цілім світі нема ані одного довершеного чоловіка, і тому нема нікого хтоби не терпів. Від колиски аж до гробу кожний чоловік терпів і терпить. Много людей запитують, чому вони терплять? Отже прийшов час, щоб кожний запитуючий пізнав причину свого терпіння.

Смерть є то великий ворог людства, що нападає і нищить кожний дім. Диявол навчив людей вірувати, що Бог є відвічальний за смерть кожного чоловіка. Однак не Бог винуватий за смерть чоловіка, а противно: смерть увійшла в світ задля гріху, а гріх увійшов у світ задля Адамового непослушеньства до Божого справедливого закона. Це був диявол, що намовив чоловіка до сього непослушеньства, і чоловік послухав його і добровільно і свідомо виповів послушенство Богу. Коли який люблячий член родини умре, тоді сі, що оплакують його, часто питають: „Як міг люблячий і справедливий Бог забрати нам того, що ми так любили. " Однак коли люди зрозуміють Божий план, тоді не будуть ставити такого питання. Тоді вони не будуть сумувати

як ті, що не мають надії. Та перше треба конечно пізнати Божу правду. Не можна бо мати надії без знання; бо знання правди Божої показує дорогу до життя і щастя.

Питання: Чи не міг Бог сотворити чоловіка так, щоб він не согрішив і через це запобічи терпінню? Розуміється, що Бог, будучи всесильним, міг сотворити чоловіка так, щоб чоловік не міг согрішити. Але сей факт, що Він так не зробив, є достаточним доказом, що Він не вважав це за добре і відповідне діло. Св. Письмо говорить, що Бог сотворив чоловіка на образ і подобіє своє. Це значить, що чоловік був обдарований мудрістю, справедливістю, любовю і силою. Бог хотів, щоби чоловік уживав ці прикмети; інакше, Бог не бувби обдарував його ними.

Бог сотворив чоловіка з землі і дав йому ум, волю і почування; і Він хотів, щоб той чоловік уживав ці всі дані йому річи. Уживати волю значить, що чоловік мусить рішати, що він може а що не може робити. Йому було сказано, що послушенство Богу значить добро, а непослушеньство значить гріх, а гріх приносить смерть. Тому що Адам посідав силу волі, отже виходить, що він мусів вибрати чинити добро або зло, і прийняти наслідки одного або другого. Напримір, якщоби Бог був сотворив чоловіка так, що він не міг поповнити зла, тоді чоловік мав бути машиною, що значить він мав бути без свободи волі в діяльностях.

Бог сотворив чоловіка довершеним після своєї власної вподоби. (Одкриття 4: 11) Бог

не любується в лукавстві. (Псальма 5: 4) Він не силує свого сотворіння чинити добро; але У своїм плані зазначив, що щастя і життя є наслідком чинення добра, а терпіння і смерть для тих, що чинять зло. Якщоби Бог був сотворив чоловіка так, щоби він не міг робити зла, то це булоб те саме, що примусити його чинити добро. Однак примусове послушенство не приносить дійсного щастя Сотворителю ані сотворінню.

Бог є любов, це значить, що в Його нема ніякого самолюбства. Він бажає, щоб розумне сотворіннє любило і служило Йому, тому що Він любить сотворіння. Дійсно щасливого стану не може бути, хиба що вони будуть служити йому добровільно. Щоб чоловіку бути щасливим, він мусить бути так як Бог без самолюбства. Чому ж тоді Бог покарав за непослушенство, якщо Він не є самолюбним? Відповідь є, тому що Він є добрий; а все що противиться Йому є лихе. Хто є непослушний Богу і пристає з лихими, такий спричиняє смуток собі і Сотворителю. Любити або бути несамолюбним значить старатися о добро других. Якщоби Бог повстримав свою кару за непослух чоловіка, то це булоби шкодою, а не добром для нього.

Якщоб Бог примушував чоловіка бути послушним Йому, тоді Він перечивби собі; але се є неможливо для Бога перечити собі. Примусити чоловіка до послушенства булоб самолюбством; але Бог не є самолюбним, тому що Він є любов. Він бажає, щоб усі Його сотворіння були подібні Йому, а саме, були пору-

шені до всякого діла любов'ю. Він не вживає своєї сили, щоб змусити когось до послушенства, однак карає непослушенство задля добра тих, що служать Йому. Всяке сотворіннє, що любить Бога понад усе, є послушне Йому. Задля тої причини Він установив закон через свого возлюбленого Сина, котрий сказав:

„Хто має заповіди мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любити му його, і об'явлюсь йому. Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме і Отець мій любити ме його, і до нього прийдемо, і оселю в нього зробимо. Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця. ” — Йоана 14: 21, 23, 24.

Тому то є написано: „любов-сповненнє закону. " (Римлян 13: 10) Це значить, що хто порушений до служби Божої любов'ю, такий сповняє всі вимоги Божого закону. Якщоб Адам був любив Бога, то Він спевністю бувби й послухав Його. Але Адам любив більше себе і хотів служити собі. Його жена була частю його, і задля самолюбної причини він хотів бути з нею; і тому виповів послушенство.

Єгова ніколи не переступав свого закону, і ніколи не переступить. Він дав заповідь для Ізраїльтян, глаголючи: „І мусиш любити Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всією силою твоєю. " (5 Мойсея 6: 5) Але дехто може питати: Чи ж ця заповідь не примушувала любити Його, і чи не було це самолюбством зі сторони Єгови? Відповідаємо,

Ні! Ізраїльтяни тоді були упавшими людьми. Бог один був їх правдивим Приятелем і Добродієм. Послушенство до Його заповідей означувало життя для них. Вони могли бути послушними Йому лише тоді, коли вони любили Його; і для того Єгова дав приказ їм, ке задля самолюбної цілі, але задля їх власного добра. В цих заповідях бачимо незмінний закон Єгови, що хто хоче мати життя і щастя, такий мусить любити Його цілим серцем, умом, і душею або єством.

Щоби бути цілковито щасливим, чоловік мусить поступити після волі своєї свобідно, і у всіх ділах мусить поводитися після любови. З досвіду він навчився, що, якщо він зробить щось із самолюбства і поповнить зло, тоді він терпить. Якщо він ділає після любові і робить добро, тоді він є благословенним. Дитина учиться, що якщо вона притулить свій палець до горячого предмету, тоді її палець болить і вона терпить біль. Якщо ж вона оминає горяче залізо, тоді її палець спокійний. В такий самий спосіб чоловік учиться лекції добра і зла. Бог хотів, щоб він навчився цієї лекції.

Можливо, що є много інших причин задля котрих Бог не сотворив чоловіка так, щоб він не міг согрішити, і чому Він позволив існувати злу через так довгий протяг часу; але дотепер маємо три добрі і достатні причини, а саме: (1) Дати нагоду усім людям навчитися через досвід о наслідках гріха, і що життя і благословеньства можуть прийти лише через чинення добра; (2) щоби дати досить часу на вибрання і розвинення нового сотворіння, че-

рез котре буде знищене зло і прийдуть благословенства, життя і щастя у назначенім часі; і (3) щоби дати досить часу наповнити землю людьми котрі будуть тішитися землею по цім, як вони отримають потрібну лекцію.

Наука Через Досвід

Кожне діло Єгови для чоловіка було зроблене з Його доброти до нього. Через свою любов Він показав чоловіку, що благословеньства можуть прийти лише з доброти. Він сотворив Адама довершеним тілом і духом і дав йому власть і царство над усіма сотвореннями на землі. Він приказав усім польовим звірам і птицям явитися перед Адама, котрий дав їм ім'я і інші прикази; і постарався для нього о довершене помешкання і всі інші потреби.

По цім прийшов вершок Його об'явленої любові до Адама. Він сотворив йому довершену товаришку, найкращу річ яку коли бачили Адамові очі. Вона була потіхою для його серця, і він радувався нею. Вони збирали овочі і цвіти, і це веселило їх серце. То знов сідали на березі прекрасної ріки, і прислухувалися усміху лагідних фаль, котрі плюскались по зелених берегах, і відтак знов спішили дальше. Вони проходжались між деревами і солодкий спів птиць наповняв їх душу музикою. Разом, з царським походом, виходили на верхи гір і наповняли душу свою чудовим видом розлогих горбів і високо взнеслих гір, як і також прекрасними долинами, та тихо пливучими ріками і шумом зелених лісів і овочевих дерев.

Будучи довершеним чоловіком і довершеною жоною у довершенім домі, повні енергії, сили і довершеного життя, чогож більше могло їх серце бажати? О всі річи постарався Єгова для них, і самі вони були виразом Його любові і доброти. Бог сказав Адамові, а опісля Адам сказав своїй жені про їхні права і привилеї, які вони мали в раю. Менше більше він так говорив до неї: „Ево, ці всі прекрасні і чудові річи є наші, тому що Бог, наш Сотворитель і Отець, дав нам їх. З кождого дерева в цім чудовім городі можемо їсти, лише з дерева знаття доброго і злого не можна нам їсти; бо Бог сказав, що того дня, коли скуштуємо з його, смертю помремо. Але так довго як ми будемо послушними нашому Отцю, то ці всі чудові річи є нашими, для нашої приємності; і Він приказав нам родити діти і наповняти землю, це прекрасне місце для нашого мешкання. "

Все що Адам і Ева посідали прийшло від Бога. Він був їх Життя-давцем, отже їх Отцем. Але вони, яко цар і царівна, мусили бути випробувані. Вони мусили доказати їх вдячність за Його доброту і любов, і що вони будуть все в гармонії з Ним. Чому ж їм не любити Бога і чому не бути послушним Йому? Він же був їх правдивий і люблячий Приятель. Якщо вони не могли оцінити вповні Його доброти, то вони й не могли бути повною потіхою для їх Сотворителя. Бог не силував їх до послушенства, але дав їм нагоду доказати їх любов до Нього; і цю любов вони могли доказати через послушенство. Справді це була дуже

дрібна річ, яку Бог завдав їм до виконання але якщо вони відмовляться це зробити, загублять усе! Та предвидівши, що вони можуть відмовитися бути послушними Йому, Він з любові, доброти і мудрості, постарався о вихід для них і їх покоління.

Ева піддалась під зводничий вплив люцифера і цим виповіла послушенство Богу. Адам согрішив добровільно; що значить, що він не був ошуканий. (1 Тимотея 2: 14) Він любив себе більше чим Бога. Він бажав угодити собі, йдучи за Евою, радше чим послухати Бога і стратити Еву. Від сього часу Бог зачав учити чоловіка, що любов є одинока мотива, що веде до щастя. Без досвіду чоловік не міг навчитися потрібної лекції. А що Ева була частю Адама, тому і вона була засуджена на смерть разом з Адамом. (Римлян 5: 12) Задля їх непослушенства до Бога ця довершена пара стратила прекрасний дім; і була вигнана геть з дому вчитися через досвід цю трудну лекцію, котру гріх, що спричиняє смерть, учить. Через довгий протяг часу вони переходили страшні досвіди, а по цім повернули назад до пороху з відки були взяті.

Підчас коли Адам і Ева переходили через всі свої трудності, смуток і терпіння, вони породили дітей, котрі також мусили терпіти. Але чому ж ці діти і їх дітей діти мусили терпіти через довгі віки наслідки гріха який поповнили їх родичі? Чи ж ці діти були відвічальні за поповнене зло їх родичами? Спевностю, що ні, тому що вони не жили в тім часі як Адам поповнив гріх; але що наслідки того зла перей-

шли на них; і сей факт, що так сталося, показує неограничену мудрість Єгови. Зробивши наперед розпорядження на случай сього випадку, Господь Бог через це показав свою мудрість і любов до чоловіка.

Бог так розпорядив, що якщо чоловік станеться непослушним і умре, то Він мав викупити його від смерті і у властивім часі дати нагоду кожному прийти назад до життя. Сей план викупу мав бути виконаний через добровільне пожертвування на смерть довершеним чоловіком, о котрого Бог мав постаратися. Але якщоби кожна дитина з Адамового покоління була народилась довершеною, і через се не наслідила наслідків гріху від родичів, тоді кожний чоловік мав стати на пробу з окрема, і мав бути випробуваний чи він буде послушний Богу або ні. Можливо, що дехто бувби послушний і жив; але кожний хто переступивби Божий закон, такий мав умерти на віки, хиба що хтось викупивби його зі стану смерті. Якщо так, тоді треба було би за кождого чоловіка дати викуп з окрема.

Бог з безконечної доброти, любові і мудрості зробив так, що всі люди були заключені в засуді Адама за його гріх, а це тому, щоби через одну довершену жертву викупити усіх. Св. Письмо показує, що таке було розпорядженнє Боже. (Галат 3: 22) Позволивши дітям Адама родитися в грісі і виростати в беззаконню, Бог постарався о викуп через велику жертву одного чоловіка для всіх людей.

Увесь рід людський походить від Адама, і

всі народилися недосконалими задля його гріху. (Псальма 51: 5) Всі люди закоштували страшних наслідків гріха. Через довгі віки Бог навчав декотрих одиниць, що хто служить Йому і слухає Його той йде дорогою життя. Сі знову, яко Його свідки, навчали інших людей цієї лекції; і так в назначенім Богом часі всі люди будуть приведені до пізнання правди. (Аввакума 2: 14) Тоді всі пізнають, що Бог є ласкавий і люблячий; що все, що не є в гармонії з Ним, є мильне і шкідливе; і що хто хоче жити в мирі і в щастю мусить бути в гармонії з Богом.

Тому що всі люди були заключені в засуді Адама за його гріх, для того одна жертва Ісуса принесе пільгу для всіх людей, бо як всі люди були засуджені в Адамі на смерть, так через одного чоловіка жертву всі будуть мати нагоду отримати життя. Тому то св. Письмо говорить: „Тим же оце, як через провину одного на всіх людей осуд, так і через праведність одного на всіх людей оправдання життя. Яко бо через непокору одного чоловіка грішними зробились многі, так і покорою одного праведниками зробляться многі. " — Римлян 5: 18, 19.

Через обсервацію і терпіння рід людський навчиться великої лекції о наслідках гріха. Декотрі одиниці вже навчилися цієї лекції. А тепер прийшов Божий час, коли всі люди прийдуть до пізнання правди, і зрозуміють, що Бог з любові давно постарався о викуп через смерть Ісуса Христа, щоби всі мали нагоду отримати життя. — 1 Тимотея 2: 3-6.

„Насіння"

У своїй мудрості і з любові Єгова постарався не лише о викуп для людей, але також постановив, то хто добровільно умре, щоб дати викуп, такий буде вивисшений до найвищого місця у цілій вселенній і дасться йому безсмертність, і буде виконателем планів Бога Єгови для благословення всіх племен землі. Сю нагороду виграв Возлюблений Син Божий. У Божім плані є також зазначено, що з Його сином буде співтовариств 144, 000 членів Його тіла; і що ці разом з Христом будуть становити „насіння обітниці", через котре будуть благословенні усі народи землі.

Треба було відложити довгий протяг часу, щоби навчити людей о великім плані спасення і вибрати зміж них членів обіцяного „насіння". Отже перше Господь зробив прообраз свого лляну; а тоді зачав розпивати то насіння або нове сотворіння. Рівнож треба було відложити довгий період часу на випробування членів нового сотворіння, а тоді вивищити їх і зробити їх членами царської родини. Стримання зла і благословення людей не могло скорше зачатися аж поки не вибереться і розвинеться знаряд, котрий Бог ужне для тої цілі. Коли ж той знаряд буде викінчений, тоді всі люди дістануть нагоду стати на пробу о життя, і також дістануть нагоду пізнати, що лише послушенство до Бога веде до життя і щастя.

Наповнення Землі

Єгова міг дати викуп у котрім будь часі, і міг розвинути то „насіння" і привернути послу-

шних много літ тому назад; але еслиб Він був так зробив, то лише ті люди, що народилися до того часу, булиб користали з жертви викупу. Через шість тисяч років, від створення Адама до тепер, мільйони людей жили на землі. Якщоб ці всі люди були приведені до совершенности а земля привернена до райського стану, тоді булоб досить людей для всіх вигідно мешкати на ній і також малиб досить усього на ній. Бог зробив землю для людей, щоб вони мешкали на ній. Він замірив, що на землі має мешкати відповідне число людей. Для того можна легко бачити, що Бог з своєї мудрості і любові дав відповідний протяг часу на народження певного числа людей на землі, занім Він зачне роботу благословення після Його обітниці.

Тому що Бог обіцяв стримати зло і благословити всі племена землі і дати кожному нагоду отримати вічне життя і щастя, для того нехай буде кожний абсолютно певний, що Бог сповнить усі свої обітниці у своїм часі. Мілійони людей приходили на світ, жили на землі і повмирали. Чи вони будуть коли мати нагоду бачити благословеньства? Де є ті всі люди, що вмирають і в яких обставинах вони знаходяться? Чи вони можуть отримати ті обіцяні благословеньства? Такі і подібні питання насуваються кожному щиро шукаючому правди на котрі Він бажає відповіди.

Тут знову наводимо слова Апостола Павла, котрий сказав: „Знаємо бо, що все твориво вкупі стогне і мучиться аж досі. ” (Римлян 8: 22) Дальше Апостол показує на що це твориво

чекає: „Бо дожидання творива синів Божих." (Римлян 8: 19) Ці Сини Божі становлять нове сотворіннє, задля котрого Єгова відложив много століть на розвинення його. Це нове сотворіннє буде все ділати в гармонії з Божою волею, і буде знарядом, через котрий спливуть обіцяні благословеньства.

ГОЛОВА 10

Де є Померлі?

ВІД коли Адам був вигнаний з раю, від того часу смерть забрала біліони людей. Тож питання заходить, де вони пішли по смерті, і який їх теперішній стан?

На повисші питання знаходимо дві відповіді, котрі цілковито противляться одна другій. Якщо ж знайдемо одну з цих відповідей правдиву, то розуміється, що друга мусить бути фальшива. У св. Письмі є написано: „Слово Твоє—Правда! " (Йоана 17: 17) Отже, щоби нам довідатися котра відповідь є правдива а котра фальшива, то перше мусимо змірити їх Словом Божим. Щоб нам представити докази і аргументи обидвох відповідей як найяснійше, для того одну назвемо відповідь світського чоловіка, а другу відповідь священника.

Світський чоловік відповідає так: Кожний чоловік є смертельною душею. Коли чоловік умре, він є цілковито мертвий, ніде не існує, і знаходиться цілковито в несвідомім стані. У такім то стані він мусить позістати раз навсе, хиба що Бог збудить його з мертвих і дасть йому нагоду знову жити. Це є правдива відповідь.

Священник відповідає так: Кожний чоловік має безсмертну душу; і коли смерть приходить, тіло умирає, але душа його жиє дальше. Якщо чоловік був добрий, тоді душа його йде

по смерті до неба, і там вона остається навіки в безконечнім щастю. Якщо ж той чоловік не був добрий і не задоволив справедливості Божої за гріхи йому прощені, тоді душа того чоловіка йде до чистилища, помимо його волі; однак йому можна помочи молитвами вірних людей на землі. Якщо ж той чоловік був грішником аж до смерті, тоді душа такого грішника йде до пекла, в місце, де він свідомо буде мучитися і в такім стані він позістане на віки, тобто, буде терпіти безнастанні муки, в стані безнадійности. Це є фальшива відповідь.

Правдива відповідь на ці питання мусить бути згідна з Словом Божим і з кожною частю відкритого плану. Найголовнішою точкою в Божім плані є, що Бог постарався о викуп чоловіка через жертву свого возлюбленого Сина, Ісуса Христа, через що кожний чоловік може дістати нагоду отримати життя. (Йоана 3: 16) Наука духовенства відносно померших, а саме, що кожний чоловік наслідив у собі життя і тому не може вдійсности вмерти, і що лише тіло вмирає а „добра душа" йде до неба а „зла душа" йде до пекла, цілковито розминається з наукою св. Письма о плані Божім.

Через чотири тисячі років аж до приходу Ісуса люди вмирали на землі кожного часу. Прийшов Ісус і дав своє життя яко викуп за людей. (Йоана 10: 10; 6: 51-53; Маттея 20: 28) Але відповідь духовенства на питання, де знаходяться померлі? зовсім не згоджується з Божим планом, а головно розминається з наукою о викупі, тому що якщо ті всі мільйони умерлих перебувають в небі або пеклі, тоді

жертва Христова не може викупити їх. Якщо
ж теорія або відповідь духовенства є добра, тоді смерть Ісусова була без вартісна.

Чоловік

Що є чоловік? Чи він є душею, чи він посідає душу? Св. Письмо відповідає: „І создав Господь Бог чоловіка з землі польової, і в дихнув йому в ноздрі живе диханнє. І став чоловік душею живою. " (1 Мойсея 2: 7) Слово душа, єство, або чоловік є одно і то саме значіння. Жадний чоловік не має душі; але кожний чоловік є душею. Напримір св. Письмо називає скотину, осли і вівці душами. (4 Мойсея 31: 28) Священники навчили людей вірувати, що чоловік носить з собою душу, і коли він умре, тіло гниє а душа ховаєтья десь в іншім місці. Така відповідь абсолютно не є поперта св. Письмом.

Безсмертність

Щоби поперти свою відповідь, що мертві є свідомі і знаходяться в небі, в чистилищі або пеклі, то духовенство різних віросповідань мусить научати, що чоловік посідає безсмертну душу. Але ми знаємо, що безсмертний є той, хто не може вмерти. Всякий інший чоловік може бачити, що жадне сотворіння не може бути в пеклі, в чистилищі або в небі, якщо то сотворіння можна вбити. Тому то автор цих фальшивих наук сказав: „Ми мусимо вчити, що чоловік посідає безсмертну душу. " Якщо писання доказує, що чоловік є смертельною душею, тобто підлягає смерті і зіпсуттю, тоді

теорія о чистилищі і о вічних муках мусить бути і є фальшива.

Коли Бог сотворив чоловіка і усадив його в Еден-раю, сказав до нього: „А то вмреш певно того дня як поповниш гріх." (1 Мойсея 2: 17) Цими словами Бог ясно зазначив свій закон. Чи під цим треба розуміти, що лише тіло умре? Ні! св. Письмо відповідає: „Та душа, що согрішить, та й вмерти мусить. " (Езекиїла 18: 4, 20) „Котрий чоловік живе і не побачить смерті, визволить душу свою від сирої землі?" —Псальма 89: 48.

Брехня сатани

Єгова наперед сказав Адамові, що якщо він буде їсти з певного дерева, смертю умре. Але сатана забажав відтягнути чоловіка від Бога, щоб чоловік покланявся йому. З підступом він приступив до Еви і сказав до неї: „Ти можеш їсти з того дерева; і якщо будеш їсти, будеш мудра як самий Бог. Ти спевностю не вмреш. " Цим він намовив Еву виповісти послушенство Богу.

Одиноке попертя теорії о безсмертності душі знаходимо в словах диявола, котрий сказав: „Спевностю не вмреш. " Але Бог сказав: „А то вмреш певно. " Кому ж ми маємо тепер вірити, Богу чи дияволу? Священники прийняли слова диявола а відкинули Божі; і тому їх відповідь є фальшива. Диявол стався отцем брехні, і се була перша неправда. У своїм часі Ісус сказав до духовенства: „Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душегубцем з почину, й в правді не всто-

яв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її. "— Йоана 8: 44.

Хто є Безсмертний?

Навіть самий диявол не є безсмертний, бо писання ясно показують, що Бог знищить його у своїм часі. (Жидів 2: 14; Езекиїла 28: 18) Для того тут буде намісці поставити питання священникам: Якщо пекло є місце вічних мук, і диявол. є головним сторожом вогню в пеклі, то хто буде підтримувати вогонь в пеклі, коли диявол буде знищений?

Та св. Письмо радить Християнинові шукати бсзсмертності. (Римлян 2: 7) Ніхто не шукає того, що він вже посідає. Бог один посідає безсмертність якож бо написано: „Один, що має безсмертя, і живе, в світлі неприступному, котрого не бачив ніхто з людей, ані бачити не може; Йому ж честь і держава вічна. Амінь. " —1 Тимотея 6: 16.

Коли Ісус був на землі, Він не посідав без* смертності, бо писано, що Бог дав Йому безсмертність аж при Його воскресінню. (Йоана 5: 26; Одкриття 1: 18) Вірним Християнам є також обіцяна безсмертність при їх воскресінню, що буде нагорода за їх побіду. Про це писання говорить так: „Треба бо тлінному сьому одягнутися у нетлінне, і смертному сьому одягнутись у безсмертя. " (1 Коринтян 15: 53) Се булоб зовсім не намісці для Господа писати ці слова в св. Письмі, якщоб чоловік посідав безсмертність. Противно, ці слова показують, що чоловік є душею, і якщо він підлягає смерті

в такім разі він не є безсмертним. Звідси бачимо, що чоловік, коли умре, не може йти до неба, чистилища або до пекла на вічні муки.

Чистилище

Про чистилище учать так: Коли чоловік, Християнин, що не був дуже добрим католиком умре, то він мусить йти до чистилища, і сьому він запобігши ніяк не може; але священник, що живє на землі, може помочи бідному чоловікові в чистилищі своїми молитвами. — Гляди „Віра Отців" стр. 205, Гібонса.

Чистилище було джерелом доходів для священників через довгий період часу. Чи булоб це розумним, щоби Бог позволив бідному чоловікові умерти і йти на Муки, і потім позволити самолюбним священникам користати з його нещасного положення? Така наука є обчерненнєм ім'я Єгови, і цілковито не згадується ні з розумом ні з писанням. За часів Ісуса духовенство вживало релігію для торговельних цілей. Ісусові слова показують як Бог задивляється на їх поступки, Він сказав: „Дом мій дам молитви зватиметься; ви ж його зробили вертепом розбійників. " (Маттея 21: 13) Тоді Ісус вигнав нечистих визискувачів з храму.

Через многі роки люди звірились на науку священників і проповідників, віруючи, що вони вчили правду. Для тої причини много людей є несвідомі відносно науки про чистилище. Ніхто ніколи не знайшов місця у св. Письмі, деб говорилося про чистилище. Отже, щоби доказати чистилище, то священники наводили лише людей таких, як Данте і інші. Не лише

що наука про чистилище не знаходить попертя у св. Письмі, але св. Письмо учить, що ця наука є полапкою і ошуканством, і що вона була винайдена дияволом на шкоду чоловіка і щоби знівечити святе Боже ім'я.

Небо

Коли хто вмре в родині, то ці що оплакують страту, люблять вірити, що померлий пішов до місця відпочинку. Так і духовенство навчало людей вірити, що добрі члени їх церков йдуть по смерті до неба. Але своїх наук вони не можуть поперти писанням. Небо значить піднесене або вивищене місце де перебуває Єгова. Жадний чоловік ніколи не бачив Єгови і не може бачити Його. „Бо не жити ме вже людина, що бачила лице моє. " (2 Мойсея 33: 20) Всякий, що буде в небі, мусить перемінитися на духову істоту. Ісус був перемінений з людської до Божої природи при Його воскресінню.

Від часу коли смерть увійшла між людей аж до приходу Ісуса, уплило більше чим чотири тисячі років. Велике число людей вмерло вже в тім часі, а між ними і угодники Божі. Апостол Павло наводить довгий ряд імен угодників Божих в одинадцятій голові до Жидів. Але він не згадує там щоби котрий з них пішов на небо. Про цих всіх правдивих мужів, що повмирали перед приходом Ісуса, є написано: „Ніхто не зійшов на небо. " — Йоана 3: 13.

Між вірними угодниками Божими був Давид. Про Давида є написано, що він був олюблений Богом. (1 Самуїла 13: 14; Діян. Апос-

тольске 13: 22) Давид представляв Христа. Його ім'я значить олюблений. Під впливом духа Єгови він написав много псальм. Отже, еслиб хто із тих вірних мав бути в небі, то спевностю, що Давид мав бути там напевно. Але про нього є написано виразно: „Бо Давид не зійшов на небеса. " (Діян. Апостолів 2: 34) Йоан Хреститель був добрим чоловіком. Він отримав признання від Бога, і був вибраний оголосити прихід Спасителя світа. Йому стято голову, зараз по цім як Ісус зачав місію, за його вірність Богу. Однак Ісус сказав, що Йоан ніколи не буде в клясі царства небесного. — Маттея 11: 11.

Небо є місце обіцяне яко спеціальна нагорода для всіх тих, що будуть вірними членами нового сотворіння. Написано: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що по великій милості, знов породив нас на впованнє живе воскресінням Ісус-Христовим із мервих, до наслідця нетлінного і непорочного, що не зовяне сховане на небесах про вас, котрі силою Божою стережені пробуваєте через віру, на спасіння, готове явитись останнього часу. " (1 Петра 1: 3-5) Тому це є не розумно ані не згідно з Божим відкритим планом припускати, що Бог приготовив небо для добрих людей взагалі. Він виразно говорить, що небо є для тих, що зложили себе на жертву по цім як Ісус дав ціну викупу, і котрі будуть вірними аж до смерті. — Одкриття 2: 10.

Занім ми будемо розбирати писання відносно пекла, то ми перше переглянемо докази, що мертві є дійсно несвідомі, і нічогісінько

не знають аж поки Бог не збудить їх у своїм часі.

В несвідомості

Жадне сотворіння не може відчути благословеньства в небі, ані терпіти мук в чистилищі або в пеклі, хиба що то сотворіння є там у свідомім стані. Декотрі священники стараються пояснити терпіння в пеклі кажучи, що грішники терплять у пеклі лише умово, тобто тим, що вони пам'ятають їхні злі учинки. Але і це не може бути правдою, хиба що вони є свідомі і пам'ятають те, що вони чинили в минувшині. Якщо ж писання доказують нам виразно, що хто умер, той немає ні знання ні мудрості; що він не має пам'яті і не може робити ані думати; і що він є в стані мовчання, тоді ці факти цілковито зневажають відповідь священників, що мертві терплять або тішаться по смерті.

Бог є правдивий, і Його Слово є правда. Люди ж не є правдиві ані їх слова не є правдиві, хиба що вони є в гармонії зі Словом Божим. (Римлян 3: 4) Відносно нарушеного питання наводимо слідуючі цитати із Слова Божого, що буде безперечним доказом, що відповідь світського чоловіка є правдива, а саме:

„Бо живі знають, що помруть, а мертві нічогісінько не тямлять і нема їм уже заплати, бо й пам'ять про них пішла в забуток. Все що маєш робити снагу, роби руками твоїми; бо в могилі, куди ти йдеш, нема вже робити, ні роздумування, ні знання, ні мудрості. —Екклезіаста 9: 5, 10.

„Бо після смерті ніхто не споминатиме тебе,

а в гробі хто восхвалить тебе? " Псальма 6: 5.

„Кладуть їх, як овець, в підземну країну, а смерть пасе їх; аж поки вранці візьмуть верх над ними праведні, і підземна країна пожере постать їх, кожного далеко від домівки його. " Псальма 49: 14.

„Мертві не будуть хвалити Господа, ні всі ті, що йдуть до місця мовчання. " Псальма 115: 17.

„Чоловік, будучи зроблений з елементів землі, коли умре, вертається назад до пороху. —1 Мойсея 3: 18.

„Доля бо людська й доля звіряча однака; як ці вмирають, так і ті вмирають, і одно дихання у всіх, а людина непереважує звіря, бо все марнота. Все йде в одно місце: взялось із персті й усе вернесь у порох. "—Екклезіаста 3: 19, 20.

Дух життя оживив чоловіка і від тоді його організм зачав функціонувати. Але коли він перестає дихати, тоді його організм перестає ділати. „Вийде дух з його, знов до землі він вертається; тогож для самого задуми його марою стали. " — Псальма 146: 4.

Священники старалися пристосувати ці тексти лише до тіла, а не до душі. Але і тут вони помилилися, тому що душа, або сотворіння, або єство, перестає існувати. — Езекиїла 18: 4.

Пекло

Такого місця деб мучилися люди або душі нема ніде. Бог не є такий злобний як Його представляють священники. Бог є любов. Яку користь це принеслоби, якщоби одно з Його

сотворінь вічно мучилося? А друге, як можна погодити вічні муки з законом, котрий Бог дав Адамові, і у котрім він виразно зазначив, що кара за гріх є смерть? Тут знову бачимо, що відповідь священників є нерозумна ані не згідна з Богом.

Про науку о вічних муках не було чути аж чотири тисячі літ по засудженню Адама на смерть. Це є винахід диявола і поширений в тій цілі, щоби підтримати першу його брехню, що нема смерті. (1 Мойсея 3: 3) Диявол знав, що, якщо чоловік буде вірувати в безсмертність душі, то він також мусить вірувати, що грішники будуть терпіти десь вічні муки. Він думав, що, якщо він зможе намовити чоловіка вірувати в безсмертність душі, тоді він мусить вірувати, що грішники будуть терпіти муки, і цим самим він відтяте його від Бога і розпалить ненависть в нім до Єгови. Наука о вічних муках і о безсмертності душі є вимірена, щоби поперти одну другою, але обі є фальшиві і тому мусять упасти.

Біблія була переложена з старинних язиків. Старий Завіт був переложений з єврейської мови, Новий Завіт був переложений з грецької мови. Англійське слово „гел" є переведене з єврейського слова „шеол", як і також грецьке слово „гадес", „ґегена", і „тартару" є переложені на слово гел або пекло. Коли зима зближається, рільники збирають моркву, копають яму в землі, і накривають цю ярину так, щоб вона не змерзла. Отже після старинного англійського виразу, то той рільник клав свою ярину в „гел", котре то слово означувало те-

мне місце. Єврейське слово „шеол” є перелоЖене в Біблії на „гріб” або яму більше разів чим на пекло. Гріб є темне місце. Якщо слово „шеол" значить мучити в однім місці в Біблії, тоді то слово мусить означувати то саме і всіх інших місцях. Щоб нам краще зрозуміти це питання, для того наводимо кілька місць з св. Письма.

Яків був один із угодників Божих. Коли його син Йосиф був проданий до Єгипту, то Якові представлено, що він, Йосиф, був убитий. Його сини і доньки старалися потішити його, але він сказав: „Піду сумуючи до мого сина в могилу. " (шеол) 1 Мойсея 37: 35) Кількадцять років пізніше настав голод в тім краю де перебував Яків, і він вислав свої сини до Єгипту за збіжєм. Там вони знайшли Йосифа, їх брата. Вони повернули до свого Отця з просьбою, щоб він вислав наймолодшого брата з ними Венямина. Яків відповідаючи на їх просьбу, сказав: „Не пійде син мій з вами; бо його брат умер, а сей один остався. Як станеться йому пригода в дорозі, що вертаєте, так зведете смутком моє сиве волосе в землю (шеол) на той світ. "—1 Мойсея 42: 33.

Тут знову слово „шеол" є переведене на гріб. (гл. Англ. Біблію) Можна легко бачити, що Яків сподівався піти до гробу. Перекладачі Біблії побачили, що вони не можуть перевести це слово на пекло; бо якщоб переложили, тоді булоб якось ніяково посилати з сивим волосом Якова у вогонь і сірку, бо він там і недовго міг би витримати. Та новочасні перекладачі Біблії полишили то слово „шеол" непереведене,

мабуть з тим наміром, щоби ошукати несвідомих.

Йов був праведним чоловіком і угодником Божим. Одного разу диявол хвалився, що він зможе намовити Йова проклинати Бога. Бог позволив сатані випробувати його. Але сатана помимо всіх старань не міг намовити Йова проклинати Бога. Йов був поражений різними болячками від голови аж до стіп; його тіло покрите струпами; і всі сусіди і приятелі відвернулись з наругою від нього; навіть його власна жінка з відразою сказала: „Скажи слово проти Господа і умри "і Бідний Йов був полишений без ніякої потіхи. Після сього, як священники поясняють пекло, то бідний Йов мав більше його чим який інший чоловік у світі. Якщо він вірив, що пекло значить вічні муки, то справді це виглядалоб дивним, коли він молився слідуючими словами:

„О колиб ти та сховав мене в приісподній (шеол) і там держав мене, аж покіль гнів твій перейде, й положив реченець, і спогадав знов про мене! " (Йова 14: 13) Опісля додав: „Та хоч би я й дожидав в надії, то все ж таки глибокий гріб-домівка моя; в темряві постелю я постіль собі. " (Йова 17: 13) Йов написав ці слова під натхненням духа Єгови. Ми наводимо ці слова тут, щоби доказати, що слово „шеол" є переложене тут на „преісподня”, а в інших місцях на „пекло", що означує гріб, могила, стан мовчання.

У Псальмі 16: 10 є написано: „Ти бо не оставиш души моєї у пеклі. " (Аиґл. Перек.) Ці самі слова є знову повторені в Діян. ап. 2: 30-32,

і є пристосовані до Господа Ісуса. Вони доказують, що Ісус пішов до біблійного пекла, шеол, що є гріб. Якщо пекло є місце вічних мук, то Ісус є там ще і тепер. Але ми знаємо, що Він вийшов третього дня, тобто воскрес із мертвих. Священники можуть сказати, що Ісус ходив спробувати як загорячо там, щоб опісля і другим оповісти про се. Якщо їх відповідь є правдива, то Ісус мусів посідати якесь тіло з азбесту (вогнетриве) на цю оказію. Однак Ісус хотяй говорив часто про пекло, то ніколи не розумів, що воно є місце мук, так як це ми побачимо з дальше наведених аргументів.

Одна з найліпших ілюстрацій о пеклі, знаходимо в припадку який лучився з Йоною. Одного разу велика риба кит проглинула Йону. Тоді Йона сказав: „У смутку мойму покликнув я до Господа, й він вислухав мене; з черева преисподньої (пекла шеол) взивав я, а ти почув мій голос. " (Йонн 2: 3) Очевидно, що там було дуже темно у череві кита. Якщоб пекло було місцем вічних мук, то спевностю, що Йона не був би видістався з відтам.

То само слово „шеол" є переложене на слово „під землею. " Описуючи про беззаконних, що умруть, пророк сказав: „І підуть живими під землю. " (4 Мойсея 16: 30) Ці слова „під землею" є переложені зі слова „шеол. " І знову є написано про цих, що помруть: „У глибінь земну зійдуть вони, ляжуть спокійно зо мною в порох. " Йова 17: 16) Слова „глибінь земна" є переложені з того самого єврейського слова „шеол", і виразно зазначує, що це є стан смерті.

Гадес

У Новім Завіті грецьке слово „гадес" є переложене на слово пекло, і означує то саме, що єврейське слово „шеол. " Воно завсігди відноситься до стану смерті, тобто до гробу, могили, або до ями в землі. Ось тут знову наводимо кілька текстів в доказ сього: Слова в Діян. Ап. 2: 27 є наведені з Псальми 16: 10. У Маттея 16: 18 Ісус розказуючи про свою церкву, ужив слово гадес, котре є переложене на слово пекло. Він сказав: „І ворота пекольні не подужають її. " Без сумніву, що Ісус розумів тут, що смерть буде знищена у властивім часі і тому вона не може перемогти тих, що служать Богу.

В гармонії з цим зазначено в Одкриттю 1: 18, що Ісус має ключі пекла; або ясніше сказати, Ісус має силу пробудити зі смерті стану до життя. В Одкриттю 20: 13 читаємо: „І смерть і пекло дали мертвих. " Тут знову ужито слово „гадес", і має те саме значіння що „шеол", і очевидно означує гріб, могилу, що видадуть мертвих в часі воскресіння. Як бачимо, то воно не означує вічних мук, бо якщоби люди жили там на віки, то вони не моглиби вийти з відтам. Це писання не говорить, що пекло видасть живих, але що воно видасть мертвих.

Ґегена

Грецьке слово „гегена" є також переложене на пекло. То слово означує стан смерті, або цілковите знищення, з котрого вже не буде воскресіння. Слово „ґегена" є грецький вираз і відноситься до долини Гінон або Ґігена.

У тій долині Гінон горів безперестанно вогонь, у котрий Жиди кидали відпадки з міста, тіла мертвих звірят, і тим подібне. Це була вогняна долина знищення. У Жидівськім законі було заборонено кидати живі звірята у вогонь. Сі відпадки вони вивозили поза брами міста Єрусалиму і кидали із з високих берегів у тую долину. Тіла з декотрих звірят затримувалися на скалах в дорозі до цієї долини, і то тіло пожирали черв'яки. Отже долина Гінон була місцем знищення. Вона представляла знищення беззаконників.

Ісус, промовляючи до Жидів, що мали уха до слухання і хотіли розуміти Його, сказав: „І коли око твоє блазнить тебе, вирви його; лучше тобі однооким увійти в царство Боже, ніж, дві оці мавши, бути вкинутим у вогняне пекло. Де черв'як їх не вмирає, й огонь не вгасає. " (Марка 9: 47, 48) Той невгасимий вогонь і сі невмираючі черви представляли знищення, і цим Ісус сказав їм, що то прийде на їх нарід.

Ісус виразно сказав Жидам, що Він, Ісус, був назначений на царя, і що у властивім часі Він установить своє царство; що щоби бути співучасником того царства є найбільший привілей який хто може мати; але що ніхто не може мати сього привілею хиба що він добровільно пожертвує все, що противиться волі Божій, Якщо, отже, хтось мав щось дорогоцінного, навіть так задороге як око і руку, але це тримало його або перешкоджало йому увійти в царство, то ліпше йому стратити цю дорогоцінну річ, радше чим бути знищеним.

В іншім місці Ісус уживаючи то саме слово

„ґігена” сказав: „І не лякайся тих, що вбивають тіло, душі ж не здолають убити; а лякайтесь більше того, хто зможе погубити і душу й тіло в пеклі. ” (Маттея 10: 28) Тут Він виразно заявив, що „Гігена переложене на „пекло", значить знищення. Один чоловік може вбити другого, і вбитий, у властивім часі, воскресне назад до життя; але коли Бог буде нищити його, то Він знищить його право до життя, і тоді вже не буде більше для нього воскресіння.

„Гадес", переложене на пекло, значить стан смерті з котрого то стану ще буде воскресіння; але Ґегена значить стан смерті з котрого вже не буде воскресіння.

За часів Ісуса священники були найбільшими ворогами Його, хотяй вони називали себе представителями Єгови Бога. Вдійсності вони були гипокритами, котрі представляли Єгову у фальшивім світлі і ошукували людей. Ісус ясно сказав їм, що вони були слугами диявола. (Йоана 8: 44) По цім, як Він вигнав міняльників з храму, Він промовив до фарисеїв і клєру до котрих Він сказав: „Змії, кодло гадюче, як утічете від суду пекельного"? (Маттея 23: 33) В цім місці Ісус ужив слово Гігена. Вони знали, що Ісус був Месія, але вони добровільно грішили проти світла. Вони переслідували Його і шукали вбити Його. Тому що вони мали то світло і уперто грішили проти нього, для того Він поставив їм питання: Як зможете ви утекти від вічного знищення? — Жидів 6: 4-6.

Хто чорнить або говорить зле про ближнього свого або спричиняє незгоду, такий шукає погубити його. Написано бо: „І язик во-

гонь, світ неправди; так язик стоїть між членами іншими, скверначи все тіло, і паяючи круг природи, а запалюючись від ґігени. " (Яков 3: 6) Тут слово є вжите гігена, і значить знищення.

Тартару

Грецьке слово „тартару" є переложене в Біблії на пекло. То слово не мало бути переложене на „пекло", бо воно представляло стан ув'язнення злих ангелів. Перед потопом певні духові істоти або ангели опоганили себе з дочками людськими. (1 Мойсея 6: 1-5) З тої злуки вийшло на світ плем'я крайньо беззаконне. Коли прийшов потоп, то плем'я було знищене. Але злі ангели не були знищені. Про це є написано так:

„Бо коли Бог ангелів, що згрішили, не пощадив, а кинув їх в окови пекольної темряви, і передав, щоб хоронено їх на суд. " (2 Петра 2: 4) „І ангелів, що не схоронили свого начальства, оставивши свої оселі, про суд великого дня вічними оковами під темрявою схоронив. " (Юди 6) Св. Письмо ніде не згадує, що люди коли будь пішли або коли будь підуть в то місце „тартару." Це є місце у котрім знаходяться ув'язнені злі ангели, з котрими Господь зробить остаточний порядок під час суду. Безсумніву що „окови темряви" відносяться до стану повстримання в смерті. — Йова 10: 21, 22; 17: 13; Псальма 88: 10-12.

Вічна Кара

Єгова заявив, що Він покарає беззаконних, і що та кара буде вічно триваюча смерть. Ду-

ховеньство старається доказати, що вічна кара і вічні муки є одно і то саме. Але так не є. Найбільша кара в котрім будь краю є смерть. Більшої кари ніхто неможе виконати як знищити когось цілковито. Такою то карою Бог покарає всіх добровільних беззаконників. „Господь... беззаконних погубляє. " (Псальма 145: 20) Він покарає беззаконників вічним знищенням. — 2 Солунян 1: 9.

Найбільшим беззаконником є диявол. Прийде час і Бог знищить диявола. (Жидів 2: 14) Знищення добровільних злочинців не є жорстокістю, але є ділом справедливості і любові зі сторони Єгови. Беззаконники, якщоб їм дозволено жити вічно, булиб плямою для Божого ім'я і небезпеченьством для всіх сотворінь, що люблять Єгову. Вони не оцінюють свого власного життя, і тому їх знищення є зовсім в гармонії з принципами Єгови. Всі такі будуть знищені, але не мучені.

Кари є різного ступеня. Наприклад, коли чоловік обкрадає дім свого ближнього, такий є покараний в'язницею на певний протяг часу. Якщо ж він замордує чоловіка, тоді він є покараний смертю. У першім случаю він був покараний на певний протяг часу; у другім случаю вічною карою. Коли Бог знищить беззаконників, то це буде вічно триваюча кара від котрої не буде воскресіння. Для того це буде вічно триваюче знищення.

Отже писання осуває всякий сумнів і установляє факт, що біліони людей котрі повмирали від Адама, тепер є мертві несвідомі, і тому не знають нічого. Чи є надія, що вони будуть

жити знову? Так. Щоби дати їм знову життя, се є головна ціль Божого плану відносно чоловіка. Щоби дати їм надію на життя, Він перше приведе їх до пізнання правди, і у властивім часі отворить дорогу до життя для цих біліонів мертвих, що знаходяться у гробах.

ГОЛОВА 11

Пробудження Мертвих

ГОВА, замірившн дати нагоду отримати життя кожному чоловіку, говорить про смерть людську як сон. Так як чоловік лягає спати і знову встає, так цим Бог поясняє, що Він замірив збудити людей зі сну мертвих. Такий чин є зовсім в гармонії з Божим планом.

З різних місць св. Письма можна доказати, що Бог говорить про смерть чоловіка як сон. Один із вірних слуг Божих був Мойсей. „І Сказав Господь до Мойсея: Ось спатимеш з отцями твоїми. " Адам був отцем роду людського, і розуміється отцем Мойсея. Якщо Адам пішов на вічні муки, то і Мойсей пішов також.

Господь також сказав Давидові, що з ним мало статися: „А як сповниться твій час, і ти спічнеш з отцями твоїми. " (2 Самуїла 7: 12) І знову є написано про Давида: „Давид бо, послуживши своєму родові, Божою волею уснув, і положено його до батьків його, і ввидів зотлінє. " (Діян. Апос. 13: 36) Давид, знайшовшися у великім клопоті, думав що умре, і тому в смутку своїм молився Богу: Зглянься ж, дай відповідь, Господи Боже мій! Просвіти очи мої, щоб я не заснув смертю. " — Псальма 13: 3.

Давид був Божим пророком. Бог порушив його своєю невидимою силою, своїм святим духом, і він записав много правд, одну з кот-

рих ми навели повисше. Це було написано, щоби утвердити надію в умах людських. (Римлян 15: 4) Давид представляв нове сотворіння, і тому висказав почуття їх серць. Промовляючи за тих, що рішилися йти тернистою дорогою аж до кінця, і що виглядають часу пробудження з мертвих, він сказав: „Пробудившись буду образом твоїм насищатись. " — Псальма 17: 15.

Сталося, що Лазар з Бетанії, брат Марії і Марти, котрого Ісус любив і часто одвідував, заслаб і умер. Ісус знав, що Лазар умер, але Його ученики не знали. Говорячи про його смерть, Ісус сказав до них: „Лазар, друг наш, заснув; та я пійду, щоб розбудити його. " Його ученики не зрозуміли Його, тому сказали: „Господи, коли заснув, то й одужає. Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже. Тоді ж рече їм Ісус явно: Лазар умер. " — Йоана 11: 11-14.

Тоді Ісус і Його ученики вибрались до Бетанії, де Лазар умер. Коли прибули там, знайшли його сестри, що оплакували смерть свого брата. Закіль прийшов Ісус, то Лазар вже був чотири дні в гробі, зв'язаний полотном, після тодішнього звичаю. Лазар був добрий чоловік, але він не пішов до неба, так як це учать священники. Ані не пішов він до пекла ані в чистилище. Він був у гробі, в стані смертному. Ісус пішов до гробу, що був прикритий великим каменем. Приказавши відкинути камінь, покликнув до Лазара і збудив його зі смерті. „І вийшовши умерлий з зав'язаними в полотно ногами й руками, й лице його хусткою бу-

ло зав'язане. Рече їм Ісус: Розв'яжіть його й пустіть, нехай іде. " — Йоана 11: 44.

В тім самім часі Ісус сказав до Марти: „Я воскресіння і життя. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме. І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік. Чи віруєш сьому? " (Йоана 11: 25, 26) Тут Ісус висказав велику правду, а саме: що в руках Єгови знаходиться сила збудити мертвих, і що у властивім часі Бог дасть силу Йому воскрешати мертвих. Пробудження Лазара було лише взірцем того, що Бог через Ісуса Христа незадовго зробить. Про це Ісус так сказав: „Істинно, Істинно глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть. Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що всі в гробах почують голос Його, і повиходять: котрі добро робили, в воскресіння життя, а котрі зло робили, в воскресіння суду. ”—Йоана 5: 25, 28, 29.

Ці писання є остаточним доказом, що мертві є цілковито несвідомі і що в часі назначенім Богом мертві будуть пробуджені до життя, через Христа.

Воскресіння

Воскресіння значить встати наново до життя. Пробудження з мертвих є лише початком воскресіння. Хто буде належати до нового сотворіння той воскресне в хвилину, в миг ока до життя і безсмертності. Але біліони людей, що померли і знаходяться у своїх гробах, будуть збуджені зі смерті сну на пробу і суд, і тому їх воскресіння або привернення до довершеного життя буде поступово.

Жертва викупу Ісуса Христа булаби зовсім безкорисна, якщоби не було воскресіння. Маючи на увазі, що через чотири тисячі років перед смертю і воскресінням Ісуса люди йшли до гробу, можемо бачити, що сі всі люди не скористалися з Ісусової смерті, хиба що вони будуть пробуджені зі смерті. Отже пробудження всіх цих людей зі смерті сну і поставлення їх на пробу о життя, зовсім згадується із кожною частю Божого плану, і це що можна сподіватися від люблячого Єгови.

Якщо священники научають правду, що кожного чоловіка судьба є запечатана при його смерті, то нащо тоді воскресення? Всі пророцтва що говорять про пробудження мертвих, не мають найменшого значіння, якщо мертві є свідомі в небі, в чистилище, або в пеклі. Отже св. Письмо цілковито заперечує теорію духовенства. Дивна річ, що диявол зміг так довго засліплювати людей до правди і накинути їм фальшиву науку духовенства.

Жадна доктрина Біблії не є так красна і так чудова як ця про воскресіння з мертвих. Вона показує причину чому Ісус Христос, возлюблений Син Божий, мусів умерти, і чому Бог воскресив Його з мертвих. Це є об'явлення Його доброти для роду людського. Цю чудову і прекрасну науку Біблії диявол, через своїх агентів, старався заховати від людей. Бог знав що він так зробить, і тому написав так ясно у своїм Слові, що всякий, хто бажає зрозуміти правду, буде міг її зрозуміти у властивім часі.

Перше Ісус

Єгова має свій спосіб научати людей. Ісус Христос, Його возлюблений Син, є не лише виконавцем Божих планів, але і також великим Учителем людей. Коли Ісус був на землі, Він робив і научав о многих річах, що були тоді неясними, але котрі зачали ставати ясними аж по цім, як Він пішов до неба; і то, що Він зробив і учив, було для тих, що шукають пізнати і зрозуміти правду.

Пробудження Лазара не було початком воскресіння, але було зроблене Ісусом в тій цілі, щоби показати як Бог, у своїм часі, буде будити людей із мертвих і дасть їм нагоду поступово воскресати до повного життя. Св. Письмо ясно говорить, що Ісус був перший піднятий із мертвих. Про це так читаємо: „Бо я передав вам найперш, що й прийняв, що Христос умер за наші гріхи по писанням, і що поховано Його, і що встав третього дня по писанням. Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався. " — 1 Коринтян 15: 3, 4, 20.

Та тут знову насувається питання: З котрого місця Ісус вийшов, коли Він воскрес, знаючи що Він, „первістком між мертвими стався? " Св. Письмо відповідає, що Ісус був три дні у пеклі! Про це читаємо так: „Бо не оставиш душі моєї в пеклі, ані даси святому Твоєму видіти зотління. Бувши ж пророком і знавши, що клятьбою клявсь йому Бог, що з плоду поясниці йому по тілу підійме Христа сидіти на престолі його, предвидівши, глаголав про воскресення Христове, що душа Його не зос-

тавлена в пеклі, а тіло не виділо зотління. " — Діян. Ап. 2: 27, 30, 31.

О, як смішно виглядає наука священників в світлі Слова Божого! Через многі роки вони вчили людей, що пекло є місце вічних мук. Бог післав свого возлюбленого Сина до пекла т. є., гробу. Там Він був три дні, спав сном смертним, з котрого Бог воскресив Його знову до життя. „Сього Бог воскресив третього дня, і дав Йому статись явним. " (Діян. Ап. 10: 40; 2 Тимотея 2: 8) Якщо би пекло було місцем вогню і сірки, де душі малиби вічно мучитися, тоді це булоб неможливо вийти з відтам; але що Ісус вийшов з відтам, то це показує, що воно є то, що св. Письмо учить, а саме: Стан смерті. Спевністю, що люди не будуть більше вірити в брехню сатани, котру голосять священники, якщо Слово Боже є так ясне, розумне і повне любові.

Вже за життя апостолів сатана ворог розпачливо старався засліпити людей відносно науки о воскресенню мертвих. Бог велів своєму свідку пояснити, що Його план був би невдачою, якщоб Він не збудив мертвих і не дав їм нагоди на вічне життя. Про це написанно: „На це бо Христос і вмер, і воскрес, і ожив, щоб і над мертвими і над живими панувати. " (Римлян 14: 9) Сей факт, що Він є Господом над живими і мертвими, показує, що Він має силу як над живими так і над мертвими. Його воскресіння є запорукою, що всі мертві воскреснуть. „Буде бо воскресіння мертвих праведних і неправедних. " (Діян. Ап. 24: 15) Бог дав запевнення всім людям, що Він дасть наго-

ду отримати життя, через се, що воскресив Ісуса із мертвих. — Діян. Ап. 17: 31.

Св. Письмо робить великий натиск на воскресіння всіх людей, щоби дати їм надію і їх олюбленним, котрі померли, щоб всі мали потіху в Слові Божім. Ісус Христос дав себе яко викуп за всіх, про що люди довідаються у властивім часі. (1 Тимоттея 2: 5, 6) Отже всі будуть пробуджені з смертного сну, і дістануть свідоцтво о правді. Всі докази св. Письма попирають науку о воскресінню мертвих, і є ясні і сильні і переконуючі для всіх, що шукають пізнати правду.

У св. Письмі читаємо: „Коли ж про Христа проповідується, що Він з мертвих устав, то як це деякі між вами кажуть, що нема воскресіння мертвих? Коли ж Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна ж і віра ваша. І ми являємось кривими свідками Божими, бо свідкували про Бога, що воскресив Христа, котрого не воскресив, коли мертві не встають. Бо коли мертві не встають то й Христос не встав. А коли Христос не встав, то марна віра ваша: ви ще в гріхах ваших. Тоді й померлі в Христі загинули. " —1 Коринтян 15: 12-18.

Головна ціль сього аргументу є, щоби показати, що якщо нема пробудження з мертвих і воскресіння, тоді Божий план є неправдивий, невдачею і всі, що померли, цілковито пропали на віки. Дальше сей аргумент апостола цілковито уневажняє науку духовенства, що мертві є свідомі у котрім будь місці. Завваж добре як говорить апостол, що якщо нема воскресіння, тоді мертві погибли. Погибнути значить, пе-

рестати існувати, а воскресіння значить пробудитись до життя. То, що погибне, не може вже бути збуджене до життя ані воскреснути; але всіх мертвих і несвідомих Бог розпорядив привести знову до життя. Св. Письмо говорить, що Бог це зробить через Ісуса Христа.

Дальше апостол виводить свій аргумент, кажучи; „Коли тільки в сьому житті впиваємо на Христа, то окаянніщі (нещасливіші) ми всіх людей. Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався. Яко ж бо через чоловіка (прийшла) смерть, так через чоловіка й воскресіння з мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживляють. Кожен своїм порядком; Первісток Христос, а потім Христові у приході Його. Тоді (прийде) конець, як передасть царство Богу й Отцеві, як зруйнує всяке старшування і всяку власть і силу. Мусить бо Він царювати, доки положить усіх ворогів під ноги Його. " (1 Коринтян 15: 19-25) Цим апостол показує, що Ісус Христос перший воскрес із мертвих; що через свою смерть і воскресіння Він запевнив воскресіння для всіх людей; і що це прийде по порядку і в назначенім Богом часі.

Поснули в Ісусі

Якщо ці всі біліони сплять сном смерті, то де вони сплять? Для потіхи і надії тих, що оплакукують страту олюблених одиниць, Бог велів написати відповідь у своїм Слові як слідує: „Не хочу ж, браття, щоб ви не відали про тих, що впокоїлись, щоб не скорбіли ви, як інші, що

не мають надії. Бо коли віруємо, що Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що поснули в Ісусі, приведе з Ним. Тим же втішайте один другого словами цими. " — 1 Солунян 4: 13, 14, 18.

„Всі сплять в Ісусі" значить, що Ісус через свою пролиту кров, дав ціну викупу за ввесь рід людський; і тому вони належать до нього. Таке було розпорядження Бога. Єгова дав Йому силу над смертю і дав Йому ключі пекла і смерті. (Одкриття 1: 18) Сей символічний вираз показує, що Господь Ісус є одягнений в силу і власть збудити мертвих зі стану смерті і вивести їх з гробу і остаточно привести їх до життя.

Бог обіцяв Авраамові, що Він дасть йому І його насінню всю землю так далеко як він міг бачити її. (1 Мойсея 13: 14, 15; 17: 8) Авраам і його потомки повмирали много століть перед приходом Ісуса. Але обітниця Божа мусить колись виконатися. Вони, як інші мертві сплять в Ісусі, тобто сплять в поросі земному з відки були взяті. Про це є так написано: „І багато з тих, що сплять у поросі земному, прокинуться. "— Даниїла 12: 2.

Єгова дав виразні пророцтва Жидам, у котрих Він дає запевнення, що мертві воскреснуть. „Тим же то вискажи пророцтво й скажи їм; Так говорить Господь Бог: Ось, я поодчиняю гроби ваші, й виведу вас, мій народе, з гробів ваших, та й заведу вас у землю Ізрайлеву. І зрозумієте, що я — Господь, як повідчиняю ваші гроби й повиводжу вас, мій народе, з гробів ваших. І дам вам духа мого, й ви знов оживите, й розміщу вас по землі вашій, а тоді взна-

єте що я, Господь, сказав се—й справдив, говорить Господь. " — Езекиїла 37: 12-14.

Люди Судоми і Гумори були знищені великим вогнем. Після науки священників, то сі люди ще і нині горять в огні; але Господь через свого пророка сказав, що вони „вернуться до свого першого стану", що значить, що вони пробудяться із смерті сну. Вони немали нагоди отримати життя підчас їх знищення. Але ся нагода мусить прийти для них, тому що Бог обіцяв її всім. (Єзекиїла 16: 55) Це як раз згаджується зі словами Ісуса: „Істинно, Істинно глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть. " — Йоана 5: 25.

Пробудження мертвих і їх воскресіння до життя, є великий крок вперед у виповненню Божого плану. Безперечні докази Слова Божого твердять, що мертві не терплять мук у чистилищі ані в пеклі або десь-інде. А що духовенство за певну суму грошей може помочи мертвим, то це є отвертим ошуством, і овочем сатанської великої брехні. Та зближився час, коли Божа вість правди змете з лиця землі лож, отворить ум людський і вони будуть тішитися, що він з любові отвори в їм дорогу до життя. — Ісаії 28: 17.

Коли тепер поглянемо в історію минулих віків, ми бачимо, що ціла стежка роду людського є зазначена слабостями, смутком, терпінням і смертю. Нині люди, дивлячись наперед в світлі розвою Божого плану, бачуть, що є одна і справедлива дорога для них, котра веде до життя, і що ця дорога буде отворена як для

живих так і для мертвих. Бачучи цю правду, вони радуються. Початок сього блаженного і щасливого часу є зазначений приходом Господа Ісуса в силі і в великій славі; і тоді люди від найменшого до найбільшого будуть мати привілей пізнати дорогу до життя і щастя, і будуть поступати тою дорогою.

ГОЛОВА 12

Прихід Господа

ВСІ народи на землі переходили великі труднощі. У цих труднощах вони терпіли, стогнали, і молилися о поміч. Диявол зі своєю організацією зробив той тягар незносимим. Маючи злий замір, він сформував союз з безсовісних багачів, безчесних політикерів, і невірного духовенства. Він уживав сей безбожний союз для нівечення Божого ім'я і гноблення людей. Св. Письмо говорить, що „корінь бо всього лихого сріблолюбство. " (1 Тимотея 6: 10) Сатана використав сріблолюбність упавших людей для дальшого виконування своїх замірів. Багатері, маючи то захланне бажання посісти землю ближнього і його добро, розпалювали вогонь війни між народами на підставі фальшивої претенсії, що конечність вимагає охоронення власних інтересів.

Безсовісні політикери, бажаючи приподобатись багатерам і скористати з їх грабіжної добичи, тоді підносять крик патріотизму і кличуть ставати в ряди воєнного руху. Духовенство будучи в цім союзі, і бажаючи більше сили і впливу, гіпокінетично оголошують в ім'я Боже війну як святу річ і заохочують людей брати участь в ній. Великі суми грошей, що були тяжко запрацьовані робочим народом, а здерті з них у формі податків, є ужиті для виробления пушок, отруйливих газів, воєнних кораблів

і твердинь, воздушних літаків і на тим подібні диявольські знаряди до вбивання.

Провокатори війни в цім психологічнім часі знов стараються розбудити пристрасть упавшого чоловіка, і тому устроюють рівні воєнні походи з відповідною музикою по вулицях міста. Політичні оратори захоплюють людей на публічних вічах, і вговорюють в них, що вони повинні підтримувати славу свого краю силою оружя. Це все робиться тоді, коли нема найменшого небезпеченьства. Тоді побожні гипокрити проповідують із своїх казальниць людям як завелику славу вони отримають за то, що помруть на полю битви. Сей злобний знаряд сатани ввихається між воюючими народами, і обидві сторони кажуть, що вони представляють Господа; але вдійсности обидві стороні представляють диявола. Люди, будучи зворушені цим впливом, йдуть воювати. По цім великім знищенню людського життя і майна, одна сторона ніби виграє, але в дійсності обидві сторони тратять. Той майбутній побідник отримує порожну славу; але яка ціна тої слави?

Ось молодий чоловік і молода жінка щойно вступили на поріг нового життя і зачали виконувати свої уложені плани. Ця щаслива пара тепер зачала мріяти про красний і веселий дім, щоби тішитися благословеньством люблячих і послушних дітей. Підчас коли вони так укладають свої плани для свого власного щастя, в той самий час диявольскі агенти впроваджують закон примусової воєнної служби, і також тайний шпигунський акт, забороняючи людям ста-

вити питання: яке право має держава відбирати людське життя? В цім то психологічнім моменті провокатори війни розбуджують воєнний крик. Той молодий чоловік муситься ставити до воєнної служби. Молода жінка з дитиною на руках в останнє прощається зі своїм олюбленим мужом, котрий йде до війни, щоб може ніколи не вернути. Молода жінка вмирає з жалю, а дитина полишена на зимне милосерде світа.

Добра мати старанно навчала і виховувала свого любого сина, і чувала над ним від дитинства аж до мужеського віку. Він був ласкавий, розсудний, чесний і правдивий, і бажає чинити добро свому ближньому. Та самолюбне і жорстоке право примушує його йти до війни. Це він мусить зробити. Вирваний з рамен матері, він і мати терпять невисказаний смуток і горе. Бо ось не задовго її син буде валятися у багні на полю смерті, замураний кров'ю товаришів його. Бідна мати щоденно засилає молитви, щоб її син остався при життю і вернувся до неї щасливо. Такою самою молитвою і син молиться. Нарешті він є присилуваний йти до вогню; і там його молодече життя є пожертвуване, щоби задоволити захланність злобних людей! Молодець є тепер похований як дикий звір на полю.

Ці сильні, повні життя, тверезі і чинні мущини, дійсне багатство народне, є силою забрані до війни де вони стаються гарматним м'ясом, щоби задовольнити самолюбні бажання тих, що стоять ззаду і чекають на грошеву користь з різні. Кулі і шрапнелі немов буря замітають людей з поля різні. Тепер ці поля є покриті пош-

матованими тілами, колись повної енергії молодців. І знов земля є скроплена кров'ю невинних, і знов віковічний заповіт Бога з чоловіком є зламаний! (1 Мойсея 9: 3-12) Зараз по війні прийшов голод, пошість, хвороба, і терпіння і горе, якого людські слова описати не можуть. Шпиталі заповнені хворими тілом і умом, а інші мільйони терпить без жадної опіки. Величезне число вдів і сиріт стаються додатковим тягаром, котрий мусять нести чесні податківці краю.

Підчас сього підлого планування, в який би то спосіб розбудити і провадити війну, духовенство відіграє свою ролю. Воно вдає перед людьми за представителів Господа і за провідників євангелії мира. Отже духовенство є винувате не лише за се, що вони провадили людей до війни і великого терпіння, але через своє гипокрицтво вони сталися диявольськім знарядом для відвернення людського ума від Бога Єгови, котрий є їх одинокий Приятель і Утішитель.

Подібні війни були розпалені в різних періодах часу. Взагалі звичайний нарід терпів, а лише кількох самолюбних одиниць жали тимчасову користь з сього. Окрім цих одиниць, все твориво стогнало і мучилося. Без жадної правдивої причини ці люди були змушені йти воювати і там гинути, а їх жінки і діти були полишені в смутку і горю. Не раз ані два земля була змочена невинною кров'ю; і ця кров невинних тепер кличе о пімсту проти тих, що носять святі і довгі одежі; і до цих Єгова говорить: „Ба й на полах в одежі твоїй видко кров

безвинних бідолах, що не заставали їх на розбишацтві. " — Еремії 2: 34.

Чоловік пережив через довгий період темряви, смутку і терпіння. Сатана і його агенти відвертати людей від правдивого їх Приятеля і Добродія і вони жили без Бога, без надії у світі. (Ефесян 2: 12) І так ще до нині ціле твориво стогне і мучиться. Чи такі злі обставини і терпіння будуть існувати вічно? Ні; бо кращий і щасливіший час вже недалеко від нас. До тих, що бажають лучшого часу і миру Єгова каже: „Скажіть млявим на душі: будьте мужні не бійтесь; ось Бог ваш; прийде помста, відплата від Бога; він прийде спасти вас. " (Ісаії 35: 4) Як же тоді Бог прийде помагати людям і визволяти їх? Відповідь: Він вже приходить через свого возлюбленого Сина, свого Виконателя, Князя Мира, котрий несе спасення всім людям і установить вічний мир на землі і добру волю між людьми. Але чи ми можемо бути певні Його приходу?

Прихід Певний

По своїм воскресінню Ісус вознісся на небо, (1 Коринтян 15: 4; Ефесян 4: 8, 10) А що Він знову прийде в силі і великій славі, то знаємо певно, тому що Бог обіцяв у своїм слові. (Даниїла 12: 1; Діян. Ап. 3: 20, 21; Тита 2: 13) Ісус умер, щоби дати ціну викупу. Він воскрес з мертвих і вознісся на небо, щоби представити ціну викупу яко жертву за гріхи людські. Він мусить прийти знову в назначенім Богом часі, щоби докінчити Божу програму. Це Ісус навчився від свого Отця.

Ісус не міг розказати своїм ученикам все подрібно коли Він Був з ними, тому що не був Божий властивий час і вони не могли зрозуміти Його ані оцінити. Однак перед своїм розп'яттям Ісус сказав до них: „В дому Отця мого осель богато, колиб ні, сказав би вам: Йду наготовити місце вам. І, як дійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я і ви були." — Йоана 14: 2, 3.

Зараз по своїм воскресінню, - і перед тим нім Він вознісся на небо до свого Отця, Ісус сказав: „Ще бо не зійшов до Отця мого. " (Йоана 20: 17) Сорок день пізніше Він вознісся на небо. Появившися у відповідному тілі на сей случай, Він зібрав учеників своїх на Оливну гору, і дав їм певні вказівки. „І це промовивши, як дивились вони, знявсь угору, і хмара взяла Його від очей їх. І, як вони пильно дивились на небо, як Він відходив, аж ось два мужі стояли перед ними в білій одежі, котрі сказали: Мужі Галилейські, чого стоїте дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його сходячого на небо. " — Діян. Ап. 1: 9-11.

По цім, як Його ученики були зачаті і помазані св. духом Божим на свідки Божі, вони часто научали про другий прихід Господа Ісуса Христа. Апостол Павло каже, що у властивім часі Господь Ісус зійде з неба. (1 Сол. 3: 13; 4: 16; 5: 23) Поучаючи Тимотея, Павло сказав до нього: „Додержати цю заповідь чистою, без докору до явлення нашого Ісуса Христа. " (1 Тимотея 6: 14) Перед смертю, апостол Павло

ясно сказав, що прихід Господа мав бути в будуччині. „Мене бо вже на жертву наготовлено, і час мого відходу настав. На останок готовиться мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тілько мені, та і всім, хто полюбив уявлення Його. "— 2 Тимотея 4: 6, 8.

Щоби потішити і заохотити послідувателів Ісуса, апостол Яків, свідок Господень, писав: „Терпіть же оце, браття моє, аж до приходу Господнього. Ось, ратай жде доброго овочу з землі, дожидаючись терпеливо його, доки прийме дощ ранній і пізній. Терпіти же й ви, утвердіте серця ваші, бо прихід Господинь наближується. " (Якова 5: 7, 8) Апостол Петро також свідкував про Його прихід. (2 Петра 1: 16) Християнин тепер мусить зрозуміти, що майже всі приповісті відносяться до Його другого приходу.

Очевидно, Ісус робив великий натиск на важність свого другого приходу. Щоби виконати Божу програму і сповнити Його обітниці, то треба було, щоби Месія прийшов другий раз. Слово Месія значить Помазаник Божий. Більше чим через чотири тисячі років Жиди молилися і виглядали приходу Месії. Від часу до часу пророки предсказували Його прихід. При смерті Якова була зроблена обітниця, що прийде Шілог і збере всі народи до себе; і це мусить сповнитися. (1 Мойсея 49: 10) Позаяк се пророцтво не сповнилося при першім приході Господа, то спевностю, що воно мусить сповнитися коли Він прийде у великій силі і славі.

Як Він Прийде

Ісус умер як чоловік, но воскрес з мертвих до Божої природи, і тепер посідає безсмертність і живе по віки вічні. (1 Петра 3: 18; Йоана 5: 26; Одкриття 1: 18) „Господь же Дух. " (2 Коринтян 3: 17) Яко чоловік Він мусить позістати мертвим, тому що **чоловік Ісус дав своє життя за світ**. (Йоана 6: 50, Людське око не може видіти духа. (1 Тимоттея 6: 15, 16) Дальше про Ісуса є сказано так: „Роджене від тіла-тіло, а роджене від Духа-дух. Не дивуйся, що глаголав тобі: Мусите ви народитися з виш. Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить і куда йде; так усякий народжений од Духа. " (Йоана 3: 6-8) Жадний чоловік не може бачити вітру, але він може чути його силу і знати що він є присутній з ним.

Духова істота може бути присутня з чоловіком але не спостережена ним. Перед своєю смертю Ісус сказав до своїх учеників: „Ще трохи і світ мене не видітиме; ви ж будете видіти, бо я живу і ви жити мете. " (Йоана 14: 19) Це є остаточним доказом, що лише ті, що будуть перемінені з людської природи на духову, будуть бачити Господа Ісуса в Його славнім тілі. Це однак не значить, що світ не побачить Його присутності і не спостереже Його справедливого ділання і сили.

Жадний чоловік ніколи не бачив диявола, однак кожний зазнав певні досвідчення від нього, і відчув його вплив і несправедливу силу. Ніхто з людей ніколи не бачив Бога; але ми знаємо, що Бог є дателем всякого добра, і вживає своєї сили на користь своїх сотворінь. У Бо-

жім властивім часі кожне сотворіння побачить присутність Христа, але сі, що воскреснуть духовими істотами, побачуть Його „яко ж Він єсть. " (1 Йоана 3: 2) Всі члени нового сотворіння, остаточно будуть з Господом; отже вони побачуть Його „яко ж Він єсть", тому що вони будуть посідати ту саму природу, яку Він посідає. (2 Петра 1: 4) До своїх учеників, що становили часть нового сотворіння, Він сказав: „Знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були. " — Йоана 14: 3.

Отже на підставі цих писань і здорового розсудку бачимо ясно, що прихід Господа не значить, що Він прийде і покаже себе в людському тілі в такім, в якім Він жив на землі будучи чоловіком. А що в Його другім приході або присутності Він обійме всі справи людські у свої руки, і буде царювати для добра людського. Як сатана був невидимим князем світа через многі століття (2 Коринтян 4: 3, 4), так і Христос буде невидимим Господом для світа по цім, як сатана буде вигнаний. Хотяй Ісус буде невидимим для людського ока, то однак Він буде контролювати справами нового світа, що буде становити зорганізоване людство і справедливе правительство.

Коли Ісус вознісся на небо, і його ученики дивилися за ним до гори, тоді явився їм ангел і сказав до них: „Мужі Галилейські, чого стоїте дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його, сходячого на небо. " (Діян. Ап. 1: 11) Тут мусимо звернути особливу увагу на слова „так прийде", котрі показують спосіб Його приходу. Сейно ма-

ла горстка людей, що бачила Його сходячого на небо. Отже й маленька горстка людей, що побачила Його присутність по певнім протязі часу по Його приході. Він вознісся на небо тихо і ніхто не знав о цім, окрім Його учеників, котрі були свідками Йому яко доказ, що Він вознісся. Так і Його другий прихід буде тихий неспостережений для людського ока. — 1 Коринтян 15: 6.

Книга Одкриття є то свідоцтво Ісуса Христа, у котрій Він показує слугам своїм що має настати; Вона є написана символічною мовою. (Одкриття 1: 1) Між іншими Ісус так говорить: „Ось йду як злодій; блаженний хто чуває, і хоронить одежу свою, щоб не ходити йому голим, і щоб не бачили сорому його. " (Одкриття 16: 15) Слово „злодій" ужите тут показує спосіб Його приходу. Злодій не приходить звуком трубним, але тихо, і тоді коли люди сплять.

Сей текст показує, що з початком другої присутності Господа, цілий світ буде символічно спати; або так сказати, не буде свідомий подій, які будуть переходити. Ті, що не сплять а чують, ті знають коли зближається злодій. Так і ті, що духово не сплять а виглядають Його приходу, ці спостережуть початок Його приходу або присутності. Тому то Ісус сказав; „Ото ж пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде. Це ж відайте, що колиб господар знав, у яку сторожу прийде злодій, то пильнував би, та й не допустив би підкопати хати своєї. " — Маттея 24: 42, 43.

Апостоли так само розуміли Його прихід. Павло часто говорив і писав про прихід Христа,

котрий то прихід він називає „день Господинь. " Він каже: „Бо самі ви добре знаєте, що день Господинь, як злодій в ночі, так прийде. Бо, як говорити муть: Упокій і безпечність, тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на маючу в утробі, і не втечуть вони. Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день як злодій, захопив вас. Усі ви сини світла і сини дня; ми не (сини) ночі або тьми. Тимже оце не спімо, як інші а пильнуймо і будьмо тверезі. " (1 Солунян 5: 2-6) Апостол Петро також відноситься до Його приходу і вживає подібні слова, кажучи: „Прийде ж день Господинь, як злодій в ночі; тоді небеса з шумом перейдуть, перпотини ж, розпечені розтопляться, і земля і діла на ній погорять. " — 2 Петра 3: 10.

Відносячись до свого другого приходу Ісус перестеріг своїх послідувателів, що в той час повстануть фальшиві учителі, котрі будуть старатися показувати Христа в пустині або в коморах, але щоб вони не вірували в їхні науки. „Бо як блискавиця виходить зі сходу та сяє аж до заходу, так буде й прихід й Сина чоловічого. "— Маттея 24: 27.

Його слова не означують, що зигзаг блискавиці все виходять зі сходу і сяють аж до заходу і що це представляє його прихід. В дійсності, його слова означують, що блискавиці виходять або появляються в однім місці на небі, а люди бачуть їх в різних сторонах, і що ті блискавиці не є ув'язнені в однім місці; і що їх можуть бачити лише ті, що пильнують. Євангеліст Лука попирає сей погляд: „Бо як блискавиця, блиснувши з одного краю під не-

бом світить, так буде й син чоловічий дня свого. " — Луки 17: 24.

Блискавиці походять від Єгови. (Еремії 10: 13) Рівнож і всяке світло, що освічує Божий план, походить від Єгови. Коли Він відкриває яке світло своїй помазаний церкві, то це Він чинить через Голову своєї організації, Ісуса Христа. Ніхто з людей не може витворити блискавиці. Рівнож й ніхто з людей не може показати, що Христос знаходиться в цім або в тім місці. Його присутність є об'явлена членам помазаної кляси, т. є., тим, що виглядають об'явлення Його присутності. В цім тексті Господь говорить про свій прихід до свого храму, члени котрого складаються з Божих вірних помазаників. Він приходить судити найперше дім Божий і об'явити номінальний (з імена) дім Божий, котрий вдійсности стався частю диявольської організації. З приходом Господа до Його храму має настати час великого горя на землі, з щого повстане Армагедон, у котрім буде знищена сатанська організація.

Час

Коли Ісус вознісся на небо, Бог вивисшив Його до найвищої позиції авторитету. (Одкриття 3: 21) Тоді Бог сказав до свого возлюбленого Сина: „Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги” (Псальма 110: 1) Сей приказ не значить, що Ісус Христос не мав нічого робити, але треба розуміти, що Він мусів позістати там без активним відносно правління світа, аж поки прийде Богом назначений час. Перед цим ча-

сом, с. т. протягом Християнської доби, мали вибиратися і приготовлятися члени Його тіла.

Віддаль або простір для Ісуса Христа тепер не є жадною перешкодою; тому підчас цілої доби Він занимав цю важну позицію в небі і рівночасно міг бути присутнім з своїми учениками. (Маттея 28: 20) Отже, як бачимо, то мусів колись прийти час, що Ісус мав викинути ворога і самий зацарювати. (Псальма 110: 2) За нім прийшов той час, Ісус Христос приготовив свою церкву, і також приготовляв обставини для викінення ворога і установлення свого власного правительства. Протягом того часу Він збирає всіх тих, що зробили угоду через жертву з Господом. (Псальма 50: 5) Той період часу є названий в писанню яко „день Його приготовлення", у котрім то часі Христос, Посланець Божий, приготовляв дорогу. — Малахія 3: 1.

Підчас сього періоду часу Ісус мусів бути присутнім. Ця присутність не значить, що Ісус мав покинути небо а вернутися на землю, але очевидно це значить, що Він звернув свою увагу, щоби зібрати правдивих послідувателів і відлучити їх від номінальних Християн, і приготовив обставини, щоби перебрати в свої руки правління світа. Св. Письмо подає докази, що період Його присутності і день приготовлення зачався від 1874 року по Хр. Отже другий прихід Христа зачався 1874 року. Так само 1914 рік і 1918 є зазначені дати щодо Його приходу.

„Світ" складається з видимого і невидимого правительства, і є названий в св. Письмі небо і земля. Через многі століття сатана був неви-

Кольпортаж

Де тепер видано мільйони книжок, зміст котрих пояснює Божий план, і доручено їх в людські руки. Окрім сього вживано також радія для оголошення радісної новини о царстві.

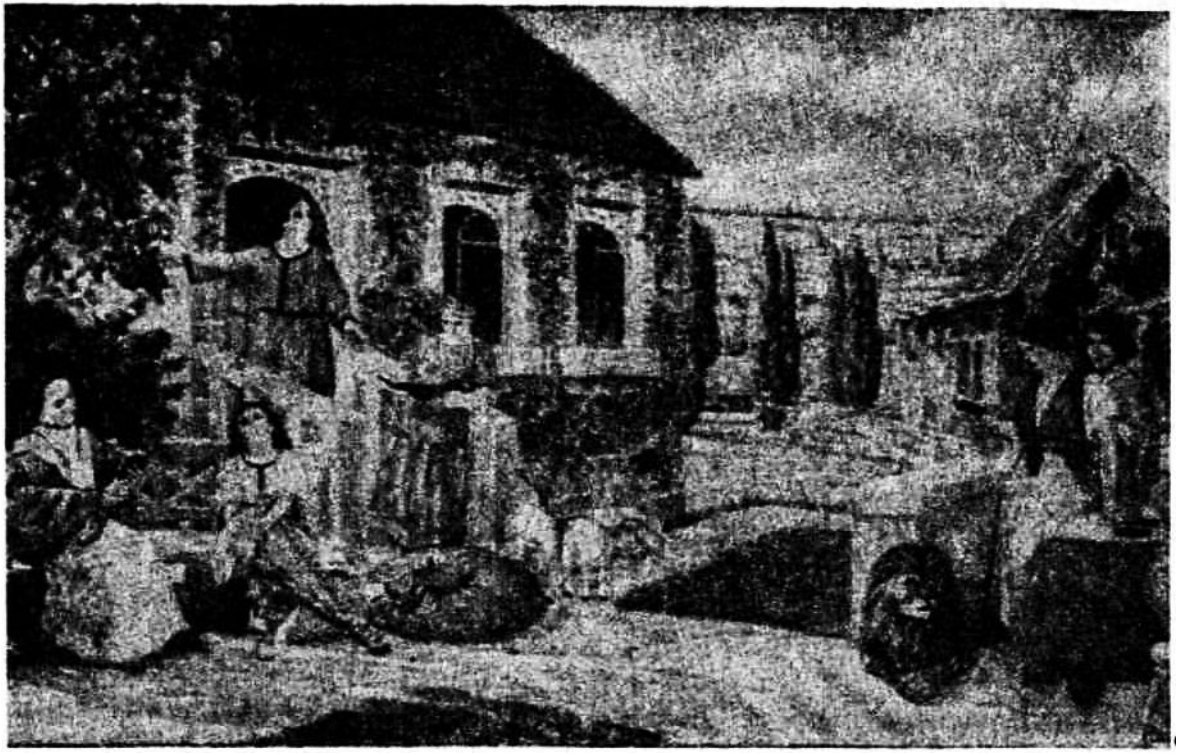

Відродженнє

Великий священник і Цар під-час свого царювання тисячу років, приведе усіх послушних із роду людського назад до довершеного стану, який мав Адам у Раю.
сторона 387

Управа Землі. **G. Segantinis**

Протягом періоду виродження чоловіка, Господь постепенно приведе землю до довершеного стану культури. Це діло Він довершить, через поучання чоловіка що робити і як робити. сторона 393

Хрест **Casper David Friedrich**

Треба все мати наувазі, що Адам стратив життя, що то життя чоловік знову бажає знайти і що одиноку дорогу до життя Бог показав в жертві пасхального агнця, котрий то агнець представляв Його возлюбленого Сина. сторона 191

димим володарем над зорганізованими правительствами на землі; і, будучи невидимим для чоловіка, він також царював над людським небом. Та час мусить прийти, коли диявольський світ скінчиться, і самий диявол буде скинений з неба. Св. Письмо показує, що викинення диявола зачалося в 1914 році.

Храм Господинь складається з Його вірних послідувателів, що становлять тіло „Христове. " Мусів колись прийти час, коли Ісус Христос мав взяти перелік від своїх послідувателів. Писання доказують, що Він прийшов до свого храму 1918 році. По цім мусить наступити цілковитий упадок диявольського царства, як видимого так і невидимого, і установлення видимого і невидимого справедливого правительства.

Єгова казав своїм пророкам написати про другий прихід Христа, але ці писання були закриті пророчими виразами. Пророцтва не можна розуміти аж поки воно не сповниться або поки воно не є в процесі сповнення. Від 1874 року до 1914 року, пророцтво про Господень прихід сповнялося і було зрозумілим для тих, що були вірні Господу і слідили за розвоєм подій в світлі пророцтв. Всі інші не зрозуміли. З приходом 1914 року, зовнішні події або фізичні факти, були так ясні і зрозумілі в світлі пророцтв, що всякий хто студіював Слово Боже з щирим бажанням, міг розуміти його без різниці чи він був посвячений Господу чи ні.

У великім часі горя, так званий Армаґедон, буде об'явлений Божий план так ясно щодо установлення нового правительства, що всі люди

зможуть зрозуміти. Про це написано так: „Ось, йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь. ’’ (Одкриття 1: 7) Хмара символічно представляє клопіт. Отже в цім то великім горю всі народи на землі зрозуміють або побачать присутність Христа.

Щоби помочи ученикові ясніше і легше зрозуміти докази другого приходу Господа, для того ділимо час Його приходу на чотири періоди, а саме: (1) день приготовлення, (2) кінець світа, (3) прихід до Його храму, і (4) Армагедон. Ці всі періоди обіймають разом, як се писання називає, „кінець часу", про що будемо тут найперше розбирати.

Кінець Часу

Ісус сказав про свій другий прихід так: „Про день же той і годину ніхто незнає. " Це була правда, тому що Він так сказав. Рівнож і се правда, що Його вірні послідуватели у властивім часі зрозуміють час і пору про Його другий прихід. Хотяй це не значить, що вони будуть знати точно день і годину; але події, які будуть переходити в тім часі, поможуть їм зрозуміти се; яко ж бо написано: „Про часи ж і пори, браття, не треба вам писати. Бо самі ви добре знаєте, що день Господень, як злодій в ночі, так прийде. Бо, як говорити муть: „Упокій і безпечність", тоді несподівано настигне на них погибель, як муки на маючу в утробі, і не втечуть вони. Ви ж, браття, не в темряві, щоб той день як злодій, захопив вас. Усі ви сини світла і сини дня; ми не (сини) ночі або тьми.

Тимже оце не спімо, як інші, а пильнуймо і будьмо тверезі. Ті бо, сплять, і що впиваються у ночі впиваються. " — 1 Солунян 5: 1-7.

Рівнож і це правда, що духовенство не зрозуміє цих часів і пор, тому що вони є частю диявольської організації. Вони люблять отримувати похвалу і пошану від людей, і титулують себе всечесними отцями. Бог предвидів і предсказав, що вони так зроблять, і що вони будуть захоплені світськими річами, і тому не зрозуміють. (Ісаії 56: 10, 11) Вони все научали людей, що ніхто не може зрозуміти Господньої присутності, тому що книга є запечатана. Бог предвидів це і предсказав. — Ісаії 29: 10-14.

Щоби зрозуміти події відносно Господньої другої присутності! від 1874 до 1914 року, то треба мати духовий ум; але священники не мають духового ума. — 1 Коринтян 2: 10-14.

Вираз „кінець часу" не значить, що колись час скінчиться, тому що час є безконечним. Що ж тоді це значить? Через многі століття сатана був богом сього світа. (2 Коринтян 4: 3, 4) Це значить, що він був невидимим управителем чоловіка. Отже той час диявольського правлення має прийти до кіпця, по цім наступить справедливе правління через Христа. Останні роки диявольського правління називаються „кінець часу. " В цім то періоді часу Бог так кермує справами щоби знищити несправедливе правління а установити справедливе правительство через свого возлюбленого Сина. Окрім Божої організації Ізраїльського народу, всі інші правительства на землі були диявольськи орга-

нізації. Це не робить найменшої різниці, що люди так не розуміли.

Бог Єгова через пророка Даниїла записав головні начерки подій, які будуть переходити підчас царювання світових держав від часу Перської Імперії аж до „кіньця часу". Се, що Даниїл написав було пророцтвом; або інакше сказати, вій, будучи порушений Божою силою, зазначив наперед події, які мали сповнитися в будуччині, і котрі не могли бути зрозумілими аж поки не сповняться. Даниїл писав про ці події, але самий не розумів їх. Ці події є записані пророчою мовою в книзі Даниїла від сьомої голови до дванадцятої.

Самий Даниїл сказав: „Я чув се, але не зрозумів і через те сказав: Мій добродію: що ж після сього буде? І відповів він: Іди, Даниїле; бо втаєні й запечатані ці слова до часу останного. Многі обчистяться, вбіляться і будуть наче в огні, перетоплені (в спокусах); а безбожні будуть безбожно поступати, й не зрозуміє сього ніхто з нечестивих, а мудрі зрозуміть. " (Даниїла 12: 7-10) „Нечестиві" є ті, що кажуть, що представляють Господа, але вдійсности є частю диявольської організації. Такі не можуть зрозуміти. Мудрі є ті, що покірно вповають на обітниці Божі і своє знання прикладають в гармонії з Його волею. Господь виразно сказав Даниїлові написати про се, що станеться при „кінці часу. " Кінець часу значить період часу при кінці поганського часу.

„Та під кінець часу стане воювати з ним цар південний, та й цар північний, кинеться на нього, неначе буря, з боєвими возами, кінним вій-

ським та безліччю кораблів, і нападе на країни, та, наче потоп, перейде через них. І наступить він накрасу між краями й багато міст упаде; спасуться від руки його тільки Едом, Моаб та більша часть синів Аммонових. " (Даниїла 11: 40, 41) Сповнення сього пророцтва ясно зазначує початок „кінця часу", бо так пророцтво говорить. Історичні факти показують нам, що воєнні здвиги Наполеона Бонапарта точно пасують описі пророцтва Даниїла, і для того є сповненням його. „Південний цар", згаданий в пророцтві, відноситься до Великої Британії, котра тоді була частю Римської Імперії.

Походом Наполіон зайшов аж до Єгипту, де він побілив єгипетську армію, котра була під провідництвом Мурат Бея. Його побіда нанесла страх не лише на Єгипет, але також на далеку Африку і Асію, бо всі тамошні орди піддавалися побідникови. В тім самім часі Британія на півночі, під проповідництвом Лорда Нелсона, зробила успішний атак на Наполеонові армію на морю. Наполеон напав на Єгипет 1798 року, а опісля повернув до Франції, 1 жовтня, 1799 року. Сей воєнний похід коротко, але виразно, є змальований словами в пророцтві від 40 верша до 44. Всі його здвиги скінчилися 1799 року, що, після слів пророка, зазначило початок „кінця часу. "

Від того часу як Задикея був скинутий з престолу (606 пер. Хр.) і від установлення всесвітнього поганського царства через Навуходоносора, від тоді всі світові держави або правительства були названі в св. Письмі символічно „звірями. " Пророк Даниїл (7: 7, 8) описує про „четвертого

препоганого і страшного звіря. " Сей страшний звір є то правительство, котре складається з трьох елєментів або складників, а саме: з фахових політикерів, з великих багачів, і релігійних провідників. Сатанська організація стала препогана і страшна від коли ці три силі зорганізувалися. Із цієї безбожної тройці Папство, клерикальний елемент, сиділо в сідлі і кермувало і правило усіма справами. Початок цієї історії зачався з упадком монархії Остроґотів 539 року по Христі.

Пророк Даниїл мав видіння цих подій, однак він не зрозумів їх, і тому сказав: „Тоді я, Даниїл, подивився, і от стоять двоє інших, один на сьому березі ріки, другий на тому березі ріки. І сказав я мужові в льняній одежі, що стояв над водами ріки: Коли буде кінець цих чудних подій? І чув я, як муж в льняній одежі, що стояв над водами ріки, зняв праву й ліву руку до неба, заклявся Тим, що живе по вік, що на кінці часу й часів і півчасу і коли зовсім впаде сила святого народу, все те станеться. " (Даниїла 12: 5-7.)

В Біблії символічний „час" означує рік з 12 місяців по 30 днів кожний, або 360 днів. Кожний такий день вважається за звичайний рік, як це пояснює пророк: „День за рік, день рік, кажу визначив я тобі. " (Єзекиїла 4: 6) В повисше наведенім пророцтві Даниїла є згадані три часи і половина по 360 пророчих днів, що становить разом 1260 пророчих днів, при кінці котрих зачнеться кінець звірячого правління. Дванадцять сот і шістдесят років від 539 року по Хр. приведе нас до 1799 року, що є дру-

гий доказ ясно зазначений, що початок „кінця часу" зачався 1799 року. Це також показує, що від 539 року по Хр. треба рахувати і інші пророчі дні написані Даниїлом.

Зрозуміння пророцтва відносно „кінця часу" і Господньої присутності було вмисно заховане Єговою аж до властивого часу. Даниїл бажав знати який кінець буде цих речей, але Бог сказав до нього: „А ти, Даниїле, заховай ці слова й запечатай цю книгу на останній час: багато прочитає її, і побільшає знаниє. " (Даниїла 12: 4) Зовсім розумно можна припускати, що Єгова назначить кінець часу так, що його можна буде пізнати, коли він прийде. Він не сказав Даниїлові глядіти за написю на небо чи прийшов кінець часу, але він сказав глядіти на події, які можна буде бачити і розуміти на підставі пророцтва, і котрі то події зрозуміють ті, що будуть чувати. Бог знав, що Даниїл не міг розуміти цих пророцтв в його часі, тому Він сказав до нього: „Йде Даниїле; бо втаєні й запечатані ці слова до часу останнього. "—Даниїла 12: 9.

Коли той час прийде, то що тоді можна сподіватися? Єгова відповідає: „Много будуть бігати сюди і туди, і знаниє побільшиться. " (Даниїла 12: 4) Зараз по 1799 році, з початком „кінця часу", знання побільшилося, а головно щодо Біблії. Перед тим люди нічого не знали про Біблію. Папство забороняло людям посідати Біблію, і лише клєр мав приступ до неї. Посідання Біблії було злочином проти римського закону за що переступників тяжко карали.

В 1799 році звірська сила Риму, котру пере-

могла Папська система, отримала смертельну рану. Люди були навчені вірувати, що Бог дав власть царям панувати над ними, а клєр мав від Бога власть над їх сумліннєм. Коли ж Наполеон ув'язнив папу і забрав його з собою до Франції, і пізніше відмовився бути коронованим через папу, а самий насадив корону на себе і висміяв його власть, від тоді людям зачали отвиратися очі, як царям так і невільникам, бо вони побачили, що папа не посідає тої Божої власті, яку собі приписував.

Скоро по цім зорганізувалося перше Біблійне товариство в історії світа. Британське Заграничне Біблійне Товариство було зорганізоване 1803 р; Берліно-Пруське Біблійне Товариство в 1805 році; Біблійне Товариство Філадельфійське в 1808 р.; і Американське Біблійне Товариство в 1817 р. Біблія була переложена і видана на многих і різних язиках, і розповсюджена по так таній ціні, що найбіднійший мав приступ до неї; і в короткім часі мільйони примірників Біблії знаходилися в руках людей. Паство противилося цим Біблійним товариствам і називало їх заразливою пошестю. Але що прийшов час на збільшення знання, тому Господь сповнив свою обітницю і допоміг доручити Біблію для всіх, що були голодні правди. Люди зачали пізнавати, що Бог не дивиться на лице особи; що царі, папи, священники і прості люди мусять всі здати рахунок перед Господом, а не перед чоловіком.

Від того часу зачалося чим раз збільшувати знання у всіх напрямах. Звичайні школи, проти чого папство все воювало, були великим сред-

ством для загальної просвіти і побільшення знання для людей всякого ходу життя. Многі колегії і університети були побудовані в різних частях світа. З побільшенням знання в різних напрямах прийшли численні винаходи, котрі полегшили працю і заощадили час для людей.

Перед 1799 роком транспортація була так повільна, що чоловік міг лише коротку віддаль зробити в однім дню. Він мусів їхати кіньми або волами або йти пішки; а якщо хто хотів переплисти море, то він мусів плисти човном гнаним вітрами. Така подорож була повільна. В 1803 році винайдено пароплави, а в 1831 році зроблено першу парову локомотиву. Так великий поступ був зроблений в цім напрямі, що тепер можна їхати дуже скоро чи то по морю чи по землі. Пізніше були винайдені електричні локомотиви і електричні самоходи і газові мотори; а тепер маємо величезний рух транспортації в різних частях землі. Це є зовсім звичайна річ тепер подорожувати сімдесят п'ять миль а навіть сто миль на годину; а головно це можна доконати літаком, що є найновішим винаходом.

В цім часі сповнилися пророцтва про Його другий прихід, що Він порівняв до сходячого сонця, що світить від сходу аж до заходу. Простий і робочий народ все був потоптаний і поневолений багачами, клєром і політичними князями. Це сталося в 1874 році, від котрого то року датується другий прихід нашого Господа, що перша робітнича організація повстала у світі. Від того часу зачалося чудове збільшен-

ня світла. Від тоді маємо різнорідні винаходи, котрі є надто численні, щоб їх згадувати тут. Однак згадуємо тут декотрі річи, що прийшли на світ від 1874 року, і котрі є яко дальшим доказом Господньої присутності від того часу. Вони є: Машина до рахування, літаки, алюміном антисептична хірургія, штучна фарба, автоматичні ключі, самоходи, колючий дріт, біциклі, карборундом, реєстри на гроші, каучук, машини до відділення сметани, дискі плуги, електричні ескалатори, електричне споєння, елеватори, ескалатори, електричні кухні, газолінові мотори, жниварки, ілюмінаційні гази, мотори, лінотипи, монотипи, рухомі образки, пастерілізація, радіюм, сигнали на зелізниці, Рентгена лучі (Х рей), хмароломи, стрільний порох без диму, підводні лодки, тунелі грамофони, телефони, машини до писання, вакуум щітки, радіо, бездротові телеграфи і далековиди.

Найголовнішою річею нащо указували пророцтва і чого виглядали пророки був другий прихід Христа. Пророк Даниїл назвав той час блаженним. Він сказав: „Щасливий той, хто ждати ме й діжде до тисячі трьох сот тридцяти й п'яти день. " (Даниїла 12: 12) Сі, що були навчені Господом, чували і ждали на Його другий прихід. Отже коли хто зрозуміє цю дату, той і побачить назначений час у котрім Господь мав явитися в друге. Коли ми приложемо то саме правило, а саме, рік за день, то 1335 років від 539 року скінчиться в 1874 року, у котрім то часі, після біблійної хронології, Господь мав бути присутній в друге. Якщож це обчислення є добре, то від того часу ми зможемо

знайти більше доказів о другій присутності Господа.

Тут є дві важні дати, котрі муситься ясно розрізнити і не помішати, а саме: дата початку „кінця часу" і дата початку другої присутності Господа. Отже „кінець часу" обнимає період від 1799 року аж до цілковитого упадку диявольського царства і установлення царства Месії. Час же другої присутності датується від 1874 року і є частю періоду „кінця часу. "

Приготовлення

Писання вказують на період часу так званий „день його приготовлення. " В цім періоді Бог зібрав свій нарід і дав йому зрозуміти свій план і замір, а по цім періоді негайно Ісус Христос прийшов до свого храму, зібрав усіх що зробили угоду через жертву, і привів їх у стан храму. Тоді настали Острі проби; і вірні, що встояли в цих пробах, були признані і отримали одежі спасення і ризи справедливості. (Малахія 3: 1-3; Ісаїя 61: 10) В тім то періоді часу Христос є присутний, і під час Його присутності прийшли найбільші проби коли він прийшов до свого храму. Дальше писання вказують, що „в день приготовлення" Бог приготовить свій нарід і свої сили, як і також обставини, до великої війни Армагедону коли то сатанська організація цілковито впаде. Христос, яко великий виконавчий Урядник Єгови, тепер робить приготовлення і виконує Божий гнів проти Сатани і його організації. — Наума 2: 3 - 6; Псальма 110: 2-6.

Жнива

Жнива є то час збирання того, що росло і достигло. Господь ужив натуральні жнива як образ, щоб пояснити роботу яку Він виконає при кінці віку. Підчас періоду жнив, після слів Господа, Він буде присутній і буде самий провадити справами жнив. — Маттея 13: 24-30, 37-40.

Від 1874 року зачався період збирання Християнів з різних частий світа із між різних віросповідань. Вони виходили з католицької церкви, з спротистаньскої і інших церков. Вони не сталися членами іншої церкви, але сходяться разом студіювати Слово Боже, бо вони люблять Господа і Його справу по над усі інші річи. На них, як здається сповнилися пророчі слова про жнива, а саме: „Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою прийняли завіт мій. ” (Псальма 50: 5) Протягом сього періоду часу ці Християни знаходяться по всій землі і проголошують вість, що царство небесне наближалося; а тепер вони головно проголошують присутність Господа, що Його царство приближилося, і що мільйони людей живучих ніколи не помруть.

Господь дав приповість у котрій Він пояснив, що з імена Християни і дійсні Християни будуть розвиватися разом протягом Християньскої доби. Він сказав: „Зберіть перш кукіль та пов'яжіть у снопи, щоб спалити, а пшеницю зложіть у клуні в мене. " (Маттея 13: 30) Протягом минулих п'ятдесят років між номінальними Християнами був дух лученняся і вязанняся в ріжні федерації і інші юнії. Сей дух в'язання дійшов

до сього вершка, і тепер є добре всім знана „Федерація Церков", що навчає людей всього, окрім Слова Божого.

В цих різних релігійних системах знаходяться фахові політикери, і безсовісні визискувачі, котрі є названі у св. Письмі „головні з отар. " Вони є головними членами в церквах, тому що вони своїм впливом кермують духовенством на дорогу якою вони сами йдуть. Вони не визнають посвячення Господеві; але задивляються на різні релігії, як забавні товариства, і як на такі, що існують для політичних цілей.

Підчас коли це „вязання" йшло вперед між „кукілем", Господь збирав разом дійсно посвячених Християнів без різниці до якої релігії вони належали і цих Він назвав „пшеницею. " Цю роботу збирання Християнів не можна інакше назвати як лише жнивами, бо ця робота є сповненням слів предсказаних Господом Ісусом. Ці Християни, або ученики св. Письма, ніколи не намовляють нікого записуватися до їх товариства, ані вони самі не є записані нігде і не мають жадного спису членів. Їх ціль є пояснювати людям Божий План, і через це показати, що Бог має щось лучшого для них чим се, що до тепер різні віросповідання вчили. Отже сі обставини показують сповнення пророцтва і становлять фізичні факти і докази що Господь є присутній від 1874 року; бо збирання зачалося головно від тої дати.

Ругателі

От ці посвячені Християни, зібравшися разом з між різних віросповідань, радуються прого-

лошувати людям, що царство небесне наближалося. Много людей радо слухає а інші сумніваються. Духовенство є відвічальне за насіяний сумнів в умах цих людей. Звичайно можна було сподіватися, що духовенство, вважаючи себе за Християнів, будуть тішитися доказами, що Господь є присутній в друге і установляє своє царство. Однак місто радуватися, вони зачали ругатись з тих, що вчили про другу присутність Господа, і накинулися обчернювати і переслідувати цих спокійних і покірних людей, що голосили новину о царстві Божім. Прибравши міну мудрості, вони насміхалися зі всіх, хто йно говорив про другу присутність Господа.

Розуміється, наш Господь предвидів ці обставини і тому через свого апостола записав слідуючі пророчі слова: „Це найперше знаючи, що прийдуть в останні дні ругателі, ходячи по своєму хотінню, і скажуть: де обітниця приходу (присутності) Його? від коли бо батьки умирають, усе так само пробуває відпочину сотворення. " (2 Петра 3: 3, 4) Це вже само є доказом, що Господь є присутній і що кінець світа прийшов. Про це дальше Господь говорить: „Як же дні Ноєві, так буде й прихід Сина чоловічого. Бо, як були дні перед потопом, що їли, й пили, женились, і віддавались, аж до дня, коли увійшов Ной у ковчег, та й не знали, аж прийшла повідь і позносила всіх; так буде й прихід Сина чоловічого. " — Маттея 24: 37-39.

Ми стараємося свідкувати щодень, що сі пророчі слова сповнилися. Духовенство і головні з їх отар є несвідомі о цих многих дока-

зах про другу присутність Христа; і тому так, як за часів Ноя, вони байдужно відносяться до факту, що Цар зачав своє царювання і царство небесне розпочинається.

Кінець Світа

Коли Бог умістив чоловіка в Еден раю, Він поставив для нього сторожа Люцифра. Люцифер стався зрадником, сатаною, але Бог не відбирав від нього становиська бути сторожом чоловіка. Отже від того часу люцифер був все невидимим володарем над всіма народами, окрім одного Ізраїльського народу так довго як сей нарід виконував услівя своєї угоди з Єговою. Але коли Ізраїль був відкинений Богом задля його непослушенства до угоди через закон, тоді сатана стався богом цілого світа. (2 Коринтян 4: 4) „Світ" значить організація видима і невидима, котра має контролю над справами людськими. Це є зорганізоване правительство з людей під наглядом невидимого володаря; і тому світ обнимає в собі небо, невидиму часть, і землю, видиму часть, його організації.

По відкиненню Ізраїльського народу, Бог позволив поганам панувати над Ізраїльтянами без перешкоди через певний протяг часу. Відбираючи Ізраїльському народові привілей і право яко державі, Бог сказав: „Ти ж, негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності настав кінець. Так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! це вже минулось: угору піде низьке, униз високе! Скину,

скину, скину, й не буде його, покіль прийде той, що має до його право й кому віддам його! " (Езекиїла 21: 25-27) Це є доказом, що певний протяг часу був даний для поганських держав, і що той час скінчиться з приходом Того, „що має до його право" на котрого раменах буде спочивати справедливе правительство. Сей Божий присуд проти Ізраїля тривав через „сім часів" яко кара про що Бог наперед повідомив їх. — 3 Мойсея 26: 18.

„Час" у св. Письмі означує 360 днів. Отже сім часів становить період з 2520 днів. „Час" у св. Письмі вживається літерально і символічно. Але факти показують, що тут треба розуміти символічно, тому що погани панували довше чим 2520 літеральних днів. У св. Письмі є записане право, через котре можемо прийти до заключення, що один символічний день становить звичайний рік. (4 Мойсея 14: 34) Отже „поганський час" є то період 2520 років довгий, котрий зачався від скинення Задикеї, останнього Ізраїльського царя. Задикея був скинений з престола 606 років перед Христом. Отже поганський час мусів скінчитися 1914 року по Христі. Це знов зазначує, що тоді прийшов час для „того, що має право до його" перебрати справи світа в 1914 році. Під цим треба розуміти, що Господь був тоді присутній і перебрав у свої руки всі справи світа.

Ісус сказав, що Його „царство не од віку сього", над котрим то світом сатана був богом, (Йоана 18: 36) Він сказав своїм ученикам, що коли прийде кінець світа, тоді Він буде присутній. Його ученики були ознайомлені я

пророцтвами о приході Христа; і маючи це на-увазі, вони ще більше шукали інформацій від Нього: „Скажи нам, коли це буде? й який знак твого приходу і кінця світу. " (Маттея 24:
3) Слово „знак" в цім тексті означує доказ. Інакшими словами можна переказати їх питання так: ’Що можемо сподіватися бачити, щоб указувало нам на твою присутність і кінець світа? ’

В цім питанню треба завважати дві наведені думки: (1) „Знак твого приходу"; і (2) „кінець світа. " Це означувалоби, що при кінці світа буде якийсь певний об'явлений знак присутності Христа, тому що це зазначить час перебирання власті над світом. Факти, які ми дотепер наводили, свідчать, що Господь був присутній ще від 1874 року, і що від тоді Він приготовляв церкву, тобто збирав праведних. (Псальма 50: 5) Від тоді Він привернув їм головні правди, що були заховані через еклєзиястичну часть диявольської організації. — Маттея 17: 11; Луки 11: 52.

Факти дальше свідчать, що 1914 рік зазначив кінець поганського часу, отже кінець світа. Від того часу треба було сподіватися якоїсь іншої роботи, більшої чим приготування. Про цю то точку питали ученики; і Ісус дав їм відповідь пророчими словами, котрої не можна було зрозуміти аж по 1914 році. Він сказав своїм ученикам, що буде много воєн перед тим нім прийде кінець, і що вони не повинні тривожитися цим, бо це ще не буде кінець. А тоді Він додав: „Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус

по місцях. Все ж це почин горя. " — Маттея 24: 7, 8.

У цілій історії чоловіка світова війна, котра зачалася 1. серпня, 1914 року, була одинока війна, що „встав нарід проти народу і царство проти царства. " Всі сили народів були запряжені і примушені брати участь в тій війні. Чоловіки, жінки, гроші і проповідники, всі брали участь. Навіть маленьким дітям обмежено поживу, щоби військо на фронті мало досить поживи і щоб визискачі дістали їх хабара. Зараз по війні настала велика голоднеча і пошести в многих місцях Европи і Азії, і це знищило мільйони людей більше чим погибло у війні. От ці всі нещастя, Ісус сказав, зазначать „початок горя. "

Ці фізичні факти сталися точно на час 1914 року, і є доказом присутності Христа і кінця світу. Ці факти бачили всі люди, але розуміли їх лише ті, що пристосовували їх до пророцтв Біблії. Перед 1914 роком, Ісус Христос не міг виступити проти диявола і його організації, тому що Бог приказав йому чекати аж до назначеного часу. (Псальма 110: 1) Від 1874 року, початку Його присутності, аж до 1914 року, Він робив різні приготовання для своєї церкви; а коли прийшов 1914 рік, тоді зачалися сповняти слова Божі: „Жезло сили твоєї пришле Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх. " — Псальма 110: 2.

Тоді Ісус сказав до своїх учеників: „Тоді видавати муть вас на муки, й вбивати муть вас: і зненавидять вас усі народи задля ім'я мого. " (Маттея 24: 9) Слово „вас” безперечно відно-

ситься до дійсно посвячених і вірних Господові. Ісусові апостоли спевністю не були на землі підчас сповнення сього пророцтва, тобто світової війни. Але члени тої вірної класи, вірні Христяни, котрі вірували і були послушні заповідям Божим, ці були зненавиджені всіма народами воюючими, і були переслідувані і увязнені і многі повбивані.

Ісус також предсказав, що в тім часі так звані Християни будуть зраджувати і ненавидіти один одного, і що многі відвернуться від Господа задля фальшивої науки і ненависті. Однак будуть і вірні послідуватели аж до кінця. Такі обставини складалися головно по 1917 році. Це є дальші докази Господньої присутності і кінця світа.

Єгова обіцяв Авраамові і його насінню віддати землю Палистину коли поганський час скінчиться і коли той, що „має право до його" прийде. Для того можемо сподіватися, що Бог об'явить свою ласку для Ізраїля і приверне цим людям їх землю Палистину. Ісус відносився до своєї присутності і кінця світа, коли Він сказав: „І топтати муть Єрусалим погани, доки сповняться часи поган. " (Луки 21: 24) Господня присутність зачалася від 1874 року, як про це повисше згадано. Це сталося 1878 року, коли перший раз ласка Божа зачалась привертати назад до Ізраїля. В тім році британський премієр Дезраель зачав старатися о добро Ізраїля. Кілька років пізніше повстав рух так званий „Сіонізм" і від тоді Ізраїльтяни зачали повертати назад до їх землі.

Підчас світової війни, саме, 2 листопада,

1917 року, коли то зачався жидівський новий рік 1918, Британська Імперія згодилася дати Жидам Палестину з їх власним правительством. Всі інші передові народи згодилися на се, і Жиди на весну, 1918 року, зачали відбудовувати Палестину. Нині є всім добре відомий факт, що тисячі Жидів повернули назад до Палестини і відбудовують доми, управляють землю, і уліпшують край як раз так як Господь предсказав. Тут знову маємо фізичний факт або подію, що доказує, що наш Господь є присутній і кінець світа прийшов.

Знову інший доказ згаданий Ісусом був, що зараз по війні, і підчас Його присутності і кінця світа, буде „на землі переполох народів;... і омертвіють люди від страху і ожидання того, що прийде на вселенну. ’ (Луки 21: 25, 26) Він сказав, що світова війна це початок горя, а потім додав, що то горе мусить продовжитися. Ніхто не потребує доказу, що нині народи знаходяться в заколоті, і що люди не вірять одні другим і жахаються від того, що приходить. Це є знову інший сильний доказ, що Господь є присутній і що кінець світа прийшов 1914 року.

Прихід до Його Храму

Нове сотворіннє є уподоблене до будинку або храму і є назване „храм Божий. " (Ефесян 2: 18-22; 2 Коринтян 6: 16; 1 Петра 2: 5) Вони є храмом Божим, котрого головою є Ісус Христос. (Жидів 3: 6; 1 Коринтян 3: 16, 17) Сьому то храмові Господь доручив своє добро, або інтерес свого царства, підчас Християнської доби. Ісус ясно научав приповістями; і що наймень-

ше у двох приповістях Він уподобив себе чоловіку, що від'їхав в далеку дорогу, і по довгім часі повернув, щоби взяти рахунок від своїх слуг. (Маттея 25: 14-30; Луки 19: 12-26) В цих приповістях говориться о талантах і о минах срібла. Переходячі події, що показують на сповнення цих пророчих приповістий, є доказами, що Господь прийшов до свого храму.

Події, які переходили через три і пів року підчас місії Ісуса Христа, або від 30 до $33^1/_2$ року Його служби, знаходять паралель в подіях при кінці християнської доби Його другої присутності. Ісус був помазаний на царя в Йордані. Три і пів роки по цім Він явився в Єрусалимськім храмі і вигнав з нього геть міняльників, а призвав вірних. (Маттея 21: 1-13) Як се ми зазначили попереду, Христос перебрав власть 1914 року; і в тім часі, як Він предсказав, розбурхались народи. (Одкриття 11: 17, 18) Три і пів роки пізніше, а саме 1918 року, Він прийшов до свого храму. Фізичні факти або події свідчать, що це заключення є добре.

Єгова вислав свого возлюбленого Сина яко Заступника, і назвав Його своїм Посланцем, щоб Він приготовив дорогу перед ним. Ця робота мусила бути виконана, і була виконана від 1874 року до 1914. По цім наступив час ожидання коли то члени тіла Христового ожидали на установлення Його царства; І коли вони так ожидали, Він негайно прийшов до свойого храму. Про цю подію Бог наперед предсказав через свого пророка: „Ось я посилаю ангела мого, а він приготовить дорогу передо мною, й негайно за цим прийде в храм свій, що його шука-

єте, —Ангел завіту, що його бажаєте; ось він йде, говорить Господь Саваот. "—Малахія 3: 1.

Точно, як пророк предсказав, так і сталося. Від 1914 року до 1918 року, правдиві послідувателі Ісуса Христа на землі голосили, що прийшов час установлення Його царства, і тому пильно ожидали сповнення бажань їх сердець. І тоді в 1918 році, негайно впала на них велика проба. Бог через свого пророка предсказав, що з приходом Господа в Його храм прийдуть Острі проби на членів нового сотворіння: „Хто ж видержить день приходу його, й хто встоїть, як він явиться? Він бо — огонь розтоплюючий і як те зілля очищуюче; І засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левиних і переплавить їх, як золото і срібло, щоб приносили жертву Господеві в праведності. "—Малахії 3: 2, 3.

Очевидно, що слово „срібло" ужите в цім тексті є символом правди. (Псальма 12: 6) Се пророцтво означує, що правдиві послідувателі Христа будуть мати ясніше вирозуміння правди по цім, як Господь прийде до свойого храму в 1918 році. Про це також згадується в Одкриттю 11: 19. Факти показують, що по цім часі вони дістали ясніше вирозуміння Божого плану. „Сини Левіїні", згадані в пророцтві, були прообразом нового сотворіння, а слово „очищення" показує, що в тім часі, тобто з приходом Господа до Його храму, настав час проби для Його послідувателів. Ця подія є паралєльом і позаобразом вичищення буквального храму в Єрусалимі 33 роки по Христі. Ціль очищення Його храму є, щоби Господь міг ма-

ти вірну і правдиву клясу свідків для несення свідоцтва о Його імені і Його роботі, занім прийде остаточне об'явлення Його сили в часі великого горя.

Знов інший пророк Божий попирає повисшу думку і пояснює ціль Господнього приходу до Його храму. „Господь є в святому храмі своєму, на небесах престол Господній; очі його дивляться повіки його розглядають синів людських. ” (Псальма 11: 4) Отже, якщо фізичні події пасують як раз до слів пророцтва, тоді вони є сповненнєм його; і якщо це сталося в 1918 році, так це є дальшим доказом, що Господь прийшов в тім часі до свойого храму.

Суд мусить розпочатися від дому Божого. (1 Петра 4: 17) Той суд відбувається в правдивім домі Божім і рівночасно є звернений проти номінального дому Господнього. „Слухайте, всі народи, вважай, земле, й уся повня її! Нехай буде Господь Бог свідком проти вас, Господь із святого храму свого. " (Михея 1: 2) „А Господь у храму своєму святому; нехай вся земля мовчить перед ним! " (Аввакума 2: 20) Се пророцтво Аввакума є як раз тепер в процесі сповнення. Духовеньство зорганізувало много товариств, котрі вони назвали „церкви", але сі церкви не є правдивими, а лише з імена. Вони носять ім'я Господа на собі, але Йому не служать. Проба і суд на них мусить прийти також. Бог предсказав про це через своїх пророків, і факти показують, що ці пророцтва сповнилися.

Пророк Ісаія у видиві бачив Господа в Його храмі і на престолі. „В році, коли цар Озія по-

мер, бачив я Господа на високому А піднесеному престолі, а краї риз його наповнили храм. " (Ісаії 6: 1-11) Без сумніву, що згаданий престол відноситься до Христа коли Він прийшов до свойого храму а не до Його престолу в тисячоліттю коли Він буде судити всі племена землі. Ісус наводив це пророцтво Ісаії і пристосував його до духовенства натурального Ізраїля. (Йоана 12: 40) Це пророцтво мусить відноситись також до всіх визначних християнських віросповідань, а головно до духовенства, що є відбитком жидівського клєру.

Це пророцтво навіть показує обставини серед яких Господь прийшов у свій храм, а саме, коли цар Озія помер. Ісаія каже, що його видіння було в тім році, коли Озія помер. Озія ясно представляє тут номінальні церкви, котрі через довгий час приписували собі представництво Господа. Озія був Ізраїльським царем через більше чим п'ятдесят років. Через довгий час він робив те, що було угодно в очах Божих. У протязі того часу він був дуже успішним і став багатим. У многих битвах він боровся успішно і виходив побідоносно. Він також був великим будівничим. Однак самолюбство і зухвальство привело його до упадку. Він умер в проказі, що є символом гріха.

Духовенство, або духовий Ізраїль, було зорганізоване для доброї цілі. (Еремії 2: 21) Через певний протяг часу люди в сій системі голосили про Бога. Вони побудували много церков, шкіл і шпиталів. Ця система спричинилася много до піднесення людства морально. Але зарозумілість і зухвальство допровадило її до

упадку. Апостол Павло перестерігав церкву проти сього. — Римлян 11: 25.

Озія, яко цар, не мав права виконувати священничої служби. Але він так висико думав про себе, що вважав себе вищим над управителів храму, і тому спротивився і пішов і приніс офіру пахощів кадила. Уповажнений священник старався стримати його від сього, але Озія розгнівався на нього і вперто пішов приносити офіру кадила за що був поражений проказою. — 2 Паралоп. 26: 16-21.

Через многі роки, перед 1918 роком, теперішна правда була оголошена по цілім Християнстві. Однак духовенство не зважало на се, а хвалилося своїм багатством і силою. Коли вибухнула світова війна 1914 року, тоді поминальне Християнство зачало попирати війну. Його провідники затягали молодих людей в окопи до війни і казали їм, що коли вони помруть на полю битви то вони стануться частю примирної жертви Ісуса Христа. Хотяй від часу до часу їм зверталося увагу, що ця світова війна і інші обставини були доказом кінця світу і присутності Христа, то однак вони не хотіли слухати сього. Хотяй кільканадцять передових проповідників видали маніфести до світа, і вказали на події, що показують на присутність Царя і зближення Його царства, то і на це вони не звертали уваги; а навіть і ті, що видали то маніфести (відозву) опісля відреклися його. Номінальне Християнство не хотіло навчитися лекції. Воно впилося духом торговлі і політикою світа і стало високим та гордим і зарозумілим.

Коли політикери під впливом багатіїв заснували лігу народів, що є продуктом диявольського плану, тоді духовенство, замість опрокинути лігу, стали вихваляти і називати її яко „політичний вираз царства Божого на землі. " Тут воно стало зухвальним, і неначе сказало до Єгови: ’Через от цю Лігу Народів ми установимо твоє царство на землі для тебе. ’ Цим духовеньство відреклося Господа, і тому Господь на віки відрікся його. Це сталося в січню, 1919 року, і є паралєльом відкинення Ізраїля у першім приході Ісуса, Божого Представителя.

Приповість о талантах показує, коли Господь прийшов до свойого храму, тоді зачав брати перелік від своїх слуг; і до тих, що знайшов їх вірними, Він сказав: „Рече ж до нього пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був сси вірен, над многими поставлю тебе. Увійди в радощі пана твого. " (Маттея 25: 21) Зараз по війні наступили голоднечі, пошесті, землетруси і переслідування Християн. По цім, яко доказ Його присутності і кінця світу, Він предсказав роботу яку мають виконати Його вірні послідуватели, під Його наглядом. Безсумніву, що це є та кляса згадана в приповістях о талантах, котру запрошено перебрати все Його добро і увійти в Його радість.

Для всіх тих, що люблять Його прихід, доказ Його присутності становить радісну новину і дає їм невимовну радість. Ця радісна новина Його присутності і кінця світа муситься голоситися всім народам в свідоцтво. Це не значить навернути світ, але це значить, що Його вірні послідуватели мають бути свідками Йому.

До цих Він сказав: „І проповідувати меть ся євангеліє царства по всій вселеній на свідкування всім народам; і тоді прийде кінець" (Маттея 24: 14) В доказ, що ці пророчі слова Ісуса Христа сповняються, наводимо слідуючі факти:

По цілім світі є розкинені тут і там маленька громадка Християн, котрі люблять Бога Єгову і служать Йому і Його возлюбленому Цареві, Ісусу Христу. В самім імені нема жадної заслуги, але вживаємо ім'я яко знак розрізнення. Ця громада Християн називається Міжнародні Дослідники Біблії. Вони вийшли з між різних народів і релігій. Вони відділилися від усіх світових союзів. Вони мають лише одну ціль у своїм життю, а це бути послушним Богу і прославляти Його. По цім, як війна скінчилася і переслідування Християн притихло, вони знов розпочали живу активність в даванню свідоцтва про ім'я Господа.

Для тої цілі видано мільйони книжок, зміст котрих пояснює Божий план, і доручено їх в людські руки. Велике число відчитів було виголошено і повідомлено людей, що царство небесне наблизилося. З бігом часу, Бог дав радіо до вживання через що голошено радісну новину о царстві широко по світі. Через широке розкиненнє літератури даром, царі і управителі світа були повідомлені, що Бог посадив Царя на престолі, так як це Він предсказав. (Псальма 2: 6) В 1926 році, в Лондоні прийнято резолюцію, котра в короткім часі була перелоджена на многі язики, і около п'ятдесяти мільйонів чисел роздано між людей і управителів світа. Згадана резолюція була предложена через Між-

народних Дослідників Біблії. Вона звучить як слідує:

СВІДОЦТВО

ДО УПРАВИТЕЛІВ СВІТА СЬОГО

„Міжнародне Товариство Дослідників Біблії, зібравшись на загальній конвенції, заявляють цілковите посвячення і підданяся всемогутньому Богу, засилають це свідоцтво управителям світа, а саме:

ПЕРШЕ. Що найважнішою річею для всіх людей є признати, що Єгова, сотворитель неба і землі, в правдивим і всемогучим Богом і окрім Його нема нашого Бога; що Його план і замір відносно чоловіка є зазначений в Біблії, Його Слові Правди; що Ісус Христос є Виконавцем всіх замірів Єгови; що тепер всі народи знаходяться в горю і в переполохі, і що надходить ще більший і страшніший час горя, якого не було перед тим; що всі старання володарів завести відповідні правительства або держави не вдалися; і що тепер, нехай це буде відомо вам, що Бог виконує свій план взглядом чоловіка через котрий Він установить новий світ і вічний мир, добробут і щастя для людей; і що прийшов час для всіх правлячих сил над народами признати ці великі правди.

ДРУГЕ. Що причина теперішньої недолі і замішання є, що чоловік не послухав правдивого Бога а піддався під злий вплив сатани, фальшивого бога; що люцифер, колись правильний сторож чоловіка, задля Його невірності до Бога стався сатаною, дияволом, автором всякого зла, ворогом Бога, і найбільшим ворогом чоловіка, через що чоловік стратив свій довершений дім, своє право до життя і щастя; що від того часу чоловік старався зорганізувати правительство і держави, щоб йому правити собою, але чинячи се, він зігнорував Словом Божим і піддався під контролю сатани, диявола; що до тепер Бог не перешкоджав сатані панувати над чоловіком, тому щоби чоловік міг пізнати добре і зле, і щоби через досвід він навчився страшних наслідків гріха; і що прийшов час і Бог перешкодить правлінню сатани задля добра чоловіка.

ТРЕТЕ. Що Ісус Христос, задля його вірності аж до смерті, стався Відкупителем і Спасителем світа; що коли Він був на

землі Він учив, що визволення для людей прийде аж тоді, коли сей злий світ під правлінням диявола скінчиться, і що тоді Ісус Христос прийде в друге і установить своє царство справедливості і поставить людей на правдиву дорогу, і для того Він учив своїх учеників молитися: „Нехай прийде твоє царство, нехай буде твоя воля, як в Небі так і на землі"; що протягом того часу буди зорганізовані світові держави, котрі в названі у св. Письмі „звірями", тому що на чолі цих правительств були залучені політичні, торговельні і релігійні провідники, котрі були і є під кармою і впливом сатани, бога світа сього, і котрі є воєнні, острі, жорстокі, гноблючі, і показали сатанського духа, їх володаря і бога; і що тепер крик пригноблених людей дійшов до ушей небесного Бога і Він визволить їх.

ЧЕТВЕРТЕ. Що Божі сповнені пророцтва і ті, що тепер сповняються, свідчать, що правління сатани скінчилося і прийшов час, коли Ісус Христос, Виконавець планів Єгови і правильний Цар землі, викине сатану і зачне своє справедливе царство, через що Він установить волю Божу на землі; що від 1911 року, сповнені свідоцтва свідчать, що кінець сього злого світа був зазначений через світову війну, голоднечи, пошести, землетруси, революції, привернення Жидів до Палестини, і що піз—ніше наступило загальне невдоволення і переполох народів у заколоті; що це свідоцтво о сповненню Божих пророцтв було ясно дане правительствам світа, і цим положено па плечах їх відповідальність від котрої вони не можуть ухилитися.

П'ЯТЕ. Що хотяй Єгова дав ясний доказ, що світ скінчився і прийшов час для царювання через Його возлюбленого Сина, то однак це свідоцтво було зігнороване, відкинене, через тих, що повинні були знати лучше, і місто сього торговельні, політичні і релігійні проводарі, проти Сина Божого, заснували Лігу Народів, котру вони мильно і богохульно назвали „політичний вираз царства Божого па землі; " що дійсний автор і отець Ліги Народів є сатана, диявол, бог сього світа, котрий звязав її яко останнє розпачливе змагання ошукати людей, щоб відвернути їх від правдивого Бога, і тримати їх під своїм злим впливом; що тепер, по сімох роках тяжкої праці зі сторони пропонувателів цієї ліги щоби установити мир і добробут па землі, показалося, що ліга народів є невдачею і в короткім часі цілковито упаде; і що навіть тепер коди прихильники стараються зібрати всі свої сили аби підтримати цю безчесну і грішну лігу, то люди чують пересторогу Божого пророка про сю

федерація держав, котрий каже: „Збирайтися собі, народи, ті тремтіть; вважайте всі далекі землі! "—Ісаії 8: 9, 10.

ШОСТЕ. Що задля осліпляючого впливу сатани уми управителів як і їх підданих є відвернені від правдивого Бога, і що по підім світі злі сиди тепер збираються на велику битву Господа Бога Всемогущого; що тепер зближається велике горе, якого світ ніколи перед тим не мав, і підчас цієї боротьби сатанинські сили впадуть, щоб ніколи вже не встати, і тоді буде об'явлення Божої сиди і всі народи зрозуміють, що Єгова є Бог і Ісус Христос є Цар вад царями і Пан над панами.

СЬОМЕ. Що у великім горі люди зрозуміють, що царство Боже прийшло, котре то царство буде спочивати на раменах Його возлюбленого Сина, Князя Мира, і котрому то царстві не буде кінця; що воно принесе бажання серць для всіх людей доброї волі, і в тім царстві сліпота і несвідомість лядська буде навіки усунена, і тоді вони пізнають і осягнуть вічний мир, добробут, здоров'я, життя, свободу і щастя; і що то царство буде цілковитим сповненням пророчої пісні ангелів, „Мир на землі, і добра воля між людьми. ”

Отже ми щиро свідкуємо вам, що Єгова в один Бог, і що Він посадив на престолі свого Сина, Христа, яко Царя землі, і тепер велить вам слухати Його правильного Царя землі. Чиніть це самі і вживайте свого впливу, щоби звернути ум людський до ПРАВДИВОГО БОГА, щоб вам утікти від гніву Його. —Псальма 2: 2-12.

АРМАҐЕДОН

Очевидно, Єгова бажає дати кожному довідома, що Господь Ісус Христос є присутній, щоб ніхто не мав вимівки, що він не знав. Як довго Він позволить давати свідоцтво у світі, ніхто з людей не знає. Коли це свідоцтво буде дане, Ісус каже, тоді прийде остаточний кінець, і той кінець буде зазначений найбільшим горем в історії світа. Він сказав так: „Буде бо тоді мука велика, якої не було від настання світу до сього часу, й не буде. І коли б тих днів не вкорочено, то жадне б тіло не спаслося; тіль-

ки ж бо задля вибраних укорочені будуть дні тиї. " (Маттея 24: 21, 22) Без сумніву, що ці слова відносяться до того самого часу, про який Господь згадував в іншім місці: „Ось, йде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь. " — Одкриття 1: 7.

Докази, які свідчать о другій присутності Господа, постепенно були давані людям. Писання, як і рівнож свідоцтва подій показують, що друга присутність Господа зачалася від 1874 року; що від того часу аж до 1914 року був Божий день приготування; що в 1914 році Господь Ісус Христос перебрав власть над світом і скинув диявола з неба; що 1918 року Господь прийшов до свого храму; що тепер по цілім світі голоситься радісна новина про Царя і Його царство, і коли ця робота голошення скінчиться, тоді буде так велике об'явлення Божої сили, що всі народи землі пізнають, що Бог ділає через свого Царя, котрого Він посадив на своїм престолі. І це буде сповнення повисше наведеного пророцтва Ісуса Христа.

ГОЛОВА 13

Ціль Нового Сотворіння

ГОВА має ціль у всіх своїх ділах. Цю ціль Він все виконує точно і до повної міри. „Я бо сказав—і доведу це до кінця; призначив —і здійсню. " (Ісаії 46: 11) Нове сотворіннє, будучи архітвором рук Єгови, дає нам запевнення, що ціль Його мусить бути чудова. Його возлюблений, вірний і правдивий Син є Головою нового сотворіння, котрий посідає безсмертність, і є одягнений у всяку силу і власть, як в небі так і на землі. Члени нового сотворіння є частю Його; і коли вони будуть доповнені, будуть становити 144, 000, і будуть носити ім'я і природу предвічного Отця. —Одкриття 7: 4; 14: 1.

Сей факт, що Єгова відложив так багато часу і старання на вибір і розвій нового сотворіння є доказом, що Він має якусь важну функцію до виконання. Це булоб нерозумно припускати, щоби Бог через більше чим дев'ятнадцять століть розвивав нове сотворіння лише для тої цілі, щоби забрати їх до неба і щоб вони там співали в Його честь на віки. Це правда, що нове сотворіння буде радуватися вічно прославляти Господа Єгову; але і це також є ясним, що Він має важне діло до виконання, як на землі, підчас їх розвою, так і в небесній славі.

Протягом більшої части Християнської доби люди були навчені вірувати, що Бог розпучливо старався забрати людей до неба, і що Він

навіть терпів задля сього, щоби їх забрати до неба і цим спасти їх від судьби вічних мук. Навіть вже в цих пізніх часах, коли Християни спізнали, що наука про вічні муки є фальшива і походить від сатани, то однак многі посвячені дуже вузько і самолюбно дивилися на небесне покликання. Вони сподівалися утічи від клопоту і горя світа, а дістатися до безпечної пристані в небі; і там через цілу вічність тішитися сонцем Божої домівки. Вони мало застановлялися над сповненням місії даної помазаникам.

Сейно тоді, коли ми прийдімо до ясного вирозуміння Божого плану, що ми можемо оцінити факт, що за чудове і блаженне відношення до Бога занимає нове сотворіннє, і що вони мають привілей служити Йому в Його ім'я яко Його посланники. Правдою є, що члени нового сотворіння, підчас свого побуту на землі, мають богато до виконання. Однак ще більше вони будуть виконувати, коли будуть забрані до небесних дворів. Лише ті, що радісно служать, будуть мати нагоду служити в небесних дворах; і лише тим, що вірно і без самолюбства служать Господу, є дані дорогі обітниці, що вони стануться спільниками Божої природи і отримають щедрий вхід в царство небесне. —2 Петра 1: 4-11.

Голова

Нове сотворіння було представлене через священника Мелхизедика. Про Голову нового сотворіння є написано так; „Клявся Господь, і не пожалує того; Ти священник по віки по постанові Мелхизедика.'' (Псал. 110: 4; Жидів 7: 17) Мелхизедек не був священником людським, а

був він священником Всевишнього Бога. (1 Мойсея 14: 18) Той священник представляв великого Божого Урядника. Його ім'я значить Цар Справедливості і Мира. Про нього є написано так: „Без батька, без матері, без родоводу, ні початку днів, ні кінця життя немаючи, подоблений же Сину Божому, пробуває священником вічним. " (Жидів 7: 3) Це є дивні слова, але коли застановитися над ними, то в них криється чудова красота.

Люди, котрі занимали священничі уряди по початку Аронового, наслідували ці становиська після порядку уродження. Але священьство Мелхизедека не мало отця ані матері. Св. Письмо не подає початку народження Льогоса Він був початком Божого творива, але в котрім часі він був сотворений, то про це нема згадано. (Приповісті 8: 22-30) Та тепер Він дістав безсмертність і Його життя ніколи не скінчиться. Єгова дав своє слово і клявся своїм ім'ям, що це священьство буде існувати по віки. Це священьство є знарядом Бога Єгови для виконання Його планів. Члени тіла Христового або нове сотворіннє є почислене також за царське священьство. (1 Петра 2: 9) Щоби члени нового сотворіння на землі могли мати поняття о Божий цілі щодо священьства, то Бог велів написати так: „Тим же браття святе, поклику небесного спільники, вважайте на Посланника і Первосвященика визнання нашого, на Христа Ісуса. " —Жидів 3: 1.

Помазаником Божим є Його возлюблений Син. Підчас Його посвячення і хрещення в Йордані, Він був помазаний святим духом Бо-

жим. (Маттея 3: 16, 17; Діан. Ап. 10: 38) Це зазначило початок нового сотворіння. Помазати значить установити когось на позицію довір'я, власті і сили. Ісус Христос був назначений Богом Єговою на примієра виконувати роботу назначену Отцем. Він сказав: „Я прийшов в ім'я Отця мого. " (Йоана 5: 43) „Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене. " (Йоана 6: 38) „Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця. " (Йоана 5: 30) Ці писання показують, що Ісус коли був на землі був Посланником, Слугою і Священником Бога Єгови.

Робота Христа па землі була назначена Богом тими словами: „Дух Господа Бога (спочив) на мені, бо Господь помазав мене на те, щоб принести благу вість убогим; послав мене зціляти сокрушених серцем; вістити невільникам визвол на волю, а увязненим — відчиняння темниці; проповідувати рік примирення Господнього й день помсти Бога нашого, потішити всіх засумованих. " (Ісаії 61: 1, 2) Коли Ісус розпочинав свою місію, Він перечитав ці слова перед зібранням Жидів і тоді додав: „Сьогодні справдилося це писання в ушах ваших. " (Луки 4: 16-21) Він заявив, що Слово Боже є правда. (Йоана 17: 17) Він проповідував радісну новину людям так як це було Йому приписано. Він сказав: „Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня. " (Йоана 9: 4) Ця робота включала і це що Він дав своє життя в жертву, щоби отворити людству дорогу до життя. — Маттея 20: 28; Йоана 10: 10.

Коли Ісус був на землі, Він служив під провідництвом і кермом Єгови. Він посвятив ввесь свій час для оголошення правди. Він старався звеличати ім'я Єгови і розказував людям про розпорядження Боже для їх спасення. Він дав ясну науку для своїх учеників і вислав їх у світ роботи подібну роботу в ім'я Його Отця. При закінченню своєї роботи на землі, Він сказав: „Бо слова, що дав єси мені, дав їм, і вони прийняли й зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене післав. " (Йоана 17: 8) По своїм воскресінню і перед вознесенням на небо, Він сказав до своїх послідувателів: „Яко ж післав мене Отець, і я посилаю вас. " — Йоана 20: 21.

Члени

На світі живє много мільйонів так званих Християнів. Однак вони не є частю нового сотворіння, і тому дорогі Божі обітниці не можна пристосувати до них. Лише дійсні Християни є членами нового сотворіння і такими вони можуть позістати так довго, як довго вони будуть вірні і перебувати в Христі. Хто станеться правдивим Християнином той бере на себе відповідальність виконати певну роботу. Він отримав своє помазання через Голову, Ісуса Христа; а Ісус отримав від Єгови. Це помазання є його висвячення або так сказати уповажнення проповідувати. Іншого правдивого висвячення або уповажнення нема. Так зване висвячення священників або проповідників людьми або громадою людей, є ошуством і сітею, і не є уповажнене Богом.

Післаництво Ісуса Христа дане Йому Єговою, відноситься також до членів Його тіла. Між іншими в тім післаництві говориться так: „Господь помазав мене на те, щоб проповідувати благу вість убогим. " Ця блага вість або радісна новина є та сама вість котру принесли ангели з неба на землю при рождистві Ісуса. (Луки 2: 9-11) В сій новині говориться, що прийде час і Бог повелить рознести цю радісну новину для всіх людей; що Бог Єгова дав Сина свого котрий стався Спасителем світа, і що всі люди зможуть вернути до Бога і до життя.

Ось така була чиста і радісна новина протягом цілого віку аж до тепер. Всяка ж наука противна сій, є неправдива і є зневагою для Божого ім'я. Ціль сатани була все зневажати ім'я Єгови, і це він робив через уживання духованства, котре научало фальшиву і зневажаючу науку о вічних муках. Післаництво дане новому сотворінню не уповажнює його членів жебрати нововірців, ані навіть не заохочувати нікого статися Християнином. Їх післаництво було: Проповідувати радісну новину смирним. Смирні є ті, що чесно бажають пізнати правду і хочуть бути навчені. Тому писання часто повторяє слова: „Хто має ухо до слухання нехай слухає. "

Павло, апостол Ісуса Христа і натхненний свідок Господа, так сказав до Його послідувателів: „Тим же браття святе, поклику небесного спільники, вважайте на Посланника і Священника визнання нашого, на Ісуса Христа. " (Жидів 3: 1) Священництво згадане тут є по почину Мелхизедека членами котрого є нове сотворіння. Ці члени нового сотворіння, підчас їх побуту на

землі, повинні уважно приглянутися річам які Ісус, Голова того священьства, робив на землі, і опісля роботи подібно. Вони є покликані йти слідами Ісуса, що значить так роботи як Він робив. — 1 Петра 2: 21.

Слідуючі слова є звернені до членів нового сотворіння: „Ви ж рід вибраний, царське священьство, нарід святий люде прибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло, " (1 Петра 2: 9) Вони яко посланники Єгови мусять вірно представляти і прославляти Його через виконання післаництва наданого їм. Це післаництво, однак, не уповажняє членів нового сотворіння співати в честь людей, котрі є або були їх провідниками або учителями. Чинити це значить зневажати Бога і відвертати людський ум від Єгови. Ані вони не повинні шукати похвали від людей ані навіть признання від чоловіка. Правдивий Християнин представляє лише Бога Єгову, а не себе. Про це натхненний свідок пише: „Чи нам же починати знов самих себе поручати? або треба нам, як іншим, поручальних листів до вас, чи од вас поручальних (листів?) бо ми не в силі від себе що думати, яко із себе; а сила наша від Бога. " — 2 Коринтян 3: 1, 5.

Знов інших, що вважали себе за Християнів, сатана ошукав, накинувши їм вірування, що Бог старається взяти їх до неба, але щоби Бог міг це зробити, то вони мусять виробити собі так званий „характер. " Це вдійсности є зводнича дилюзія, ціль котрої є відвернути ум від Господа, щоби вони перестали вповати на нього. Се допровадило много людей вірувати, що вони

мусять виробити собі характер, через прибирання побожного лиця, і лагідного способу мови, і денно виповняти рівні формальності з удаваною побожністю. Такий зачинає вірувати, що він мусить практикувати певні церемонії, але що кожного дня в тижні, окрім неділі, він може заниматися всякими різними світськими справами.

Рівнож Слово Боже нігде не учить, щоби Християнин мав одягатися в довгі клерикальні ризи, говорити побожним тоном, сидіти на підвисщенім місці і зложити побожно руки і шептати молитви задля людського ока, цього Слово Боже не каже. Це є овоч духовенства, а виріс він з мильного розуміння о задачі Християнина. Таке поступування є диявольська дилюзія і сітка. Це правда, що Християнин мусить бути добрим, ласкавим і шляхетним, чистим в слові, думці і ділі, милосердним і несамолюбним; але думати про себе і свою побожність значить відвернути ум свій від Бога і від потреби заслуг жертви Ісуса Христа.

Християнин мусить тримати себе чистим і неопоганеним від світа. (Яков 1: 27) Він є представителем Бога і Божої організації. Він повинен відлучитися і стояти набоці від диявольської організації, т. є. світа. (2 Коринтян 6: 17, 18) Ніхто з людей не може бути вірним представителем Бога і рівночасно співчувати і помагати світу. (Яков 4: 4) Він мусить виконати вірно припоручене йому післаництво, і голосити Божий план, і Його царство.

Бог давно призначив і наперед присудив, що має бути нове сотворіннє. (Ефесян 1: 5) Але

члени того нового сотворіння мусять бути подібні до їх Голови. (Римлян 8: 29) Слово „образ" в цім тексті значить бути подібними до Господа. Це однак не значить, що вони мають бути подібні Йому фізично, але це значить, що вони мусять бути цілковито віддані Отцю так як Він був. Ісус сказав: „Я на це родився, і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. " (Йоана 18: 37) Ісус був абсолютно і цілковито відданий справі свого Отця. Кожний Християнин знає, що Він не може ділати, говорити ані навіть думати довершено, однак він знає, що він може цілковито посвятитися Господу і відмовитися робити компроміс з дияволом; і в тім то власне лежить його подобіє до Ісуса і чого вимагається від нього.

Божі Свідки

Робота нового сотворіння на землі може бути зсумована в кількох словах, а саме: „Свідчення для Єгови. " Така думка міститься в післаництві нового сотворіння. В тім післаництві є зазначено, що нове сотворіннє мусить проповідувати радісну новину яко свідоцтво для Бога; перев'язувати рани засумованим, розказувати їм о Божім ласкавім плані для їх спасення і благословення; голосити новину в'язням через проповідування новини о царстві, через котре Бог визволить їх; голосити рік примирення з Господом через голошения людям о виборі церкви; голосити день гніву Божого через розказування людям, як Бог об'явить своє ім'я у Бремені своїм; і потішати всіх, що сумують, через проповідування потішаючої новини яка є зазначена

в Божім плані; і що Бог є Отець милосердя і всякої потіхи. (2 Коринтян 1: 3-5) Ось така є робота нового сотворіння підчас їх побуту на землі.

Чому Бог потребує, щоб хтось був Його свідком? Відповідь є: Через многі століття сатана ошукував людей, і чорнив добре ім'я і славу Єгови. Та Бог не перешкоджав сьому, тому що Він замірив дати людям повну нагоду зазнати з досвідчення наслідків зла. Він виповняє свій план у свій власний мудрий спосіб. Бог ніколи не примушує любити Його, але як бачимо, то Його план є представляти правду о Його добрім імені, щоб люди не забували, що Він обіцяв благословити їх. Для тої причини Він всякого часу мав свідки на землі. Підчас християнської доби Він уповажнив нове сотворіння бути свідками Його.

У цім двадцятім столітті люди взагалі не знають Бога. Духовенство, хотяй вважає себе за представителів Бога, то вдійсності є представителями диявола і відвертає людей від правдивого Бога. Але прийшов час і Бог посадив свого Сина на престолі і незадовго цілковито повалить диявольську організацію і приведе до кінця його нікчемне правління. Та занім Він це зробить, Він велить давати свідоцтво всім народам землі. Для того Він каже до членів нового сотворіння: „Ви свідки у мене, що я Бог. " (Ісаїї 43: 10, 12) Нове сотворіннє становить Божу організацію; і тим членам, що ще живуть на землі, Він заповів представляти Єгову. Бути вірним Йому значить виконувати Його заповіді. Одна з Його заповідей головно від-

носиться до теперішнього часу, щоб бути Йому свідками. Іншої причини нема задля котрої Християнин мавби бути тепер на землі.

Видання книжок і брошур, зміст котрий пояснює Божий план, і проповідування радісної новини через радіо, є тим знарядом для давання свідоцтва. Що ця робота нового сотворіння є тепер на часі, а головно від коли Господь прийшов до свого храму, то це можна знати по словах: „І проповідувати меть ся євангелія царства по всій вселеній на свідкованнє всім народам; і тоді прийде кінець. " (Маттея 24: 14) Лише члени нового сотворіння мусять виконати сей приказ давання свідоцтва. Хто каже, що Він є Християнин а занедбує або відмовляється сповняти цю заповідь давання свідоцтва про Боже царство і Його Царя, такий не може мати надії, що він буде брати участь в будучій славній роботі нового сотворіння.

Нове сотворіння є Слугою всемогутнього Бога, котрим то Слугою Єгова радується. „Ось слуга мій, що я за руку держу Його; вибраний мій, що Його вподобала душа моя. Я положив духа мого на нього; Він звістить народам суд справедливий. " (Ісаії 42: 1) Слова слуга, міністр і посланник мають одно значіння. Слово „слуга" є ужите тут в тім числі особливо, тому що нове сотворіння є одно. Всі члени тіла є зачислені яко часть Ісуса Христа, Голови. (Йона 17: 16-21; 1 Коринтян 10: 16, 17; Ефесян 1: 22, 23; Колосян 3: 15; 1 Коринтян 12: 13, 14, 18-27) До свого Слуги і Представителя, включаючи і членів на землі, Єгова тепер говорить: „Я, Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе

за руку, й берегти тебе, й поставлю тебе у заповіт народам, за світло невірним; Щоб очі сліпим одчиняти; щоб виводити в'язнів із в'язниці, а сидячих у темряві—з темниці.'' — Ісаїї 42: 6, 7.

Через многі століття люди були засліплені роботою ворога сатани. Тепер очі їх розуміння мусять бути отворені; і Господь виконає це через свого „Слугу", нове сотворіння. Много людей, що люблять Господа до певної міри знаходяться в темницях поминальних церков, де вони сидять в темноті. Тому Бог велить давати їм свідоцтво перед знищенням сатанинської держави. Це свідоцтво мусить датися через членів нового сотворіння між 1918 роком а остаточним горем. Про це Він ясно говорить: „Ійдите ж, ходити в ворота й дорогу народові рівняйте! Рівняйте, рівняйте дорогу, геть усе камінне з дороги счищайте, виставте знамено народам! " — Ісаїї 62: 10.

Вірність

Духовенство навчило людей фальшиво вірувати, що всі члени їх церков підуть до неба, ба навіть і маленькі діти. Отже, самолюбне бажання безпеченьства, легкого і вигідного життя, спонукало багато людей ошуканих духовенством, статися членами церков різних віросповідань. І цим вони самі ошукують себе, віруючи, що вони Християнами. Але вони не є Християнами. Ніхто ніколи не буде мати місця в царстві небеснім хиба що він перше вірно сповнить Богом дане післаництво. (Ісаїї 61: 1, 2) А що до маленьких дітей, то вони навіть не можуть розуміти це післаництво, а тим більше

не можуть доказати свою вірність. Рівнож є се не можливим бути членом небесної кляси хто любить і попирає світ, що є диявольська організація. Для тої причини є написано: „Не любіте ж світа, ані того, що світі. Коли хто любить світ, нема любові Отцівської в ньому. " (1 Йоана 2: 15) „Оце ж, хто хоче бути приятелем світа, той стається ворогом Бога. "—Якова 4: 4.

Жадний чоловік не може бути лояльним і вірним Богу, хиба що Він є послушний Божим заповідям. Бути лояльним значить чинити то, що Слово Боже приказує; і бути вірним значить виконувати прикази радісно. До такої вірності і лояльності може спонукати лише любов. Любов до Бога можна показати через несамолюбне служіння Йому, і не лише з точки надії на нагороду, але тому що це є радість чинити Його святу волю. Для того є написано: „Полюбіть Господа всі Його праведні! Вірних сохранить Господь. " (Псальма 31: 23) Таким вірним Бог дав свої дорогі обітниці. Між многими обітницями читаємо: „Будь вірний аж до смерті, і дам тобі вінець життя. " (Одкриття 2: 10) Члени нового сотворіння будуть тішитися вічно життям безсмертности.

Будуча Робота

Єгова заявив, що Він замірив дати нагороду новому сотворінню божественну природу. Ісус Христос Голова нового сотворіння, воскрес до Божої природи і був вивисшений до найвищої сили і слави в небі. Його члени тіла будуть також мати божественну природу. (1 Петра 1:

3, 4; 2 Петра 1: 4) Дальше про це читаємо так: „Яко ж носили ми образ земного, так носитимем і образ небесного. " — 1 Коринтян 15: 49.

Нове сотворіння тепер умирає в тілі зотління. В воскресінню ж воно пробудиться в нетліннім і славнім тілі. „Інша слава сонця, а інша слава місяця, і інша слава зір; зоря бо від зорі відрізняється славою. Сіється в безчестю, устає в славі; сіється в немочі, устає в силі. Треба бо тлінному сьому одягнутися у нетлінне, і смертному сьому одягнутися у безсмертя. Як же тлінне це одягнеться в нетлінне і смертне се одягнеться в безсмертя, тоді станеться слово: Пожерта смерть побідою. " — 1 Коринтян 15: 41, 43, 53, 54.

Щире бажання правдивого послідувателя Христа на землі все було, щоб він колись міг пробувати в домі Господнім і бачити Його красоту. (Псальма 27: 4) Давши обітницю життя членам нового сотворіння і вони, отримавши то життя в славі, Бог велів своєму пророкові записати почуття їх сердець: „Бажання серця його дав єси йому, і не відкинув просьби уст його. Життя просив в тебе, ти дав йому довготу днів на всі часи і по віки. Велика слава його через спасенне твоє; царським сяйвом і красою окрасив його. " — Псальма 21: 2, 4, 5.

Члени нового сотворіння будуть становити небесну царську родину, але їх число буде маленьке. (Луки 12: 32) Тоді люди знов спізнають, що духовенство научало їх фальшиво, а саме: що біліони душ пішли до неба і там вони становлять Христове небесне царство. Вірні отримають вічне життя на найвищім по-

землі, однак не лише для того, щоб там жити в славі і честі. Бог має для них роботу в будуччині, що буде відповідати їх славній позиції.

Боже нове сотворіння є Його знаряд, через котрий Він буде благословити рід людський. Коли Авраам стояв на горі з отвореним ножем, щоби в послушенстві до Бога заколоти свого возлюбленого сина Йому в офіру, то цим чином він доказав свою віру в Бога. Тоді Єгова сказав до нього: „І благословляться в насінню твоєму всі народи землі, тим що послухав єси голосу мого." (1 Мойсея 22: 18) Це обіцяне насінне, через котре прийдуть благословеньства, є Христос, нове сотворіння Боже. (Галат 3: 8, 16, 27-29) Много століть було відложено на вибирання і на розвій того, „насіння", і тепер та робота вже майже наокінченню; свідоцтво нового сотворіння на землі вже кінчиться. Незадовго зачнеться славна робота благословення.

Ці що побідять світ вірою в кров Христа і через своє цілковите підданнєся Богу, будуть становити членів нового сотворіння і будуть в будуччині благословити народи землі. Про їх славну роботу є написано: „Хто побідить, зроблю його стовпом в храмі Бога мого, і вже не вийде геть; і напишу на ньому ім'я Бога мого, і ім'я города Бога мого, нового Єрусалиму, сходячого з неба від Бога мого, і ім'я моє нове. " — Одкриття 3: 12.

Дальше про їх будучу силу і роботу писання свідкує: „Тільки, що маєте, держіть, аж поки прийду. І хто побідить, і хто хоронить аж до кінця діла мої, тому дам власть над поганами. ” (Одкриття 2: 25, 26) „Хто побідить, дам йому

сісти зо мною на престолі моїм, яко ж і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі Його. " (Одкриття 3: 21) Через одну тисячу років члени нового сотворіння з їх світлою Головою будуть служити в уряді, як священники Божі, щоб дати людям отримати життя, свободу і щастя, обіцяне Богом. „Блаженний і святий, хто має часть у первому воскресінню; над цими друга смерть не має власти, а будуть священниками Божими і Христовими, і царювати муть з Ним тисячу років. " — Одкриття 20: 6.

Коли робота научення, піднесення і благословення всіх народів скінчиться, тоді нове сотворіння буде дальше виконувати план Єгови і дальше будуть учасниками Його благословеньства. Апостол Павло, котрому було дано видіння будучої слави нового сотворіння, описує про це так: „Бог же, багатий на милость, по превеликій любові своїй, котрою полюбив нас, і нас, мертвих провинами, оживив укупі з Христом (благодаттю ви спасені), і воскресив з Ним, і дав нам сидіти вкупі на небесних (місцях) у Христі Ісусі, щоб показував у віках грядущих безмірне багатство благодаті своєї благостю до вас через Ісуса Христа. ” — Ефес. 2: 4-7.

ГОЛОВА 14

Відродженнє

ГОВА приготовив план для відродження роду людського. Це Він виконає в назначенім часі і той час вже близько. Щоби люди могли скористатись, то вони перше мусять чути про цю велику правду. Щоби помочи людям отримати це знання, для тої одинокої цілі видається цю книжку. Вона не містить в собі людської мудрості, а лише пояснення Божих замірів па підставі Його Слова. Господь так розпорядив, що чоловік може утвердити свою віру в Його діла. Однак зиаинв мусить йти в парі з вірою; бо без віри не можна угодити Богу і отримати Його благословеньства. Отже знання є дуже важним.

Всі добрі бажання і почування чоловіка стремлять до одної цілі, а саме: Отримати життя і щастя. Без життя чоловік не може тішитися ніяким скарбом. Навіть цим коротеньким життям, яке чоловік тепер посідає, він дорожить ним і підтримує його всіма силами. Лікарі, шпиталі, дієтетики, відділи здоров'я, прогулянки і много інших знаних речей він вживає, щоби лише продовжати цю хвилю життя. Але в короткім часі всі Його змагання невдаються і чоловік умирає. Через многі століття чоловіку було предложено множество винаходів і планів для осягнення життя. Диявол достарчав цих всіх зводничих речей для людей в тій цілі,

щоби тримати їх далеко від Бога. Але чоловік через досвід навчився, що всі ці плани є фальшиві, зводничі!

Тепер цілий світ знаходиться в клопоті і замішанню. Страх обнимає всіх людей; вони бояться, щоб не загубити того трохи, що вони мають, бо й надії на будучність також не мають. Прийшов час скрайности для чоловіка, а з тою скрайностю прийшла Божа нагода. Знаючи, що практикованння гріху заведе чоловіка в теперішні обставини, Бог так уложив свій план, щоби у сій критичній хвилі показати йому дорогу до життя. Дуже мало людей є ознайомлені з Божим планом для їх спасення. Причину несвідомості муситься приписати духовенству, учителям диявольських наук, бо вони одні тримали людей в незнанню правди. Для того то у світі існує голод почути Слово Боже. — Амос 8: 11.

Зараз по упадку чоловіка Бог зачав робити прообраз нового сотворіння. Тепер то нове сотворіння є майже наукіньченню. Тож питання заходить: Чому Бог мав розвивати це нове сотворіння, якщоб судьба кожного чоловіка була запечатана при його смерті, після наук священників? Дальше, якщо Бог приготовив небо для кількох, а пекло для маси людей, то чому Він відложив так богато часу і енергії на приготовлення нового сотворіння? Та тепер люди зачинають бачити, що духовенство блудило і блудить, і що їх наука є фальшива, і тому вони тепер зачинають звертатися до Божого Слова Правди. Ці релігійні системи, витворені духовенством і названі церквами, є лише

в'язницями, де є згромаджені боязкі і легковірні, над котрими старшують амбітні і самолюбні провідники тої організації. (Еремія 25: 34-36) Та приходить час і люди мусять бути випущені на волю. Та перше вони мусять дізнатися о Божих дорогах і о Його способі як вони можуть дістати життя і щастя, о що Господь так щедро постарався для їх добра.

Через ці многі століття все твориво стогнало і мучилося в болях аж до тепер. Протягом того часу з тугою люди шукали життя, щастя і миру. На що ж ожидав сей упавший рід людський протягом цих довгих віків? Бог дає відповідь у своїм Слові: „Бо дожидання творива дожидає одкриття синів Божих. " (Рим. 8: 19). Тепер Син Божий, Ісус Христос, прийшов і зачав уживати своєї сили взглядом справ людських. Між многими титулами, під якими св. Письмо говорить про возлюбленого Сина Божого, є титул ПАГОНЕЦЬ (галузь). В пророцтві написано про нього так: „І скажи йому: Так говорить Господь Саваот: Ось, муж—імя йму Пагонець, він виросте з свого кореня й збудує храм Господеві. Так він збудує дом Господень і увінчається славою, й засяде й володіти ме на престолі свойому; буде ж він священником на престолі свойому, й буде рада мира між цим і другим (престолом). " — Захарії 6: 12, 13.

Це пророцтво тепер сповняється. Той возлюблений Син, ПАГОНЕЦЬ, є безпосереднім творивом рук Божих. Він є учасником слави свого Отця, і є зараз другий по Єгові. Він є Царем, котрого Бог посадив на своїм престолі;

Він є володіючим Священником всемогутньо Бога, і є Виконавцем планів Єгови. Сей сильний Син Єгови, ПАГОНЕЦЬ, тепер йде судити живих і мертвих. (2 Тимотея 4: 1) Завдяки Його суду ввесь рід людський стане відроджений. У тій блаженній роботі Сина Божого будуть співпрацювати члени Його тіла, нове сотворіння, яко ж бо написано: „Ісус же рече до них: Істинно глаголю вам: Що ви, пійшовши слідом за мною, у новонастанню, як сяде Син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванадцяти престолах, судячи дванадцять родів Ізраїлевих. ” — Маттея 19: 28.

У повисшім тексті Він обіцяв, що підчас Його панування буде „новонастаннє" або відродженнє і що вірні члени Його тіла будуть сидіти з ним на Його престолі і будуть Його співробітниками в тій роботі. Відродження значить відродити рід наново або відновити. Бог назначив час для царювання Христового. (Діяння Ап. 17: 31) Протягом шість тисяч років чоловік постійно упадав в деградацію. Та тепер великий Священник і Цар, підчас тисячу років царювання, приведе всіх послушних із роду людського назад до довершеного стану, який мав Адам в раю. Питання: Які средства будуть ужиті тоді, щоби доконати цю велику роботу відродження роду людського?

Нова Угода

Щоби відродити рід людський, Єгова буде уживати Нової Угоди. Прообраз сього Він зробив в угоді з Мойсейом, котрий заступав

ввесь Ізраїльський нарід. Ця перша угода була названа Угода через Закон або угода коло Синай. Головна ціль цієї угоди була, щоби навчити людей о приході Христа Месії, і щоби представити Нову Угоду, котру пізніше Бог зробив з Христом за всіх людей. Отже Бог через услівя Нової Угоди відродить усіх послушних із роду людського.

Угода є то урочиста умова між двома або більше сторонами, чим вони зобов'язуються чинити або не чинити услівя зазначені в тій угоді. Колиж одна сторона тої угоди задля певної причини не є відповідна, тоді ту невідповідну сторону може хтось відповідний заступити і ділати як посередник. Посередник є той, хто заступає і ділає за невідповідного, і є післанцем відповідної сторони тої угоди.

Закон значить право ділання: приказує то, що є добре, а забороняв то, що є зле. Після фундаментального закона всі інші правительственні права мусять бути уложені і згідними.

Статут містить ухвали, присуди і постанови зроблені і оголошені в повній гармонії з фундаментальними законами. Статут є то збір законів або прав, що є зроблені в гармонії і згідно з фундаментальними або конституційними засадами. Конституція Злучених Держав є головним законом краю. Всі акти конгресу, що є ухвалені і признані в гармонії з Конституцією, становлять права або закони того краю.

Фундаментальний закон, напідставі котрого була зроблена Угода коло гори Синай, знаходиться в десяти заповідях Божих, (2 Мойсея

20: 1-17) Присуди і постанови зроблені Єговою для правительства Його народу становили статут Божий. Воля Божа є Його закон, і той закон був показаний в десяти заповідях. Статут містить в собі присуди і постанови Єгови для контролі, правління, і добра людей. Всякі питання які виринали між Ізраїльським народом щодо їх їди, напитку, ділання, поступування і відношення до їх ближнього, були рішені на підставі Божого статуту.

Коротко сказати: угода є умова; закон, се десять приказань або фундаментальні правди; а статут, це Божі приписані правила для кермування людей. Угода коло Синай представляла Нову Закон Угоду, котра буде установлена нім вони будуть могли отримати обіцяні благословеньства.

Життя

Закон Угода була зроблена між Богом а Ізраїльським народом, посередником котрої був Мойсей. За те, що Мойсей мав віру, Бог йому приписав праведність, і він був відповідний представляти Ізраїльський нарід в тій угоді. (2 Мойсея 19: 5-8; Жидів 11: 23-28) В законі тої угоди було зазначено, що, якщо Ізраїльтяни будуть дотримувати услівя тої угоди, тоді Бог буде благословити їх тіло, їх родини, їх поля, їх отари, і вони будуть називатися іменем Господним. Але, якщо вони занедбають або відмовляться дотримувати услівя угоди, тоді на них впаде прокляття і нещастя. (5 Мойсея голова 27 і 28) Бог так ласкаво розпорядив, що еслиби вони були дотримували услі-

вя угоди, то вони би були отримали життя. (Римлян 10: 5) „І будете сповняти установи мої й суди мої, котрі сповняючи, чоловік жити буде. Я Господь. ” — 3 Мойсея 18: 5.

Закон Угода впала, тому що Ізраїльтяни, будучи упавшими людьми, не могли дотримати її і тому що Мойсей, їх посередник, був несовершенним чоловіком і не міг доповнити недостатностей Ізраїля. Ці змагання Ізраїльтян учать велику лекцію, а Саме: що чоловік своїми власними силами не може дістати життя, і що недосконалий чоловік не може помочи нікому отримати життя; і що життя є дарунок від Бога, через Ісуса Христа, Його возлюбленого Сина, Посередника Нової Угоди. (Римлян 6: 23; 8: 2, 3; Жидів 8: 6, 7) Дальше се представляло, що в будуччині Бог зробить Нову Угоду, з Ісусом Христом яко Посередником, і що та нова угода буде зроблена для добра Ізраїля як і для всіх людей; якож бо написано;

„Докоряючи бо їх глаголе: Ось ідуть дні, глаголе Господь, і зроблю з домом Ізраїлевим і здомом Юдовим завіт новий, не по завіту, що зробив я з отцями вашими, того дня, як узяв за руку, щоб вивести їх із землі Єгипетської: бо вони не пробували в завіті моїм, і я занедбав їх глаголе Господь. Тим це завіт, котрий зроблю домі Ізраїлевому по тих днях, глаголе Господь: Давши закони мої в думку їх і на серцях їх напишу їх, і буду їх Бог, а вони будуть мені народ. І не вчити ме кожен ближнього свого, говорючи: Познай Господа; бо всі знати муть мене від малого та й до великого між ними. Тим що милостив буду на

неправди їх, і гріхів їх і беззаконий їх не згадувати му більше. " — Жидів 8: 8-12.

Треба зауважити, що повисші слова звертають особлившу увагу на се, що напідставі Нової Угоди люди не лише будуть послушними, але що Бог буде вчити їх і вложить свій закон в їх серце; що вони будуть порушені несамолюбним бажанням угодити Йому; що вони будуть Його народом і Він буде їх Богом; що всі будуть знати Господа від найбільшого до найменьшого. Повисші слова роблять натиск на факт висказаний Ісусом: „Це є життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справедливого Бога, та кого післав єси, Ісуса Христа. " — Йоана 17: 3.

Жертва викупу Ісуса Христа буде тоді ужита яко офіра за гріх людський, що коли вони приймуть вірою і будуть увільнені від їх різних слабостей. (Римлян 5: 18, 19) Позаяк сей подарунок викуп Христа є даний для всіх людей, тому всі люди мусять перше бути навчені о правді, щоб вони могли прийняти той подарунок. (1 Тимоттея 2: 3-6) Христос буде совершенним Посередником Нової Угоди, котру Бог зробить для чоловіка і через котру він буде відроджений. — Жидів 8: 6; 9: 15; 12: 24.

Ця Нова Угода припише право або установить статут після котрого люди будуть мусили руководитись і застосовуватися. Всі права будуть виходити від Христа, яко великого Урядника Бога Єгови; і всі, що будуть заховувати Його слова з радостю в серцю, будуть жити і ніколи невмирати, тому що так є написано: „Істинно, істинно глаголю вам: Коли хто слово

моє хоронити ме, смерті не побачить по вік. " (Йоана 8: 51) „І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік. " (Йоана 11: 26) Тоді злі люди, якщо відвернуться від свого беззаконня і будуть чинити справедливість, будуть жити, не вмруть. Езекиїла 18: 27, 28.

Христос є ‘той великий „Шілог" до котрого будуть зібрані всі народи землі. (1 Мойсея 49: 10 анґ. перек.) Мойсей був Його прообразом. (5 Мойсея 18: 15, 18) Всякий хто не послухає Його, той смертю умре, хто ж слухати ме Його, той відродиться і буде жити вічно. „І пішле наперед проповіданого вам Ісуса Христа, котрого мусило небо прийняти аж до часу новостання всього, що глаголав Бог устами всіх своїх пророків од віку. Мойсей бо до отців промовив: Що пророка підійме вам Господь Бог ваш із братів ваших, як мене. Сього слухайте у всьому, що глаголати ме вам. Буде ж, що всяка душа, котра не слухати ме пророка того, погубиться з народу. ” — Діян. Ап. 3: 20-23.

Христос, Посередник Нового Завіту, є „насіння Авраама”, через котре мусять сплинути благословеньства для всіх народів і племен землі. (1 Мойсея 22: 18; Галат 3: 8, 16, 27-29) Підчас коли Христос буде відроджувати рід людський, сатані не буде дозволено зводити людей в ніякий спосіб. (Одкриття 20: 1-3) Тоді люди будуть приведені до ясного вирозуміння правди, і всі що будуть послушні правам Нової Угоди, будуть жити.

Підчас свого царювання Христос знищить

найбільшого ворога смерть. „Мусить бо Він царювати доки положить усіх ворогів під ноги Його. Останній ворог зруйнується—смерть. " (1 Коринтян 15: 25, 26) Коли всі послушні з роду людського будуть відроджені і привернені, тоді не буде вже більше ані смутку, ані слабостей, ані болю, ані смерті. (Одкриття 21: 1-5) Земля буде наповнена довершеннями чоловіками і жінками, котрі будуть тішитися життям, свободою, і щастям і будуть радісно прославляти великого Сотворителя.

Тепер великий простір землі лежить пусткою, що не є відповідна для мешкання чоловіка. В многих місцях земля лежить єще дикою пустинею. Божа творча робота відносно землі є ще не скінчена. Протягом періоду відродження чоловіка Господь постепенно приведе землю до довершеного стану культури. Се діло Він довершить через поучання чоловіка що робити і як робити. Про це писання так говорить: „Возвеселиться пустиня й суха земля, возрадується країна безлюдна й зацвіте нарцисом: велично цвісти ме й радіти, буде веселитись, співати; красота Ливану буде їй дана, розкіш Кармеля й Сарону. " — Ісаії 35: 1, 2.

Протягом часу відродження очі сліпих отворяться і уші в глухих почують. „Тоді прозрять очі в сліпих, і уші в глухих відтворяться. Тоді хромий підскочить, як олень, а язик в німого піснею озветься; бо проторгнуться в пустині води, й в степу — потоки. І обернеться безвідє в озеро, а земля прагнуча — в джерела водні; на леговищах шакалів, де вони спочи-

вали, буде рогіз та сітник зеленіти. ’’—Ісаії 35: 5-7.

Тоді пустиня станеться відповідним і веселим місцем для мешкання чоловіка, яко ж бо написано: „А спустошену землю будуть знов порати, тую землю, що лежала опустілою перед очима в кожного, хто мимо проходив, — тоді будуть мовляти: Ось, та опустіла земля зробилась, наче сад Едемський, а ті порозвалювані, порозбивані, обезлюділі міста—тепер утверджені, й залюднені!’’ (Езекиїла 36: 34, 35) Чим рай в Едені був для довершеного чоловіка, тим ціла земля буде для відродженого роду людського. Бог сотворив землю для мешкання чоловіка; і коли рід людський відродиться, тоді і земля станеться відповідним місцем для їх вічного мешкання. (Ісаії 45: 12, 18) Це все Бог робить для чоловіка не з самолюбства, але з любові, бо Бог є любов.

Єгова так все устроїв, що навіть Його бездушні творива свідчать про Його мудрість і любов. Із многих прекрасних місць сотворених на землі є полуднева Каліфорнія. Із вершка гори Гелікс можна бачити її чудовий краєвид. Від півночі на полудень тягнуться півколом ряд поважних гір, що стоять там через довгі віки. У певній порі року висші гори є покриті снігом, що є символом чистоти і слави Сотворителя і Його царства. Низші гори є покриті все-зеленою рослиною, що є символом вічного життя, котре виходить з царства Божого. Побіч гір долинами, серед зелені і цвітів, пливуть річки чистої води на захід до великого океану, котрого хвилі спокійно гра-

ються по березі. Символічно цеговорить про блаженне джерело Єгови, з котрого виходить струя правди, що дає життя, і провадить людей до Божого безмірного океану мудрості і слави.

Можемо уявити собі, що город Еден був подібний до сього чудового місця. Посеред дерев і текучих річок того города, серед співу довершених птиць, проходжалась довершена пара, чоловік і жона.

Аж до нашого часу ці сотворені річи стоять яко свідки для великого Творця. Разом із пророком вони говорять: „Земля є Господня і вся повнота її. Він сотворив її для чоловіка. Всі діла Його є повні красоти і слави, окрім чоловіка. Він один став зіпсутий. Але Бог дав слово і клявсь ім'ям своїм, що Він відродить Його, і що тоді знання слави Божої наповнить усю землю, як море водою. Тоді всі люди будуть знати, що Єгова є Бог; що всі діла Його справедливі і вічні. Тоді всі творива будуть славити Його. Тоді довершений чоловік, йдучи за проводом головного Музиканта, прилучиться до цієї веселої пісні, і заспіває:

„Милість твоя, о Єгово, сягає на небеса;
Вірність твоя під хмари!
Справедливість твоя, яв високі гори,
Суди твої, як глибінь велика;
Ти, Єгово, хорониш людей і скотину.
Як дорога благість твоя, о Боже!...
Діла твої, Єгово, є великі,
Явні всім, хто любується ними.

Діла Його краса і величнє;
І справедливість Його по віки.
Він сотворив чудесні діла Його, щоб незабути. "

— Псальма 36: 5-7; 111: 2-4, Поправл. Версія.

Кінець

Давид Назвав Біблію Гарфа Божа

З ДЕСЯТЬОМА СТРУНАМИ

Три із цих струн або правд Біблії, ми певні, що ви знаєте, а може навіть годні пояснити - - - сотворення чоловіка, смерть Ісуса, і другий прихід Господа.

АЛЕ ЩО ОЗНАЧУЮТЬ ПРОЧІ СІМ?

Чотири мільйони примірників цієї книжки, Гарфи Божої, з під пера суді Рутерфорда, заходиться в руках людських!

КОШТУЄ ЛИШЕ 35 Ц.

В полотняній оправі - - з золотою написю
378 сторін — ілюстрована

Замовлення шліть до:
I. B. S. A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді, до:
I.B.S.A., 40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

Скільки Це Варто Для Вас Отримати

Правдиве задоволення
Дійсну потіху
Немовне щастя і
Безконечну радість

через розв'язання чотирьох загадочних і старинних питань:

Де є Пекло, і що Воно є?
Де Знаходяться Померлі?
Коли Прийде Господь в друге?
Війна Чи Мир?

Всі ці книжечки, кожна із них відповідає на одно питання, можна набути за 25 ц.

Не є це здогади, ані фокус-покус, ані релігійні забобони; але дійсність, доказ і здоровий розсудок.

Всі чотири книжечки з пересилкою коштують лише 25 ц.

Замовлення шліть до:
I. B. S. A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді до:
I. B. S. A., 40 Irwin Ave., Toronto, Oat.

ЩО ЗА МІШАНИНУ

зробили священики і богослови з простої і розумної

науки Біблії про ДИЯВОЛА!

Хто він в?

Чи Бог сотворив його?

Де він знаходиться?

Чому Бог не знищить його?

КОТРИЙ СВЯЩЕНИК
або проповідник може дати
логічну, розумну і на підставі
писання відповідь па ці питтаня?
Жадний! Противно, їх смішні виводи
про Диявола, його організацію, пекло,
злі духи і. т. п. спричинили, що мільйони
чесних людей, шукаючих правди, відкинули
Біблію набік яко негідну для розважування
розумними людьми. Аж тепер суддя Рутерфорд,
адвокат, з умом незакрашеним забобонами і теологічними фокус-покус, вишукав факти сього предмету і
дає відповідь своїм читачам так згідну і розумну, що для
них Біблія стає новою і чудовою книжкою.

В И З В О Л Е Н Н Є

є книжка, котру варта студіювати, і коштує лише 35 ц.
з пересилкою. Пишіть про цю вельми займаючу книжку до;

I. B. S. A., 117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

В Канаді, до:

I. B. S. A., 40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

The Headquarters of the

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

and the International Bible Students Association
are located at
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Branches In other countries:

Alleppo, Rue Salibe
Athens, Lombardou 51
Atzcapotzalco, Mexico
Constitucion 28
Berne, Allmendstrasse 39
Bombay 5,
40 Colaba Rd.
Brussels.
21 Av. des Pagodes
Buenos Aires,
Calle Bompland 1653
Cape Town, 6 Lelie St.
Copenhagen,
Ole Subrsgade 14
Demerara,
Box 107, Georgetown
Haarlem, Postbus 51
Helsingfors,
Temppelikatu 14
Honolulu, T. H., Box 681
Jamaica,
Kingston, Box 18
Jullenfeld, Brunn,
Hybesgasse 30
Kaunas,
Laisves Aleja 32/6
Lisbon, Rna Francisco
Foreiro 7-10
London,
34 Craven Terrace
Madrid, Apartado de
Correos 321
Magdeburg,
Leipzigerstrasse 11-12
Oslo, Parkveien 60
Paris 18, Rue dcs
Poissonniers 105
Pinerolo, Prov. Torino
Via Silvio Pellico 11
Reval,
Kreutzvaldi 17, No. 12
Riga,
Sarlotes Iela 6 Dz. 9
Rio de Janeiro,
Box 2652
Argyrokastro,
A. Idrisis
Sierra Leone, Freetown,
29 Garrison St.
Stockholm,
Luntmakaregatan 94
Sydney, N. S. W.,
7 Beresford Rd.,
Stratified
Tokyo, Kyobashi-Ku,
13 Tatami-Cho
Toronto, 40 Irwin Av.
Trinidad,
Port of Spain, Box 194
Vinckovci, Ilija Jaksic
Warsaw, Nowy Zjazd 1
Wien XII,
Hetzendorferstr. 19

Please write directly to the Watch Tower Bible and Tract Society at the above addresses for prices of our literature in those countries. Some of our publications are printed in thirty-six languages.